4/83

LASER 4

LASER

fanzin SFK Laser 4/15/1988

Obsah:

str. 1 - Obsah
str. 2 - Redakce čtenářům
str. 4 - Jacek Piekara - Amulet
str.11 - Vyhlášení výsledků soutěže "O stříbřitě lesklý halmochron"
str.12 - Jaroslav Jiran - Masový vrah
str.20 - Film - Buck Rogers
str.26 - Cliford Simak - Čtyřicáté pokolení
str.37 - Zdeněk Páv - Programace
str.40 - John Gordon - Upřímnost je nejlepší politika /Detektor pravdy/
str.52 - Vetřelec versus Vetřelci
str.55 - Frederic Brown - Placet je nádherná planeta
str.64 - E.A. van Vogt - Výprava ke hvězdám /3.část str. 31 - 40 /

A celé příští číslo bude speciál, věnovaný S.Lundwallovi

Spolupracovala: Daniela Kovářová-Šindlerová
Určeno pro vnitřní potřebu SFK Laser
Uzávěrka: 31.12.1988
Ilustrace: David Růžička
Adresa redakce: Tomáš Jirkovský, Olšová 18,
30707 PLZEŇ
!!! Přetiskování materiálů z tohoto čísla jen se souhlasem redakce!!!!!

Milí čtenáři!

dostáváte do rukou další číslo fanzinu Laser, které vznikalo poněkud obtížněji, protože jsem byl na jeden rok /doufám/ pohlcen Zelenou dírou. Ale jak vidíte, i přesto může Laser vycházet, za čož bych chtěl zainteresovaným osobám velmi poděkovat. A domnívám se, že i vy. Zároveň bych vás chtěl poprosit, aby jste omluvili delší výrobní lhůty způsobené jednak jak jsem již uvedl, mým pobytem v Zelenoděrsku a pak také tím, že se v tomto roce poprvé začaly uskutečňovat i další projekty, tj. Malá edice Laseru. Vyšel 1.svazek - R.Sheckley a nyní byl dokončován a už také vyšel svazek č.2 - Povídky G.R.R.Martina. Kromě toho jsme se spolupodíleli na vydání Asimovových Měsíců Jupitera. Takže nás tó snad maličko opravňuje k jistému, i když i pro nás nemilému, zpoždění.

Co dál? Dál chceme s vaší spoluprácí, která se, jak doufám, neomezí jen na"pouhé" odebírání Laseru, pracovat najeho obsahové stránce. Prostě bychom chtěli, aby jste se na každé číslo těšili, aby jste v něm vždy nalezli něco zajímavého, poutavého...prostě čtení pro vás. Byli bychom velmi rádi, kdyby s námi začali spolupracovat i další lidé, kromě našich již "tradičních" spolupracovníků. Pokud se domníváte, že máte zajímavé věci i pro ostatní, nabídněte je našemu fanzinu, jehož dopad je, bez zbytečné skromnosti, téměř celofandomový. Prvním takovým krůčkem ke spolupráci klubů bude chystané číslo Laseru věnované soutěži plzeňského klubu Andromeda"O Stříbřitě lesklý halmochron". Povídky jsou to zajímavé, tak proč s nimi neseznámit fandom? A na takovém projektu buď části, nebi i celého čísla, pokud budou odpovídat redakčním záměrům, se můžeme domluvit s každým klubem, který o podobnou spolupráci projeví zájem.

Redakce

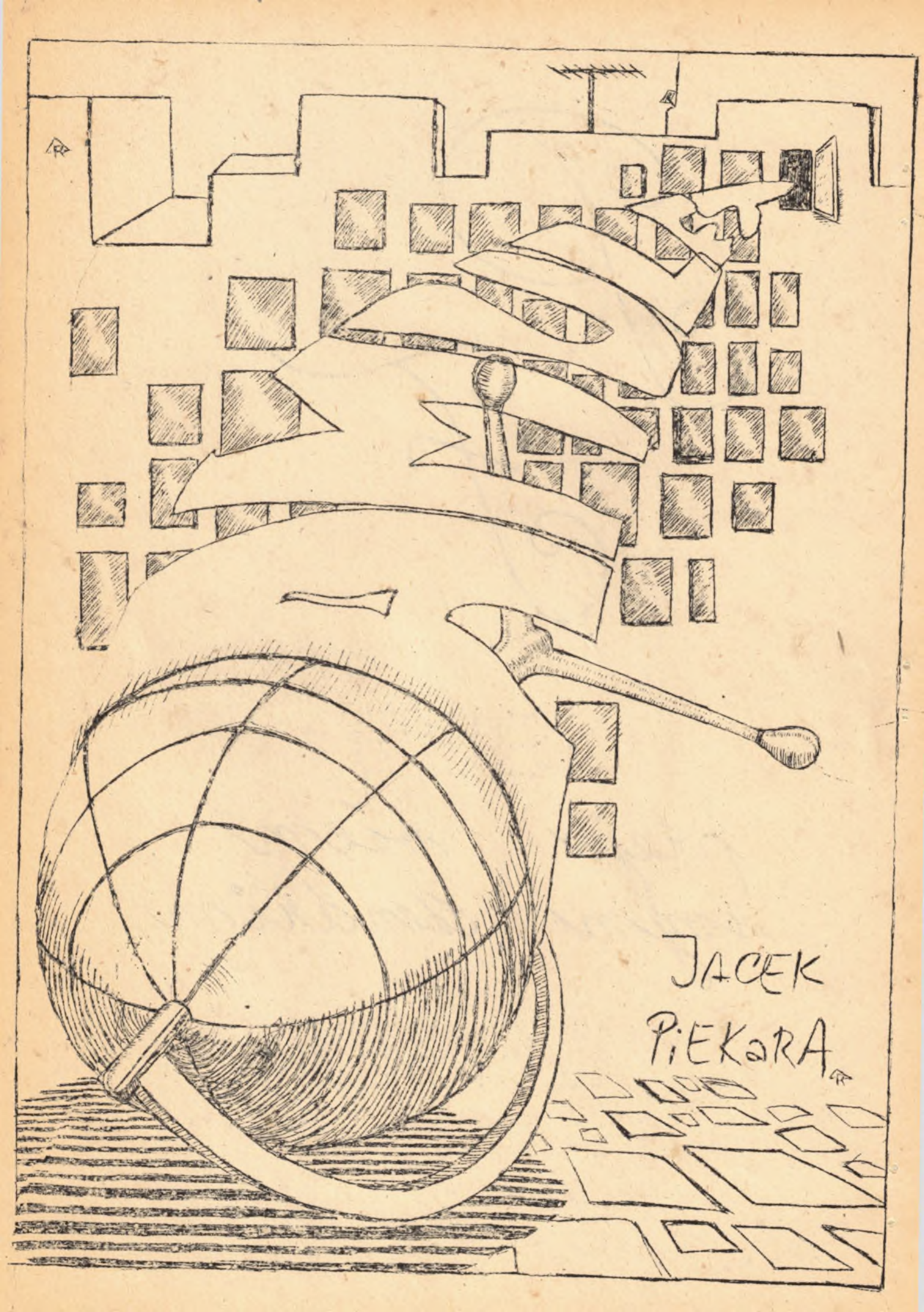
A ještě jedna věc - obálku minulého čísla pro náš fanzin nakreslil brněnský fan Karel Soukup, čímž mu velmi děkujeme.

přeje všem
svým čtenářům

JACEK
PIEKARA

"Steve,oběd," vykřikla z kuchyně matka.
Steve a pes vyběhli z pokoje.
"Steve,nech toho a pojď sem!"
Rozdivočelý kluk vběhl do kuchyně.
"Mami,úkoly mám hotový.Uklidil jsem hračky.Proč si musím uklízet hračky,mami?Jane říkala,že máma jí dovoluje hrát si v celým bytě. Mami,kup mivláček.Fred ma vláček a říká,že bychom si spolu mohli hrát.To by bylo něco,kdybychom měli dva vláčky."
"Steve!"
"Ale Fred říkal,že táta mi vláček nekoupí,tak mi ho kup radši ty, i když Fred říkal ..."
"Steve!"
"Ano,mami."
"Sněz oběd.My s tátou jdeme do kina."
"Mami,můžu jít s váma?"
"Ne.Půjdeš v neděli.Volala maminka Jane a řekla,že vás vezme s sebou."
"To je fajn ... Zase řízky?Mami,jánechci řízky."
"Jez a nediskutuj!"
"Co to znamená nediskutuj?"
"To znamená,že to jídlo má hned zmizet," řekla a odešla."Až přijdu,tak ať už tu není!"

B I I I P O O O P

Matka vstoupila do koupelny a pustila vodu.Za chvíli ji vyplašil hrozný rachot.
"Panebože,Steve?Cos to udělal?Táta se rozčílí,až přijde.To byla jeho oblíbená váza."
"To byla Gitty,mami.Řekni jí,ať tak nevrtí ocasem."
"Steve!" matčin hlas byl vážný."Říkala jsem ti,že máš sníst oběd!"
"No jo,už sem ho přece sněd .Říkalas,že si po obědě můžu hrát s Gitty."
Matka rozhodně vstoupila do kuchyně.
"Steve!" vykřikla.
"Jdu s Gitty k Jane!"
Za několik minut zaskřípaly dveře.
To jsi ty,Harry?To je dobře,že jsi tady.Steve je dnes hrozný."
"Musí se přece vyřádit." Políbil ženu na tvář."Nebuď na něho moc přísná.Co to je?" ukazal rukou na střepy ležící kolem koše.
"Váza."
"Aha ... To udělal Steve?"
"Ne,duch!"
Pohladil ženu po vlasech.
"Oblékni se.Za chvíli musíme jet."
"Už jsem hotová."
"To je dobře.Bál jsem se,že se budeš chtít převléknout.."
"A ty se ohol," pozvedla hlas,když vycházel z koupelny.
"Dobře ... Kde je můj strojek?"
"Na poličce."
"Tam není."
"Možná jsi ho nechal u Betty," odsekla mu.
Vyběhl z koupelny jako by dostal ránu.
"Nebudu se holit.Dej mi pokoj."
"Ahoj,tati!"
Zablácená koule se mu pověsila na krk.

"Steve,cos to ze sebe udělal?"
Otec si chlapce opatrně sundal z krku.
"Uklidni se.Musí si přece nějak hrát!"
"Ale nemusí se přece plazit v bahně.Už toho mám dost!" vykřikla."Steve,celý týden nesmíš na krok z domu!Do školy a zpátky!"
"Anno!"
"Nic.Žádné kino,žádný zápas ..."
Chlapec začal plakat.Pěstičkami si rozstíral slzy a na tváři si rozmazal špinavé šmouhy.
"Nenávidím tě," vymáčkl ze sebe."Nenávidím ..."
Chytla ho za krk jako neposlušného psa a táhla ho za sebou do pokoje.
"Panebože," Harry pohladil Gitty po hlavě."Asi jenom my dva jsme tady normální."
"Cod to řekl?"
"Zmizím tě!Zmizím tě!" rozlehl se po pokoji ubrečený hlas.Otec vstoupil do pokoje a sedl si vedle uplakaného dítěte.
"Nebreč ,Steve.Koupím ti vláček.No tak,opravdový muž nepláče."
"Takový,jako má Fred?" Sotva mluvil.
"Ještě lepší," usmál se otec."A nezmizíš mámu?" zeptal se žertem.
"Zmizím!"
"A kdo nám v neděli udělá dobrý oběd?Kdo po Stevovi uklidí hračky a po tátovi papíry?"
"Ty ... nebo teta Betty."
Harry zaslechl z kuchyně nadávky a jemně se usmál.
"Ale teta Betty by s námi nemohla bydlet,protože má svůj vlastní byt a svého nesnesitelného Steva.A máma tě má hrozně ráda a bylo by jí to líto,kdyby musela zmizet."
"Ě by to bylo taky líto,kdyby máma zmizela,ale Fred vždycky říká, že když je někdo neposlušný,musíme ho potrestat.A máma dneska byla neposlušná."
"Máš pravdu,Steve.Máma byla neposlušná,ale ty jsi přece muž a muž musí ženě vždy odpustit."
"Proč?"
"Protože žena je tu proto,abychom se o ni mohli starat.Když má táta moc starostí,protože pořád sedí v práci anebo musí někam odjet, musí ho Steve zastoupit."
"Aha," zamyslel se."Aspoň tak trošičku,ani tak m linko ji nemohu potrestat?"
"Tak trošičku můžeš," otec pohladil chlapce po tváři."Ateď jdi a umyj se.My už odcházíme.Večeři máš ve skříni.Lehni si a nečekej na nás."
"Jasan,tati."
Doběhl do koupelny a už svlečený ještě vykoukl.
"Nezapomeň na ten vláček."
Když už byli u dveří,vykoukl ještě jednou.Teď už z něj kapala voda.
"Za trest zmizím mámě župan!"
"Ale nejdřív zmizíš tu vodu ze země," řekla matka a zavřela dveře.

- - - - - - -

Vrátili se,když už Steve spal přitulen ke Gitty.
"Harry,já to už nevydržím.Kolikrát jsem mu říkala,ať si toho psa nebere do postele."
Chtěla vejít do pokoje,ale muž ji zadržel.
"To je jeho jediný kamarád.Pochop to.Ty na něj nikdy nemáš čas,já vlastně také ne a dítě se k někomu musí přitulit."
"Nech mě na pokoji ..."
Vstoupila do druhého pokoje a zapnula televizor.Harry vešel do kou-

pelny.
"Výborně," řekl,když se vrátil do pokoje."Malý ti schoval župan."
Ztišila zvuk.
"Nevidím v tom nic fantastického.Je rozmazlenej jako mámin miláček a ty z toho máš ještě radost."
"Má charakter.Něco z něj bude."
"Jenomže já to mám trpět.Zítra zase odjíždíš ajá se Stevem zůstanu sama.On mě vůbec neposlouchá."
"Víš,že musím jet."
"Pennyhayer tě pořád táhne pryč."
"Co se dá dělat.Slíbil jsem,že mu pomůžu a musím to vydržet až do konce."
"A co se stane,jestli Remington prohraje?"
"Zarazil se.
"Radši na to nechci myslet.Byl bych vyřízený.Ale Pennyhayer mne varoval,že v případě Remingtonovy prohry se můžeme dostat i do vězení."
Bouchla pěstí do stolu.
"Nemluv tak."
Rozplakala se.
Pohladil ji po vlasech,vzal ji za bradu a jejich tváře se k sobě přiblížily.
"Všechno bude v pořádku.Neboj se."

- - - - - - -

Steve se probudil časně ráno,když otec,který odjížděl brzy,teprve snídal,
"Ahoj tati," řekl ospalým hlasem a vešel do kuchyně.
"Vítej,mladíku.Cos dělal v noci?Lovil jsi divoké mustangy nebo jsi chytal bandity?"
"Ne," odvětil vážně chlapec."Mluvil jsem ..."
"Pospěš si,Harry," ve dveřích se objevila matka.
"Ahoj,mami."
"Co tak brzy,Steve?Mohl jsi ještě spát."
"Bylo mi řečeno,abych vstal," odvětil.
Otec jediným douškem vypil sklenku mléka a ukousl kousek topinky.
"A kdo to smí rozkazovat našemu malému gentlemanovi?" zeptal se.
Steve se podrbal na hlavě.
"Řekl,že je máma smutná,protože táta má problémy."
Otec zvážněl."Ano,to je pravda,že táta má problémy.Ale nechci, abys o tom povídal ve škole,nebo abys to říkal komukoliv."
"Ani Gitty?"
"Gitty můžeš," odvětila rychle matka."A teď už jdi spát."
"Co jsou to za problémy,tati?"
"Víš,"řekl otec a utřel si při tom rty ubrouskem,"ty nemáš rád, když máma dělá k obědu řízky,že?"
Vzal si noviny a tačal jimi listovat.
"Ano."
"No a tata také nemá rád některé věci.A jeden pán mi bude rozazovat,abych dělal to,co nemám rád."
"Aha."
Otec našel nějaký článek a začal číst.
"Tak vidíš," řekl,když se už začetl do textu."Že se táta i máma nervují,jestli ten hodný pán porezí toho zlého."
"Aha.A může mi přikázat jíst řízky?"
"Kdoví," odvětil otec pohroužený do četby.
"Každý den?"
"Hmmm ... "
"Steve,jdi už spát," řekla matka.

Chlapec šel směrem ke svému pokoji,ale v hale se otočil.
"Tati!"
"No?"
"Přestaň číst!"
"Co," otec sklopil noviny.
"Můžu ho zmizet?"
"Samozřejmě,Steve," řekl otec.
"A bude mu to vadit?"
"Ne,jemu je dobře všude.Bojím se,že i když zmizí,nebude mu taky špatně," odvětil vážně otec.
"Hmm ... Dobře,zmizím ho."
"Harry,přijedeš pozdě."
"Počkej," řekl otec a vstal ze židle."Vždyť Steve ho musí nechat zmizet." Mrknul na ženu. "Tak začni,synu."
"Musím ho vidět," řekl vážně chlapec.
"Stačí fotografie v novinách?"
"Stačí," odvětil.
Otec položil noviny na stůl a otevřel je.Ukázal na postavu obklopenou novináři.
"To je on."
"Dobře",řekl chlapec.

B I I I P O O O P

"Co to bylo,Steve?" zeptala se matka.
"Že by náš mladý byl břichomluvec?" usmál se otec."Jdi si teď lehnout,synu.Máš ještě chvíli čas a napracoval ses.Zmizet kandidáta na prezidenta,to dá moc práce,viď,Anno?" obrátil se k ženě.
"Ano,Steve.Táta má pravdu."
"Dobře."
Chlapec vyběhl z pokoje.
"Letím.Vždyť na mě čeká Gitty."
"Díky,Steve," křiknul za ním otec.

- - - - - - -

Otec se vrátil ještě téhož dne pozdě v noci.
"Anno," vykřikl."musíme okamžitě do Washingtonu.Za dvě hodiny letí letadlo."
"Zbláznil ses?" mnula si rozespale oči."Co se stalo?"
"Tati,máš ten vláček?"
"Kingside udělal nějaký nový trik.Neslyšelas o tom ještě?"
"Vůbec jsem nepouštěla televizor.Strašně mě bolí hlava."
"Tati,slíbils mi vláček!"
"Zmizel.Někam se schoval.Remington nás vyzval,abychom přijeli do Washingtonu.Nevím,jak dlouho to bude trvat,tak pojeďte se mnou."
"Nepojedu nikam," řekl Steve."Neplníš slovo." Otec padl na křeslo.
"Pojď do auta," řekl a táhl syna do vozu."Pamatuj si,že otec vždy plní sliby."
Z kapsy vytáhl klíčky od vozu.
"Na zadním sedadle," usmál se.
Steve jako střela letěl ke dveřím.
"Proboha,Harry.Co máme dělat?"
"Sbal si věci a jedeme.Kingside je vtělený ďábel.Vsadil všechno na jednu kartu.Teď jde o to,jak toho využijí."
Odhrnula si z čela vlasy.
"Proč ses do toho pletl,Harry," zašeptala.
"Fenomenální," vykřikl Steve na prahu."Děkuju."
Otec se usmál.
"Odkud zná takový malý chlapec taková složitá slova?"

"Zdálo se mi to."
Začal tancovat kolem křesla v rukou držel krabici.
Už dost,Steve.Jdi do pokoje a oblékni se.Za hcvíli odjíždíme."
"táta má zase problémy," řekl vážně chlapec.
"Ano,bohužel.Ten pán,o kterém jsem ti dnes ráno vyprávěl ... ale vždyt ..." mávnul rukou.
Steve se zastavil před otcem.
"Sám jsi chtěl,aby zmizel."
"Ano,Steve.Samozřejmě.Jdi k sobě a oblékni se."
Chlapec šel ke dveřím.
"Neumím,aby tu byl zpátky."
"Co se dá dělat,Steve."
"Nevíme,co se s ním stalo," řekl ženě. "Ráno byl v pracovně,a když mu přinesli kávu,byla už prázdná.Ať tak či onak,říká se to!"
"A policie?"
"Už dávno jsem jich neviděl tolik,jako dnes.Washington je prý obklíčen,není možné se z něj dostat."
"Tati,co je to Washington?"
"Steve,proč nejsi oblečený?" vykřikla matka.
"Hlavní město naší země," odvětil otec."Jdi už,nebo se bude maminka zlobit."
Za chvíli vpadl chlapec do pokoje oblečený.
"Tati,kde je naše země?Ukaž mi to!" Sáhnul do stolku zabudovaného ve stěně.
"Nech toho,Steve," otec pozvedl hlas."Víš přece,že se tam nesmíš hrabat!"
"Trochu se obléknu a upravím," poznamenala matka.
"Musíš vypadat dobře,drahoušku."
"Tati,ukaž ..."
"Otec vyndal tašku a z ní několík složených map.Jednu z nich rozložil na podlaze a kleknul si na koberec.
Steve byl hned u něj.
"To je Amerika," otec zakroužil prstem. "Takový velký ostrov.A na tom ostrově je naše země.Právě tady," přejel prstem po mapě.
"A co je tady," Steve ukázal na kousek zeměv levém horním rohu.
Otec rozvinul druhou mapu.
"To je kousek velké země,kterou vidíš tady."
Šel ke stolu a nalil si skleničku a syna nechal ve světě země pisných záhad.
"A to je celý svět,tati?"
Otec do sebe obrátil obsah sklenky;několik posledních kapek vylil na koberec.Škrtl zapalovačem a zapálil si cigaretu.Hluboce vtáhl kouř.
"Ne,Steve.To je jenom kousek světa."
Sáhnul do stolku a vyndal globus.Postavil ho před syna.
"Jsem rád,že se náš mladík zajímá o takové věci.Měl jsem to tu všechno schované pro tebe.Kdysi mi ty věci přinášely štěstí a tak jsem si myslel,že i pro tebe to bude dobrý amulet."
"Co to je amulet,tati?"
"Něco,co přináší štěstí."
"To znamená,že když jsem šťastný,tak mám amulet?"
"Naopak,synu," sedl si do křesla a vzal si ho na kolena."Člověk je spokojený,protože je šťastný,a šťastný je právě proto,že má svůj vlastní osobní amulet.Různé věci nebo osoby mohou být amulety.Lidé je dělali vždy z věcí,které jim pomáhaly,a protose o ně starali,dbali o ně a hlídali si je."
Na chvíli přestal.
"Právě teď jste ty a máma mými amulety."
Steve seskočil z otcových kolen.
"A co se děje,když ho někdo nemá?"

"Je velmi nešťastný."
"A Gitty má svůj amulet?"
"Určitě," usmál se otec a vstal.
Na chvíli odešel a vyšel po schodech do vyššího patra.PO několika minutách sešel dolů.
"Tak,Steve,máma už je hotová.Za chvíli pojedeme."
"Já nechci jet,tati.Chci zůstat s tebou a s mámou doma."
"Bohužel,Steve.Musíme jet."
"Proč?"
"Musíme."
"Až budu tak velký jako ty,nikdy nebudu nikam jezdit.Pořád budu doma,Jenom o prázdninách budu odjíždět," dodal po chvíli přemýšlení.
"Nikdo nedělá jenom to, cochce.Já bych taky nechtěl žít takhle, ale musím."
"Proč musíš,tati?"
"Protože lidé,kteří mi dávají peníze,mi to přikazují.Kdybych s nimi přestal pracovat,neměli bychom peníze a museli bychom prodat dům,auto a nemohli bychom jezdit na prázdniny ..."
"Až budu velký,tak mi taky někdo bude rozkazovat?"
"Bohužel,Steve."
"A budu to muset dělat?"
"Ano,synu."
"A až bude někdo chtít,abych udělal něco zlého,budu to muset taky udělat?"
"Také," odvětil otec.
"Ale já nechci!"
"Věřím ti,Steve,že nechceš,ale svět je už takový.Příšerně komplikovaný."
"Co to tomu dítěti říkáš!" matka zakroutila nevěřícně hlavou.
"A amulet?" zeptal se Steve.
"Jaký amulet?"
"Který mně bude pomáhat."
"Takový amulet neexistuje," řekl otec. "V tom ti nepomůže žádný."
Steve se zamyslel.
"Tati," řekl náhle. "Svět - to znamená tohle," ukázal na globus. "Je zlý,že jo?"
Otec se mu podíval do očí.
"Ano.Svět je zlý a je třeba,aby sis to rychle uvědomil,abys o tom věděl."
"A nikdy nebude dobrý?"
"Asi nikdy ,synu."
"To je celý,opravdu celý svět?" zeptal se a pozvedl globus.
"Ano."
"Určitě?"
"Samozřejmě,Steve."

B I I I P O O O P

Z polského originálu Amulet in: Fantastyka 4/1984
přeložil Jaroslav Olša, jr.

soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž - soutěž

Letos již popáté vyhlásil klub vědecké fantastiky Andromeda soutěž o nejlepší povídku s cestováním v čase pod názvem:

O STŘÍBŘITĚLESKLÝ HALMOCHRON

Letos, stejně jako loni získala funkční halmochron

Vilma K A D L E Č K O V Á

za povídku

Svět je zlatý důl pro toho, kdo z něj umí brát

a to plným počtem bodů od všech čtyř porotců (40)

Soutěže se zúčastnilo celkem 19 autorů s 19 povídkami, které byly ve srovnání s loňskými mnohem kvalitnější.

Zde jsou tedy výsledky:

2. místo: Ingrid Jelínková - Jak se stal Mwambo synem Slunce (38b)

3. místo: Stanislav Švachouček - Sjezd temponautů (33 bodů)
Luděk Příhoda - Den ideální pro razítkování (33 bodů)

4. místo: Jan Poláček - Toulavý cowboy (31 bodů)

5. místo: Petr Vyhlídka - Vánoční [illegible]28 bodů)

6. místo: Viktor Mottl - Kolik pluhů, tolik volů (27 bodů

7. místo: Petr Jindra - Historie s halmochonem (26 bodů

8. místo: Ivan Mls - Přežít čas (25 bodů)
Jaroslav Bláhovec - Před vznikem vesmíru (25 bodů)
Hynek Kárník - Okno do zítřka (25 bodů)

9. místo: Lubomír Kašpar - Příchod (24 bodů)
Michal Polák - Smrt Archimédova (24 bodů

10.místo: Ladislav Herzing ml. - Bláznova křídla (23 bodů)

Nejlepší povídky vydá ve spolupráci s KVF ANDROMEDA fanzin

PARCONSKÉ OZVĚNY

Jaroslav

J I R A N

Blížil se večer. Ploché nízko letící mraky barvy zašlé litiny zvolna zamířily k východu, kde se dvě hodiny po západu modrého slunce objeví svit červeného obra. Ze svých skrýší již vylézaly mutaaly, lougy, dionnové a jiná havěť, která se dosud skrývala v podzemních skrýších, skalních skulinách a doupatech před paprsky modrého slunce.

Lisia prchala stezkou mezi skalami a zoufale se ohlížela. Pronásledovatelé se stále blížili. Sice je dosud neviděla, ale cítila je za zády jako smrtelnou hrozbu. Věděla, že od té doby, co se porouchalo její vznášedlo, má už jen mizivou šanci na záchranu /chce se mi spát, dnes už to snad nedopíšu/. Dříve nebo později ji musí dostihnout. Tu spatřila jednoho z Dubbanů, jak se jí valí vstříc z jedné boční soutěsky. Hbitě na něho namířila hlaveň lammeru a běžíc stiskla spoušť. Po Dubbanovi zbyla jen ohnivá smršť u paty skály. Ale daleko za sebou už Lisia spatřila houf dalších, tentokrát jich bylo mnoho a všichni měli zbraně. Těch se však nebála, věděla, že ji chtějí dostat živou, jinak pro ně neměla cenu. Ale nesměla se jim dostat do chapadel. Skončila by pomalou strašnou smrtí stejně jako Lard, Gorret a ostatní. /Musím dotáhnout aspoň tuhle scénu!/

Lisia proběhla poslední krátkou soutěskou a před ní se do nedohledna rozprostřela Rovina Lud. Při tom pohledu ji opustily poslední zbytky sil. Uběhla ještě asi dvěstě metrů a pak se vyčerpaně zastavila. Její plíce odmítaly poslušnost. Dál už nedokázala utíkat. Zbýval boj. Marný boj. Zkontrolovala obsah zásobníku. V lemmeru zbývalo posledních dvacet střel. Pak se ohlédla. Dubbanové se již také neohrabaněvalili na plošinu, a když viděli, že se Lisia nehýbá, viditelně zpomalili a začali ji obkličovat /Nesmím usnout! Ještě pár řádek./ Byl na ně hrůzný pohled. Podlomily se pod ní nohy a Lisia padla na vyprahlou půdu. To byl konec. Dubbanové kolem jejího těla uzavřeli kruh, který se začal velmi zvolna zužovat. Pro ně to byla hra. Lisia si připravila lemmer. Ještě jich pár zabije, ale poslední náboj si musí nechat pro sebe.

Náhle se shůry ozvalo temné dunění. Dubbanové zneklidněli. Lisia pohlédla vzhůru a vykřikla radostí. Z oblohy se na třech sloupech ohně snášel stříbrný kolos Lattosu. Ještě ve vzduchu se od jeho trupu oddělilo několik útočných člunů a ty se ihned vrhly na svírající se okruh Dubbanů. Karta se obrátila. /Musím to trochu zkrátit. Už fakt nemůžu udržet oči otevřené./ Kolem ní se rozpoutala jatka.

Sotva se mocné opěry Lattosu dotkly země, už se otvírala vrata a k Lisii pospíchalo několik postav. Poznala Maffa a Zadda, třetí byl moc daleko. Potácivě vstala a šla jim naproti. Po její krásné, unavené tváři se rozzářil šťastný úsměv.

A právě v tu chvíli jeden z umírajících Dubbanů pozvedl svou dlouhou zbraň, podobnou harpunové pušce, uvolnil blok a

směrem k zádům Lisie vylétl jako stříbrný blesk dlouhý, na konci rozeklaný šíp. Dubban mířil dobře ... /ne, už to nedopíšu, tak ospalý jsem snad ještěnikdy nebyl, áááá ách ...

Probudil mě mrazivý chlad. Ležel jsem na něčem studeném a mokrém. Proboha, kde to jsem? Otevřel jsem oči, ale kolem mě vládla hustá, černá tma. Hmatal jsem kolem sebe rukama, ale bylo to obtížné, protože jsem je měl čímsi pevně spoutané v zápěstí. Ale tam, jak jsem mohl dosáhnout, byl stejně jen vlhký, ledově studený kámen.

"A hele, pán se probudil." Ozval se nade mnou čící hrubý hlas.

"Tak jdeme. Už je stejně čas." Uchopilo mě surově několik rukou a někam mě táhly. Narazil jsem na cosi hlavou a bolestně zaúpěl.

"Jen se uklidni, frajere," okřikl mě s opovržením zase ten surovec. Zanedlouho mě vstrčili do tak silně osvětlené místnosti, že jsem musel okamžitě zavřít oči.

"Jsme zde, pane předsedo," řekl kdosi.

"Výborně."

Posadili mě na jakousi lavici. Pomalu jsem se začínal rozkoukávat. To, co jsem kolem sebe uviděl, mě naplnilo nezměrným úžasem. Nalézal jsem se v obrovské síni, jejíž vysoký zdobený strop připomínal starobylou chrámovou klenbu, v každém případě pocházel nejméně z doby gotické. Celý prostor dokonale osvětlovalo množství pochodní a svícnů. Seděl jsem na těžké lavici, vpravo i vlevo seděli neznámí muži v jakýchsi černých uniformách. A kolem mě se rozběhlo s naprosto rutinovanou samozřejmostí úplně normální soudní přelíčení se vším, co k tomu patří. Starý tlustý, věčně ospalý soudce s pichlavýma očima, hubený plamenný státní zástupce či prokurátor, dvanáctičlenná porota, zapisovatelé, muži v uniformách, bohaté obecenstvo.

Nenormální na tom bylo pouze to, že obžalovaným jsem byl já!

Pozorně jsem se rozhlížel. Celé to prostředí mi něco připomínalo. Tváře lidí kolem sebe jsem určitě v životě neviděl ale stejně mi připadaly jistým způsobem povědomé. Stejně tak i uniformy strážců. Náhle všechno utichlo a soudce se podíval přímo na mne.

"Zahajuji řízení. Prosím státního zástupce, aby přednesl obžalobu."

Státní zástupce vstal a vítězně se rozhlédl.

"Vznáším proti zde přítomnému obvinění z masové vraždy. Šetřením bylo dostatečně prokázáno, že během posledních jedenácti let obviněný usmrtil před evším více než dva tisíce osob, z tohoto celkového počtu přibližně polovinu zvláště krutou smrtí. My všichni známe jeho metody. Upálení, roztrhání, leptání, dlouhá mučení, pozvolné mrzačení atd. Slavný soude! Zde před Vámi stojí muž, který nemá v dějinách literatury obdoby. Ti z vás, kdo měli tu čest být hrdiny jeho knížek, mi dáte za pravdu, že jeho zvláštní vlastnost spočívá zejména v tom, že on píše JEN PROTO, aby mohl své hrdiny mučit a zabíjet. V jeho soukromém životě se mu patrně takových možností nedostává, a proto sáhl k tomuto prostředku. Bezpočet situací v jeho románech, novelách a povídkách je vyvoláno jen jedním záměrem, a to, že vrcholným okamžikem bude scéna strašlivé smrti jednoho z hrdinů. A nejčastěji to bývají právě hlavní hrdinové a to ještě ti, které si čtenář určitě nejvíce oblíbil. Tento "pan spisovatel" si patrně neuvědomuje, že se dopouští stejné vraždy, jako kdyby ve svém běžném životě prostě vzal jen tak z ničeho nic kuchyňský nůž, zavítal k sousedovi, usmál se na něho a vzápětí ho s potěšením rozkuchal jako vánočního kapra. Literární tvorba obviněného není literaturou děje, je to literatura smrti, mučení, nesmírného utrpení. On nemá v úmyslu bavit lidi, chce jen najít potřebný vývod pro své vnitřní potlačované vlastnosti.

Je to zvrhlík, který nemá nikde místo, osoba, která je nebezpečná pro všechny světy. Ve středověku by se snad hodil za kata a určitě by měl velké úspěchy. Musím totiž uznat, že způsoby, kterými své hrdiny usmrcuje, jsou vymýšleny s tak bujnou fantazií a originalitou, že by se od něho dějiny mohly vskutku učit. Všichni kati, Pizzaro, Nero, Herodes, inkvizice i nacisté by mohli být jeho žáky. Takový je obviněný. Vím a nezapomínám na to, že literatura je plná mrtvých hrdinů a že v některých dílech zahynuly desetitisíce, statisíce lidí. Ale v žádném z těchto děl se spisovatel v trýznění svých hrdinů tak nevyžíval. Ano, to je to správné slovo! Nevyžíval! Naštěstí je typ obžalovaného jevem poměrně vzácným, neboť si jistě pamatujete, že od roku, kdy jsme se sešli, abychom za podobných okolností odsoudili Marquise de Sade, jsme vždy jednali o zcela jiných záležitostech. Ale co byl Marquis de Sade proti obžalovanému? Je to strašné, ale stěží by mohl být jeho stínem. Je nyní na vás, abyste posoudili svědectví mnoha set svědků, některá z nich přímá nebo písemná, jiná pouze hromadná, a vyslovili ortel. A já prohlašuji, že již teď váš ortel znám, vážení porotci, protože nemůže znít jinak než "smrt". A to bude velmi mírný trest pro obžalovaného, bude mu to muset připadat jen jako příjemná kratochvíle ve srovnání s tím, jakými způsoby umírali jeho hrdinové, kterým na stránkách svých děl vdechl život jen proto, aby je záhy zahubil."

Jeho řeč učinila na přítomné značný dojem. Všiml jsem si nenávistných pohledů, které ke mně neustále zalétaly ze všech stran.

"Žádám, abych mohl předvést první svědky," obrátil se státní zástupce k soudu.

"Prosím, můžete začít," přitakal soudce.

"Nechť před slavný soud předstoupí Tynngier, pilot z románu "Zhouba systému Lavviarra"," Mezi šraňky pro svědky vstoupil štíhlý prošedivělý muž a lehce se uklonil směrem k soudci i porotě. Pak složil svědeckou přísahu a posadil se.

"Můžete nám vylíčit scénu své smrti? Vím, že to pro vás nebude příhodné, ale jistě víte, proč to od vás žádám."

"Ano, to vím."

Všiml jsem si, že se Tanngier snaží, aby ani jednou nemusel jeho pohled spočinout na mně. A bylo na něm také vidět, že mě za svými zády tuší a že má ze mě dosud strach.

"Můžete tedy začít."

Tanngier si odkašlal.

"Tak tedy. Ten ..." ukázal rukou kamsi za sebe.

"Tannigiere! Jen žádné urážky," napomenul ho soudce.

"Tak tedy obžalovaný mne nechal zemřít až na samém konci románu, a to úplně zbytečně. Během děje jsem se úspěšně vyprostil ze zajetí Rohonů, prošel všemi nástrahami v zemi Damet, zničil tajné středisko nepřátel, kteří se chystali zničit Zemi. Člověk by řekl, že už nic nemůže bránit mému klidnému návratu domů, do Sluneční soustavy." Tannigier se odmlčel, s tím záměrem zvýšil napětí v soudní síni. "Když jsem však spustil startovací motory a chtěl opustit planetu, otevřel se náhle přímo pod mou kosmickou lodí sopečný kráter, do něhož jsem se propadl. Byla to údajně poslední nástraha několika uprchlých Gettnů - pomstychtivých a zapřisáhlých nepřátel lidstva. Pancíř mé lodi byl dosti odolný, a než vynechalo chlazení, trvalo to tři hodiny. Tři hodiny beznadějného čekání na smrt. Pak teplota pomalu stoupala až na 65°C, kde se držela asi hodinu a půl. A pak ... pak jsem se pozvolna upekl v žáru, sálajícím od tavícího se trupu lodi. To trvalo ještě asi hodinu. Bylo to příšerné." Tannigier nabíral síly. Líčení vlastní smrti ho nesmírně vyčerpávalo. Další odmlka a chvíle významného ticha. "Teprve pak konečně přišlo osvobozu-

jící bezvědomí, které do celkového času už nezapočítávám, končící smrtí, kterou jsem už samozřejmě nevnímal. Tedy celkem pět a půl hodiny duševního i fyzického utrpení. Proč jsi mi to udělal? Řekni, proč?" Obrátil se nyní ke mně, ale přitom se na mě stále nedíval; nedokázal to.

Vstal jsem. Soudní přelíčení, které mě na počátku bavilo a které mi připadalo dokonale směšné, se mi náhle přestávalo líbit. Stačil k tomu jeden pohled na tváře sršící nenávistí, jimiž jsem byl ze všech stran obklopen. "Kde je můj obhájce?" zeptal jsem se.

"Obhájce?" ušklíbl se státní zástupce.

"Slyšíte? On by prý chtěl ještě obhájce!" ozývalo se z davu.

"Nedostanete žádného obhájce," řekl soudce. "U nás se obžalovaní z tak těžkých zločinů hájí vždycky sami."

"To je mi pěkná spravedlnost," ušklíbl jsem se pro změnu zase já.

"Zadrž!" vykřikl Tannigier. "To slovo už nikdy nevyslovuj, rozumíš? Nikdy! V tvých ústech ztrácí svůj původní smysl!"

Díval se mi chvíli vytřeštěnými zraky přímo do očí, pak udělal rukou jakési podivné gesto a sesunul se tiše k zemi.

"Odneste omdlelého ze soudní síně a poskytněte mu ošetření," nařídil soudce. "Můžete předvolat další svědky," obrátil se ke státnímu zástupci.

"Děkuji," státní zástupce se uklonil.

Do síně vstoupil hlouček osob a pomalu se shromáždil před soudcem. Ani se všichni nevešli do svědeckých šraňků. Soudce je vzal pod přísahu. Jeden z mužů se obrátil ke mně a řekl do ticha v soudní síni.

"Poznáváš mě?" Byl mi opět nesmírně povědomý, ale nemohl jsem si vzpomenout, koho mi připomíná.

"Ne, neznám tě," řekl jsem nakonec.

"Jsem Tobby, nechal jsi mě zemřít ve svém románu "Problém pro Dheygon". Už si vzpomínáš?"

Zbytečná otázka. Ano, tak nějak jsem si vlastně Tobbyho představoval, když jsem ten román psal. Ale to tedy znamená, že to ti ostatní jsou Andler, Ildor Lodd, Dai Rasscot, Adrina a další.

"Ano, už vím, a co má být?" zeptal jsem se bojovně.

"Nechal jsi nás všechny úplně zbytečně zemřít. Rogera jsi zahubil strašnou smrtí v nesmyslném boji. Cynthii jsi úplně zbytečně zabil hned na počátku. Mě, Adlera a Adrinu jsi usmrtil na samém konci románu, kdy už jsme byli ze všeho nebezpečí venku. Bylo to úplně zbytečné. Udělal jsi to jen pro své potěšení. Protože nedokážeš napsat ani pět stránek, aby v nich nebyla něčí smrt."

"To není pravda," vyletěl jsem. "Četl jsi vůbec "Problém pro Dheygon" ?"

"Jestli jsem ho četl? Víc než četl. Já v něm musel zemřít," řekl nenávistně Tobby. "A nejen ti, které jsem jmenoval. Co třeba Shera a Birch, Dreng, Felix, Murray a spousta dalších. Což ti také nezemřeli zbytečně?"

"Ne, ani jediný z nich nezemřel zbytečně. Jestli jsi ten román opravdu četl, tak snad pochopíš, že to bylo všechno nutné pro udržení roviny děje, pro vyjádření nebezpečnosti situace, která byla přece víc než kritická. To bys snad ty, zkušený pirát z Dheygonu, měl vědět."

"Naše smrt byla zbytečná," řekla Adrina.

Připadala mi mnohem hezčí než v představách, které jsem o ní při psaní "Problému pro Dheygon" měl.

"Nebyla."

"Nemůžeš ji nijak odůvodnit. Tvá slova to nespraví," řekl další z mužů. Určitě to byl Andler. Začínal jsem je rozpoznávat. V románu došlo ke střetnutí s organismem z jiného vesmíru, s organismem, který byl ovládán kulturou Onebu, která byla o mnoho tisíciletí dál než kultura lidstva. Díky morálním kvalitám lidí z ve-

dení Dheygonu toto setkání neskončilo šťastně. A za oběť při takových událostech vždycky padnou jen ti malí stateční a dobří, ale jinak bezvýznamní lidé, zatímco prezident a celá Rada Dheygonu sedí dál v teple na své základně. Na tom ale nevidím nic neobvyklého."

Můj jediný pohled směrem k porotě mi však stačil, aby moje nadšení ochladlo. Těm nedokážu vysvětlit nic. Jejich mlčenlivé kamenné tváře a nenávistné pohledy nemůže rozjasnit žádný argument, který by vyšel z mých úst. Přesto jsem však pokračoval.

"Dobývání vesmíru si vyžádalo a hlavně ještě vyžádá tisíce obětí. Při letech k cizím planetám, hvězdným systémům a později i galaxiím narazíme na různá nebezpečí, jejichž závažnost v současné době nedokážeme ani vzdálene odhadnout. Proč si máme něco namlouvat? Já chci, aby odvážní piloti věděli, že se musí vždy spoléhat jen na vlastní síly a že za jediné selhání zaplatí nejčastěji hned tu nejvyšší cenu. Vesmír je nelítostný a nepochybně je v něm nesmírné množství civilizací. Proč si máme již dnes při pohledu na naši militaristickou společnost namnlouvat, že se musíme nutně jednou setkat se zástupci civilizace, která bude tímto samotným setkáním tak nadšena, že nám snese modré z nebe. Takové setkání se přece docela dobře může odehrát v podobě jejich invaze do hvězdných soustav obývaných lidmi a jen místo vybájených kosmických tlumočníků a dokonalých počítačů s námi budou hovořit jen jejich zbraně. Nebo je snad naše společnost už na takové úrovni, že na tohle raději nechce myslet? Že chce žít za každou cenu ve vysněném klidu a přitom se uvnitř bát, že to všechno musí nutně jednou skončit, jako když mávne kouzelným proutkem? Já se snažím psát tak, aby to vypadalo co nejpravděpodobněji. Nepřemožitelní a nesmrtelní hrdinové nejsou nic pro mě. Vždyť podle teorie pravděpodobnosti by takový hrdina měl mizivou šanci, že vyvázně třeba už jen ze tří na pohled bezvýznamných situací. Proto musí tedy ta čtvrtá pro něj znamenat jeho konec. A v takových případech ho já nechávám uniknout jen dvakrát. A že nenechávám své hrdiny pokojně zemřít stářím, jak by se jim asi líbilo? To pokládám za zbytečné vysvětlovat."

Místo potlesku se však v soudní síni zvedla bouře odporu. Znovu jsem si uvědomil, že to bylo ode mne zbytečné. Kdybych tiše seděl a mlčel, mělo by to stejný význam, snad by to bylo dokonce lepší. Nechtěli slyšet slova obhajoby. Zajímala je pouze obžaloba, a pak samozřejmě rozsudek, o jehož znění nikdo nepochyboval. Vzdal jsem to. A zatímco soudce předvolával další svědky, kteří pronášeli svědectví o své kruté smrti, odsuzovali mě a veškeré úmrtí jednomyslně prohlašovali za zbytečné, kreslil jsem si na papíry, které mi dali tak velkomyslně, kolečka, čtverečky a čárky. A jak jejich závěry nabíraly směr k rozsudku smrti a slova státního zástupce se stávala nekompromisnějšími, ohnivějšími a ještě více strhujícími, nabývaly i mé kresby na složitosti. Již to byly náročné, různě protkané geometrické obrazce, plošné i s prostorovou perspektivou. Pouze občas jsem se podíval, jak ve skutečnosti vypadají hrdinové mých knih a povídek, které jsem stvořil. Často jsem je poznal ihned podle nějakých charakteristických znaků, podle uniforem atd. Nyní jsem už třeba věděl, že muži, kteří stráží klid v soudní síni, jsou příslušníci trestného komanda Dheygonu. Poznal jsem dělníky Labarra a Hawillonda z povídky "Nahoře kocour dole myš". Poznal jsem i skupinu mladých trampů, vedenou Robertem a Janou, také Alexe, Štěpána a další hrdiny z novely "Domoc důchodců", Viraba a Rinu z podpovídky "Zhoubné kouzlo Země", Fanny z povídky "Nosiči vody", hlavonožce Labba, Hanna a Grezze z novely "Boj o galaxii Zarroa", vysoce inteligentní Tygweraany Tlegera, Gorriga a Narahu z románu "Úsvit a soumrak galaxie Modrých sluncí" a další složité a dlouhé zástu-

py mých hrdinů. Státní zástupce nelhal. V soudní síni se skutečně vystřídaly stovky svědků, i když to byly často velké skupiny, za které mluvil jeden člověk či prostě tvor. Jinak by se nejspíš líčení protáhlo na několik let. Pak jsem asi začal klimbat, protože když do mě někdo strčil, abych se vzpamatoval, líčení bylo u konce. Polekaně jsem se rozhlédl. Porotci stáli ve dvou řadách, také soudce stál a říkal slavnostním hlasem závěrečná slova rozsudku:

"... a je nám proto všem jasné, že takový masový vrah, zabíjející navíc pouze z potěšení, nesmí již dostat další možnost napsat jediný řádek, protože by to znamenalo jen další oběti, další zoufalé umučené tvory, přicházející do našich řad. Výše trestu a výrok poroty je tedy jednomyslný. Obžalovaný se odsuzuje k trestu složité smrti."

Soudní síň naplnil bouřlivý jásot. Teprve po dlouhé chvíli, když se bouře trochu uklidnila, mohl soudce pokračovat.

"A nyní prosím porotu, aby zde na tomto slavném místě společně sestavila literární útvar, v jehož obsahu by byl obžalovaný krutě mučen a nakonec pozvolna usmrcen."

Bylo mi to k smíchu, jako to je asi k smíchu všem normálním lidem. Slova soudce mi jen opět připomněla, že tohle všechno kolem mě neexistuje, že je to jen obvyklý snový nesmysl.

Jenže to jsem se moc přepočítal, protože sotvaže začali porotci dávat dohromady povídku, v níž jsem byl jakýmsi nehumanoidním národem zajat a mučen, abych vyzradil něco, co jsem ani nevěděl, začal jsem toto mučení ke svému zděšení opravdu prožívat. Řval jsem bolestí a svíjel jsem se na lavici. Strážci mě popadli a přikurtovali vleže k prknu a mučení pokračovalo. Byla to zdařilá kombinace útrpného práva s vědeckým mučením. A moje hrůza vyvrcholila, když jsem zjistil, že na mě uplatňují metody, které jsem sám vymyslel. Ani ne po půlhodině jsem již bolestí stěží vnímal, byl jsem samý krev a spálené místo a cítil jsem se, jakoby mi něčím rozdrásali vnitřnosti. Při dalším náporu bolesti jsem už jen toužebně myslel na smrt. Kdy asi přijde? A náhle to všechno ustalo a v síni se rozlehly jakési zvučné hlasy. Někdo mi přetal pouta. Těžce jsem se zvedal a snažil se rychle orientovat. V síni byla spousta nových mužů ve světlých uniformách s podivnými přístroji v rukou. Jeden z nich stál přímo proti soudci a slyšel jsem, jak říká:

"Slavný soude, je to všechno nesmysl. Skončete to!"

Soudce vyskočil a podrážděně zařval: "Kdo je sem vpustil? Okamžitě je zneškodněte! Jsou to blázni!" K neznámému se vrhlo několik mužů v uniformě, mezi nimi také moji dva strážci, ale nedošli k němu. Sotva totiž udělali pár kroků, zhroutili se bez hlesu k zemi.

"Říkám vám, že to máte marné. Máme vás všechny v paměti našich přenosných počítačů. Skončete to a my odejdeme," říkal znovu muž soudci. Byl to Kirby, hlavní hrdina románu "Problém pro Dheygon".

"Nemáte právo zasahovat do našich věcí. Vás přece nezabil!" vykřikl státní zástupce a udeřil pěstí do stolu.

"Nezabil, to máte pravdu. Ale na tom nezáleží, žiji zde také v této říši hnižních příběhů. V románu jsem si ostatně také prožil své. Ale na to, co tady děláte, se už nemužu déle dívat. Já, ani moji přátelé."

"Také samí přežilí?" ušklíbl se soudce.

"Už toho nechce. Tyhle řeči nemají žádný smysl. Ano, byl jsem jedním z hlavních hrdinů románu "Problém pro Dheygon", který napsal obžalovaný."

"Odsouzený!" připomněl státní zástupce, ale Kirby dělal, že ho neslyší.

"Je také pravda, že jsem byl jediným z hlavních hrdinů, který přežil. Ale co na tom? To, co vy tvrdíte, je pustý nesmysl. Kdo si to vymyslel, že žádný z hlavních hrdinů nesmí zemřít? On," ukázal

na mě rozhodným gestem. "On dává lidem opravdu napínavý děj a dokáže skvěle vykreslit nelítostnou atmosféru místa, kde se odehrává. V jeho románech a povídkách je to jako v životě. Nic není zbytečně přehnané, schopnosti hrdinů jsou rozumně omezeny. A sám život? Vždyť víte, že někdy je klidný a příjemný, ale jindy naopak hezky tvrdý. A pro posádky kosmických lodí bude tvrdý asi vždycky. Je to přece nesmírně nebezpečné povolání i za normálního stavu, natož v sotuaci, kterou popisuje obžalovaný. Přece byste nechtěli, aby jeho hrdinové vždy s úsměvem a poklonou vyvázli i z té nejhorší situace. Takový výplod by pak byl křížencem Rodokapsu a Červené knihovny, ale ne opravdu hodnotný vědeckofantastický realistický román. Anebo by vám snad bylo milejší, kdyby v něm byly dvacetistránkové psychologické a sociologické rozbory, dlouhé filozofické úvahy a nekonečné popisy? To by pak v knihkupectví museli ke každé jeho knize přidávat balíček silné kávy, aby čtenáři neusnuli. Povídám vám, nechce ho být!"

"Mluví z tebe on sám," vyštěkl soudce. "Stvořil tě k obrazu svému, a proto tě také nechal naživu! Vůbec zde nemáš právo mluvit! Okamžitě odejdi a tví přátelé také! Obžalovaný byl odsouzen a rozsudek bude proveden, ať se ti to líbí nebo ne!"

Zdálo se, že Kirby a jeho lidé budou každou chvíli napadeni zuřivým davem. Vše v síni se pohnulo směrem k nim jako obrovská vlna.

"Ustupte zpátky nebo vás všechny zničíme," křiček Kirby. "Máme vás všechny v připravených povídkách, stačí udělat tečku."

Dav trochu couvl. Ale náhle se stalo něco podivného. Kirbymu cosi vyrazilo automatický zápisník z ruky a jeho postava se vzpřímila, jako by ji tiskl neviditelný lis. S ostatními jeho lidmi se stalo totéž. Dav nadšeně vykřikl. Do síně vstoupil muž ve zdobené černé uniformě, určitě jeden z vysokých důstojníků Dheygonu. Za ním několik moderních robotů univerzální řady DAK jako smečka věrných psů.

"Pane soudce, podařilo se mi útočníky zneškodnit v tlakových silových bublinách. Již nebudou narušovat průběh líčení."

"Děkuji vám, coromonte, váš zásah přišel opravdu v pravou chvíli. Ale jak se vám to mohlo tak skvěle podařit?"

"Jsem předvídavý a pro podobné situace mám už dávno v paměti robotů zásobu povídek s příslušným koncem. Stačilo do nich jen dosadit popis hlavního hrdiny a situace a udělat tečku. To je pro ně otázka zlomku sekundy. Výsledek vidíte sám."

"Výborně! Provolejme slávu coromontu Drowgsovi!"

Dav jásal a skandoval. Takže tedy platí stejné způsoby likvidace jako při psaní mých povídek. Sotva mě to napadlo, už se moje ruka míhala po paíře. Měl jsem k tomu dostatek času, protože si mě nikdo nevšímal. Jedni hloupě jásali a sledovali, jak odnášejí zajatého Kirbyho a jeho společníky. A když si první z nich všiml, že něco neklape, bylo už pozdě. Byl to státní zástupce. Vyskočil ze svého křesla a ukázal na mě rukou:

"Co to dělá?"

Bylo to v okamžiku, kdy se začalo ozývat vzdálené dunění.

"Zadržte ho někdo!" ječel a vrhl se ke mně.

Ze všech stran se po mně vztáhly desítky paží, ale já psal dál:

"... a pak se objevily ve stěnách síně dlouhé pukliny, země se otřásala a kamenné bloky se řítily shůry na vše živé. Samozvaní spravedliví hynuli po sotvkách rozdrceni těžkými balvany a síň se naplnila křikem umírajících. A pak konečně povolila i sama kostra klenby a vše se zřítilo dolů na ječící živou masu. Pouze ten, který měl být z jejich vůle již dávno mrtev, obžalovaný spisovatel, na jehož život přitom vůbec neměli právo, stál uprostřed té zkázy nedotčen ... " Tečka!

Teď mi již nemohli nic udělat. Ruce se ihned stáhly z mého těla a byly drceny řítícími se kamennými kvádry. A já stál mezi

nimi nezraněn jako anděl zkázy a díval jsem se na konec této nesmyslnosti ...

Otevřel jsem oči. Byl jsem zase zpátky ve svém pokoji, lampa svítila, přede mnou stála vystydlá káva a za okny zářily hvězdy. Byly čtyři hodiny ráno. Spal jsem tedy celých pět hodin. Sen to tedy byl ale pěkně hloupý! A také podivný. Pamatoval jsem si z něho každou podrobnost, každé slovo. To bylo velmi zvláštní a neobvyklé. Dosud nikdy se mi nezdálo něco tak neobyčejného a přitom přesvědčivého. Cítil jsem, že mě sen také úplně vyčerpal. Zachvěl jsem se zimou. Oknem vnikal do pokoje nepříjemný průvan. Ale vždyť jsem okno neotvíral, podivil jsem se. V tomto průvanu a mrazu bych těžko na noc dlouho větral. Opět jsem si vzpomněl na svůj sen. Mé ruce!

Na zápěstích byly narůžovělé stopy po poutech. Nebo se mi to jen zdá? Ovšem, nic tam není. To jen pracuje naplno má fantazie.

Přečetl jsem si po sobě poslední stránku románu, která byla dosud v psacím stroji. Že bych ještě dorazil tuhle kapitolu? Mohl bych. Do rána už stejně neusnu. Položil jsem prsty na klávesnici. Znovu jsem si vzpomněl na svůj sen a zamyslel jsem se. Vzpomínky byly opravdu tak neobvykle vtíravé a přesvědčivé jako nikdy. Nakonec jsem jim podlehl. Rozhodně jsem přeškrtal poslední věty a teprve pak psal dál:

"A právě v tu chvíli jeden z umírajících Dubbanů pozvedl svou dlouhou zbraň, podobnou harpunové pušce a uvolnil blok.

"Pozor, Lisie," vykřikl Maff a dívka se vrhla k zemi. Dlouhý, na konci rozeklaný šíp přeletěl neškodně půl metru nad její hlavou a Lisie vzápětí uslyšela několik dunivých detonací. To Maff definitivně ukončil život zákeřného Dubbana. Byla tak zesláblá, že ji musel Zadd pomoci po schůdkách do Lattosu. Jakmile pod nohama ucítila pevnou podlahu přetlakové komory, opřela se zády o stěnu a šťastně vydechla. Byla zachráněna."

V okamžiku, kdy jsem kapitolu dopsal, setmělo se mi před očima a já spatřil, jak mi z průzračné dálky mává krásná Lisie, dlouhé tmavé vlasy, prozářené paprsky modrého slunce, vlají ve větru, její pevná ňadra se bojovně tyčí pod látkou kombinézy.

"Díky! Mnohokrát ti děkuji!" volala.

Probral jsem se a Lisie zase zmizela. Je to divné ... Ale ne, to byl určitě zase jen sen. Mám prostě příliš bujnou fantazii.

/Praha, březen 1983/

BUCK ROGERS

Originální název: Buck Rogers in the 25-th Century
Země vzniku: USA, 1978
Kamera: Frank Beascoechea
Scénář: Leslie Stevens, Glen A. Larson
Hudba: Stu Phillips
Speciální efekty: David Garber, Wayne Smith
Režie: Daniel Haller
Hrají: Gil Gerard, Erin Gray, Pamela Hansley, Henry Silva aj.

Buck Rogers se narodil v roce 1928 a jeho otcem byl Philip Francis Nowlan. Buck byl z počátku jen slovně popisovaným hrdinou; ale když pronikl zásluhou Richarda W. Calkinse v roce 1967 na stránky comicsových časopisů, stal se známějším než Donald či Superman. Poprvé byl zfilmován do podoby seriálu pányFordem Beebem a Saulem A. Goodkinem /hlavní roli vytvořil Larry "Buster" Crabb, jež ztělesnil i jiného superhrdinu - Flashe Gordona/.

Buck Rogers odstartoval z mysu Kennedy v roce 1987. Jeho cesta měla trvat pouhých pět měsíců. V důsledků havárie vnitřních systémů raketoplánu však došlo k poruše na termoregulačních zařízeních. Na palubě lodi se usadila ledová smrt. Loď se stala neovladatelnou. Jediný člověk na palubě - Buck Rogers - usnul mrazivým spánkem. Vzhledem k příznivé koncentraci různých plynů na palubě zůstal jeho organismus ve stavu, jež by mohl po rozmrazení dovolit obnovu všech tělesných funkcí.

Loď plula prostorem.
A čas plynul
Uběhlo 504 roky.

A uplynula by doba možná mnohem delší, kdyby bezvládně se chovající kosmická loď nezamířila do sluneční soustavy. Neboť právě v té době - v roce 2491 - se k Zemi přibližuje i vyslanecká mise dynastie Dracoňanů, vedená princeznou Aldarou a pobočníkem Kanem. Přilétá na obrovské velké vesmírné lodi Draconie a jako záminku své návštěvy má rozšíření obchodních styků. Ano - jako záminku, protože pravé úmysly jsou několikanásobně černější než černé ...

Raketoplán kapitána Bucka Rogerse zaregistrují přístroje Draconie bez problémů. Okamžitě startuje několik bojových stíhaček, aby si s neidentifikovatelným tělesem hravě poradily. Záhy však piloti rozpoznají, že se jedná o dosti poničenou plechovou konstrukci bez známek života a jakéhokoli ovládání. Tři transportéry tedy utvoří trojúhelníkové silové pole a vrak odtáhnou do doků Draconie.

Jediného člena posádky, Bucka, odnesou lékaři do medicionálních prostor a věnují mu všemožnou péči. Tím se jim podaří vrátit mu život.

Kane žádá o audienci u Aldary. Princezna se ovšem právě češe

a nějaké malicherné problémy ji nezajímají. Kane se ale nedá odbýt, a tak se mu podaří dostat k jádru věci: výsosti, ten člověk je starý 500 let!!

Říkáte, že je mladý a přesto starý? To mě zajímá, nechává se Aldara přesvědčit. Cestou k Buckovi se pak ukájí nadějí na setkání se zajímavým mužským ...

Buck Rogers, právě po dlouhodobém spánku vzbuzený, nechápe, co se děje kolem něho a koho to vidí. Jednak nezvykle futuristicky vyhlížející místnost, jednak oblečení kolemstojících je naprosto cizí a neznámé. Namáhavě se snaží dopátrat uspokojivého vyvstělení. Šíleně ho bolí hlava.

Aldaře se Buck velmi líbí. Ráda by ho ... vyzkoušela. Ale Kane je dbalý poslání, které jim určil Draco, vládce.

Princezno, může to být špion Země. Musíme být velice opatrní. Možná to tu zde přišel obhlédnout. Vypadá dost fikaně ... Navrhuji vrátit ho tam, odkud přišel ...

A tak se Buck nemá ani čas ani možnost rozkoukat. Je nasednut do novotou svítícího raketoplánu, zcela opraveného a uvedeného do původního stavu, a odeslán k Zemi. Netuší, že v útrobách elektronických bloků je ukryta vyzvědačská,informace předávat schopná jednotka, které má zajistit Dracoňanům přehled o událostech na základnách obranných sil Země. Kanův plán je jednoduchý: kolem civilizačních center Země je tvořeno silové pole. Pokud do něj Buck naletí a shoří - nebyl špión, pokud proletí bez úhony - byl to špión. Pak jim ovšem implantovaná technika dodá neocenitelné informace pro blížící se invazi.

Buck samozřejmě proletí.

Proč ho obsluha navigačních věží nechá proletět a bezpečně přistát? Protože za prvé si Buck Rogers rozradostněn návratem domů zpívá /to není ve 25. století normální/, protože za druhé letí na zastaralé lodi, která by podle všech ukazatelů neměla ani svítit, natož vzlétnout, protože za třetí hlas v komunikátoru, patřící pasažérovi té podivné lodě, mluví cizím jazykem, protože za čtvrté je to celé nějak divné ...

Stejně jako z Draconie, i z pozemské základny vystartuje Buckovi vstříc letka stíhaček. Vede ji plukovník Deeringová. A vůbec: všechny elitní jednotky Země jsou tvořeny ženami, převážně se pohybujícími v přiléhavých uniformách ...

Buck se s piloty stíhaček nadšeně zdraví /najednou všichni mluví stejnou řečí!/. Nadšení ovšem pozvolna klesá, Buck v přivítacím výboru nepozná výtvor své země, myslí si, že padl do zajetí. Nezbývá mu, než bez protestů přistát a nechat se odvést k výslechu.

Na Draconii Kane konstatuje, že Buck proletěl ...

I na Zemi považují Bucka Rogerse za zvěda. Ne ovšem za zvěda Dracoňanů /pozemšťané přece s nimi úspěšně obchodují, není proč je podezírat z nekalých úmyslů/, nýbrž tzv. pirátů, kteří sužují vesmírné vody kolem Země. Jeho nechápané chování a zmatené vysvětlování nepůsobí jako přesvědčivá obhajoba, pouze coby vnášení stálých stínů do světla jistoty. Pouze půvabná plk. Deeringová, které se Buck líbí, je ochotna přemýšlet o verzi nečekaného návštěvníka, který tvrdí, že byl mj. i na Draconii a mluvil s princeznou Aldarou.

Bucka posadí do ničím nezařízené /kromě stolu uprostřed/, bíle vypolstrované místnosti bez vnitřní kliky. Podrobují ho všemožným testům a vyšetřením zdravotnického i špionážního charakteru. Výzkumy vede dr. Huer. Ten také Buckovi přivede společníka. Je jím robot výšky desetiletého děcka, Twikki, robot, kovový se dvěma nohama, rukama, hlavou a kovovým hlasem. Na krku má zavěšeného - prof. Theodopoulise. Dr. Huer záležitost Buckovi podrobně vysvětluje: lidstvo na tom bylo po válce velmi špatně.

Projevil se nedostatek potravin i surovin, lidé nebyli schopni vše sami řešit. A tak se o slovo přihlásili roboti. Prof. Theodopoulis je členem Počítačové rady, což je sdružení nejmodernějších počítačů, které rozhoduje o výrobě a zásobování. Počíná si velice zdatně.

Je na místě trochu popsat vzhled prof. Theodopoulise. Vyznačuje se velikostí velkého plochého jídelního talíře /což značí průměr cca 30 cm/. Budeme-li chápat tuto hodnotu jako průměr válce, jako jeho jeden rozměr, pak další - výška - zove tak centimetrů pět. Twikki má profesora zavěšeného na krku jako medaili, přičemž k hrudi je profesor obrácen neprůhlednou stěnou. Směrem ven míří průhledná stěna, jež odhaluje průhledná a různobarevně blikající světélka, vytvářející hrubé rysy lidského obličeje. Mají vyjadřovat to, že sestrojený počítač má blízko k člověku; od dřívějších typů počítačů se odlišuje tím, že je schopen citů.

Buck Rogers si pochopitelně myslí, že si z něj všichni kolem střílejí. To je značný nesmysl - 504 let! Měl jsem rodiče, sestru a nade vše milovanou ženu. To by znamenalo, že ...

Upřímnost zármutku mladého ztracence ve staletích utvrdí nadměrně obdařeného profesora v domněnce, že vše, co Buck uvádí, je pravda. Dokonce podpoří Buckovu prosbu, aby ho pustili ze zastavěné části Vnitřního města za "hradby". Theodoupulis doprovází Bucka na Twikkiho krku.

Říkali, že se musíme brzy vrátit kvůli zimě. A zatím je tu docela teplo, říká Buck, rozhlížeje se po zdevastované krajině. Podle útržkovitých zpráv, které mu byly střídmě předloženy, nešlo ani o přírodní zničení flóry a fauny, ani o nadměrně a neúnosně vyvinutý průmysl. To jaderný konflikt před mnoha lety uvedl svět do tohoto stavu. Naštěstí se lidstvo vzpamatovalo a poučilo.

Twikki s Theodopoulisem přemlouvají Bucka, aby se vrátili. Za pár minut sníží vnitřní město v důsledku noci tepelný výkon a okolní teplota značně klesne. Ale Buck je něčím znepokojen. Něco ho táhne do ulic pobořeného města. Hledá svůj dům. Jako kdyby doufal, že tam najde své blízké...

A opravdu.

Skutečně se jedná o Chicago, Buck dokonce nalezne ulici, ve které stál dům, v němž bydlel. Zná město jako své boty: někde tady musí být hřbitov. Bojí se toho, co nalezne, ale musí tam jít. Musí se přesvědčit, že se mu vše jen nezdá. Je vlastně sám proti sobě, protože strašný sen se může proměnit v ještě strašnější skutečnost. Nepříjemné události s nálezem hrobu rodičů, na němž téměř 500 let zanechalo patrné stopy, nekončí. Již od ulice, kde kdysi Buck bydlel, vizuálně potají, ale zvukově nápadně /mlácením vším, co jim přijde do ruky do kovových trubek a plechových vík od všeho možného/ podivnou dvojici společníků /500 let starého mladého muže a malého kovového robota/ sleduí mutací zasažené bytosti. Jak už to v ostatně takových vizích o neradostné situaci po proběhnuté světové válce bývá: někteří si žijí v rámci možností spokojeně a nejméně stejně početná skupina živoří za zdmi přepychu ve zdevastované přírodě. Je nanejvýš logické, že ti druzí nebudou vítat ty první slavobránou. Navíc Twikki vysloví prostřednictvím profesora obavy, že jsou hlavně po něm, neboť zlato ze součástek se na černém trhu dobře prodává ...

Buck se brání proti sekerám a lopatám holýma rukama. Ovládá karate, přesila tudíž nemá nárok. Přestože protivníky ve tmě moc nevidí a přestože musí při útoku poponášet Twikkiho, brání se celkem úspěšně. Ovšem mutantů přibývá. Geometrickou řadou.

Kde se vezme, tu se vezme, obrněný transportér, designovaný podle linií konce 351 století, pod vedením plk. Deeringové. Ta naoko hubuje Bucka za lehkomyslnost a lacinou hrůzu, ve skutečnosti je ráda, že mohla zahnat útočníky a krásného a jí sympatického muže zachránit.

Situace se komplikuje. Důkladná prohlídka odhalila v Buckově raketoplánu nasazený špionážní přístroj, což vede k jedinému závěru: údajný návštěvník z vesmíru je zvěd. A koho jiného, než pirátů.

Na Draconii konstatují, že vysílačka dosloužila...

Počítačová rada rozhodne předvést Bucka před Nejvyšší soud, který sama tvoří. Profesor Theodopoulis se rozhodne Bucka obhajovat, neboť on věří v jeho nevinu.

Na místo ctihodných pánů na lavicích zasedají na pultech, o než by se tamti opírali lokty, členové Počítačové rady. Vzhledově jsou stejní jako Theodopoulis, liší se jen zabarvením obličejových rysů a strojového hlasu.

Proces netrvá dlouho.

Obžaloba je jasná. Obhajoba profesora zbytečná /připomínka, aby se vykašlali na nějakého obyčejného kapitána a dělali něco s diverzanty uprostřed svých řad, zapadla/.

Rozsudek ten nejvyšší ...

Je prostředek filmu, tudíž Buck nemůže zemřít. Je to plk. Deeringová, která vezme na svá bedra velkou zodpovědnost a rozhodne se s Buckem a několika spolubojovnicemi navštívit loď Draconii a na místě se přesvědčit, zda tam Buck byl nebo ne.

Když Kane a princezna Ardala obdrží hlášení o příletu letky ze Země, hned si vědí rady. Přivítáme je přátelsky. Ale vypustíme pár pirátských lodí a připravíme našim milým návštěvníkům malé překvapení ...

Ardala se chová tak, jako kdyby Bucka nikdy neviděla. Buck Rogers sice snaží uvádět i ty nejmenší podrobnosti, které si z interiéru kosmické lodi zapamatoval, ale není mu přána velká pozornost. Plk. Deeringová si nemá čas urovnat poznatky v hlavě, protože začne útok pirátských lodí. V domnění, že Dracoňané jsou skutečné oběti, v startuje s celou svou letkou útočníky zlikvidovat. Buck startuje také.

Ale jaké jsou zásady vzdušných bitek budoucnosti!

Pilot zcela svěřuje řízení počítači, nevyužívá úhybných manévrů, jen trpně čeká, až mu protivník vletí na mušku. Čehož piráti dostatečně využijí. Jedna pozemská stíhačka za druhou mizí v oblacích a plamenech výbuchů. Buck křičí do komunikačního zařízení na Deeringovou, aby vypnula automatické řízení a vzala je do vlastních rukou, ale neuspěje. Což ho nedradí. Sám se vrhne do boje. Skvělými slaty, vývrtkami, nálety a jinými kouzly se stíhačkoutak zmate piráty, že je všechny v pohodě stačí rozstřílet.

Deeringová je u vytržení. Ihned po návratu na Zemi veřejně prohlašuje, že Buck nemůže být spolčen s piráty, když je tak bez milosti postřílel. Kapitán Buck Rogers je tak omilostěn.

Princezna Ardala s pobočníkem Kanem připravují poslední fázi útoku. Kane je sice mírně zdrženlivý, prosazuje variantu, aby se počkalo na imperátorovy lodě, ale Ardala chce vítězství dobýt sama. Má svůj plán. Už jí nebaví být jen dcerou vládce. Chce vládnout ...

Řídící středisko hlavního kosmodromu Vnitřního města obdrží zprávu, že Ardala se chystá navštívit osobně Zemi. Přiveze sebou novou smlouvu a zaručí se za její splnění.

Na počest významné delegace je uspořádán ples. Je na něj pozván i Buck. V parádná uniformě leteckého vojska poutá pozornost na svoji osobu. Necítí se ale ve své kůži a pošle Twikkiho, aby mu donesl prášky proti bolestem hlavy. Za okamžik obdrží celou krabičku.

Plk. Deeringová si dělá naděje, že se s Buckem na plese více sblíží. Ovšem člověk míní a mimozemštan mění. Jakmile se objeví sama princezna Ardala ve zcela novátorsky pojaté večerní róbě, nemá Buck oči pro nikoho jiného. Vyzve Ardalu k tanci.

Oficiální formality jsou již vybaveny, takže se může rozjet zábava. Na parket vykročí mnoho dvojic. I Buck s Ardalou. Avšak moderní hudba ze syntezátoru muži z dvacátého století nesedí. Přeruší tanec a běží k jedinému muzikantovi na pódiu. Naznačí mu, jaký rytmus si představuje. Hudebník se napodruhé trefí. Na parketě zůstanou skoro všichni, co před chvílí tančili, avšak do rytmu 500 let starého se pohybuje jen Buck - a po něm i princezna. Mimozemšťanka je novým tancem zcela uchvácena, a ještě víc Buckem. Toho muže musím získat za svého spojence...

Ještě více šokováni jsou kolemstojící. Nevědí, co si mají i oni o vulgárních pohybech tanečníků myslet. Jediný člověk to ví - Deeringová. Je zklamána.

Ke svíjejícímu se páru se přitočí Kane a nakloní se k princeznině uchu. Výsosti, nezapomínejte na povinnosti. A také na to, že Váš otec má ještě 22 jiných dcer. Když mu podám hlášení -

Rozpálená mimozemšťanka musí končit. O půlnoci na mé lodi, stačí ještě zašvitořit Buckovi do kapitánova sluchového orgánu a odkvačí.

Deeringová se chopí šance. Buck jí sice obejme, ale dívá se jí přes rameno na své hodinky, aby nezmeškal.

Přesně o půlnosi se Buck dostaví k princezně. Přistávací modul hned nato odstartuje na Draconii. Na palubu se ovšem kromě Bucka propašoval i Twikki na krku s Theodopoulisem, neboť by jim elektronické součástky roztrhlo, kdyby Bucka nechali samotného. Jednak ho chtějí ochránit, jednak co kdyby byl opravdu vyzvědaš.

Ardala jde trochu tvrdě na věc. Hned po příletu na Draconii si odvede Bucka do ložnice a pošle svého osobního strážce - ohromného černocha - hlídat za dveře.

Jsi přesně ten muž, o jakém sním. Pokud bychom spojili své síly, ovládneme Zemi, staneme se nezávislými na mém otvi, na celém vesmíru. Ovládneme postupně všechny důležité body, vytvoříme mocné impérium.

Buckovi řeč princezny imponuje. Vůbec nic nenmítá proti konání Ardaly, která během monologu odhazuje početné díly své róby. Buck jde připravit drink. Až teprve nyní se ukáže jeho pravý úmysl. Vysype dost z obsahu skleničky na prášky do Ardaliny číše a s nevinným úsměvem si s kráskou připije na spolupráci. Než Ardala usne, dokonce s ní začne milostnou předehru. Proč ne, vždyť to není zas tak nepříjemné.

Předehra nestačí dospět ke druhé větě. Hlava Ardale klesne na polštář, na rtech se jí usadí spokojený, úsměvu podobný škleb. Buck se vydá do útrob lodi. Lstí přemůže hlídkujícího černocha, jednoho člena posádky zbaví oděvu a změní se na draconského vojáka. Na palubě Draconie se toho začne dít hrozně moc.

Tak předně: již dlouho probíhají přípravy na zahájení útoku na Zemi. Mechanici připravují stíhačky, vojáci právě plní signály poplachu, bojeschopnost zbraní kontrolují zbrojíři.

Za druhé: po lodi se potuluje Buck, vidí, že se děje něco nekalého, a horečně přemýšlí, jak to těm zlosynům překazit.

Za třetí: Twikki s profesorem ztratili Bucka z dohledu a snaží se ho najít. Také registrují přípravy k útoku. Roste rozhodnutí označit podezřením Bucka za zrádce.

Za čtvrté: Kane se shání po princezně. Přijde na to, že Buck princeznu uspal, a vyhlásí další poplach: na lodi je nebezpečný vetřelec.

Ad za druhé: Buck začne jednat. Do trysek stíhaček strká výbušné náboje, čímž chce dosáhnout toho, že hned po startu útočníků stroj vyletí do vzduchoprázdna.

Ad za třetí: dvojice elektronických výtvorů člověka nalezne Bucka v draconské uniformě. V ruce Twikkiho se objeví paprskomet /vytáhne ho nepozorovaně Buckovi z pouzdra!!!/ robor chce kapitána ztrestat za zradu.

Ad tak předně: do zahájení útoku zbývají již jen sekundy. První stíhačky startují...

A dále: to pomůže Buckovi. Protože výbuchy jsou důkazem pro údernou minijednotku. Twikki, ty běž pod velením profesora do komunikačního velínu, použijte nouzovou variantu spojení a varujte Zemi. Já se postarám o stíhačky.

Profesor zburcuje pozemské letecké síly.

Buck dovede Draconany k šílenství, nebot žádná ze stíhaček se nedostane více jak sto metrů od lodi.

Kane vidí, že útok se nepodaří. A když se mu ve velitelské kabině zjeví vládce Draco a zepsuje ho, rozhodne se spasit aspoň holý život. V malé raketce opustí s princeznou propadlou zkáze Draconii.

Stejnou možnost Buck s pomocníky nemá. Všechny stíhačky jsou zničené, navíc některé vybuchly přímo v hangáru a způsobily rychle se šířící požár. A ten se dostane k zásobárnám paliva.

Plk. Deeringová, nadšená z hlášení Theodopoulise o Buckově hrdinském konání, letí vstříc Draconii. Nedbá množících se záblesků výbuchů a neohroženě vletí do přistávecího prostoru. Riskovat život kvůli Buckovi je přece vyznamenání...

Nasednout se Buckovi a Twikkimu podaří tak mrštně, že pilotka stačí odmanévrovat z Draconie tak daleko, že záře exploze jen nepříjemně svítí...

Cestou na Zemi sní plk. Deeringová, jak vklouzne po přistání Buckovi do náruče. Přemýšlí Buck o tomtéž?.....

Celý příběh není vymyšlen špatně. Stále se něco děje. Ač tedy film byl natočen pro nenáročné diváky, pobaví a zaujme i ty, kteří přísněji posuzují. Jen mi vadilo, jak často se měnil názor pozemšťanů na Rogerse. Ne že by to znepřehledňovalo situaci: spíše trochu otravovalo jinak spokojené publikum před plátnem či obrazovkou.

Příběh /děj/ je jedna věc, prostředky, kterými je vyjadřován, věc druhá. Tváře herců byly pro mě zcela neznámé, zato triky, speciální efekty jako bych už někde spatřil. Zejména boční pohledy na kabiny stíhaček při leteckých bitvách. Přesně stejné záběry /takový rozdíl, že v kabině sedí jiný herec a má na hlavě jinak tvarovanou přilbu, je zanedbatelný/ byly použity ve filmu "Galaktika II". Příčina je jasná: k oběma filmům psal scénář pan Glen A. Larson; a podle scénáře se tvůrci obrazu řídí: detail, celek, polocelek, jak dlouhý záběr, co kdo říká. Důsledek je jasný - pocit zklamání. Člověk by mu /Larsonovi/ odpustil, kdyby ve dvou spolu nesouvisejících filmech použil nějaký kvalitní záběr - ale tyhle!?!

Standa Čermák

Přetištěno s laskavým svolením
redakce Světelných roků

OTRÁCENÉ POKOLENÍ

Cliford S I M A K

Lidé se probudili a schouleni ve svých postelích slyšeli Rachot. Věděli, že k tomu muselo jednou dojít. A že tento Rachot bude začátkem konce.

Probudili se i John Hoff a jeho žena Mary. Nebylo jim ještě dovoleno mít dítě. Aby je mohli mít, musí se pro ně uvolnit místo. Musí zemřít starý Joshus, a tak čekali na jeho smrt. Cítili před ním svou vinu, ale přesto si přáli, aby zemřel.

Rachot prosákl celou Lodí. Pak se postel, v níž Jihn a Mary leželi, zvedla z podlahy, svezla se ke stěně a přitiskla oba k hučícímu kovu. Všechen ostatní nábytek - stůl, židle, skříň - se navalil z podlahy na stejnou stěnu a zůstal tam, jako by stěna byla podlahou a podlaha stěnou. Svatý obraz visel ze stropu, který byl ještě před okamžikem stěnou, houpal se a pak sletěl dolů. V tom Rachot umlkl a opět se rozhostilo mlčení.

John vylezl z postele, nadzvedl ji, aby se dostala ven i jeho žena. Stáli na stěně, která byla před chvílí podlahou, a dívali se na trosky nábytku. Byl to nejenom jejich nábytek. Sloužil mnoha pokoleními lidí. Zde se totiž nic nevyhazovalo. Takový byl zákon. Všeho, co tu bylo, se využilo do poslední možnosti. Jedli nezbytné množství potravy, ani víc, ani míň. Dýchali stále znovu a znovu stejný vzduch. Všechny odpadky šly do konvektoru, kde se měnily v něco užitečného. Zanějaký čas - možná, že to bude brzy - zemře i Joshus a předá své tělo konvektoru. Vrátí pak vše, co si vzal od společnosti. Splní svou poslední povinnost a umožní Johnovi a Mary mít dítě.

A my musíme mít dítě, uvažoval John, když stál uprostřed rozbitého nábytku. Musíme mít dítě. Naučím je číst a předám mu Dopis. Číst se zakazovalo, protože čtení bylo zlem. A toto zlo bylo na počátku. Ale lidé se už dávno rozhodli, že je možné je vymýtit. Zavázal se kdysi svému otci přísahou, kterou je povinen splnit. Takže musel předat svému dítěti zlo. A ještě něco získal od otce - neurčitý pocit, že onen zákon je nepsrávný.

I když zákon byl vždycky správný. Všechny zákony měly svůj smysl. Také způsob jejich života a Loď měly svůj smysl. Může se ostatně stát, že Dopis nebude muset předávat. Možná, že je souzeno právě jemu, aby jejotevřel, poněvadž na obálce bylo napsáno: otevřít v případě krajní nutnosti. A právě bylo tohle oním případem, uvažoval John. Ten Rachot a stěna, která se změnila v pdolahu, i podlaha, která se stala stěnou.

Z ostatních kabin bylo slyšet polekané výkřiky plné hrůzy, žlaboučký pláč dětí.

"Johne," zašeptala Mary, "to byl přece Rachot. To už brzy nastane Konec."

"Nevím," odpověděl John, "počkáme a uvidíme. Nevíme přece, co je to vlastně Konec."

"Bylo předpovězeno, že Konec nastane brzy po Rachotu," řekla Mary, "že se hvězdy přestanou točit a zastaví se v temnotě nebes. A to bude neklamným příznakem, že Konec je blízko."

Čí konec? zamyslel se John. Náš? Nebo Lodi? Či hvězd? A možná, že konec všeho, i Lodi, i hvězd, i tmy, v níž hvězdy krouží. Trhl sebou, když pomyslel na konec lidí nebo Lodi. Nejenom proto, že mu jich bylo líto, ale spíš proto, že pak nastane konec pozoruhodnému rovnoměrnému pořádku, v němž žili.

V chodbě se rozlehly rychlé kroky, zazněly vzrušené hlasy a kdosi zabušil na dveře.

"Johne, Johne, hvězdy stojí na místě!"

Dveře byly tam, kde vlastně měly být, aby bylo možno jimi vyjít přímo do chodby, a člověk se nemusel šplhat po žebříku, který nyní bezúčelně visí na stěně, která dřív byla podlahou. Proč jsem o tom nepřemýšlel dřív? Divil se v duchu. Proč mě to nenapadlo, že je to hlopé lézt ke dveřím, které se otevírají ve stropě? Možná však, že to tak celou tu dobu mělo být. Možná, že co bylo do dnešního dne, bylo nesprávné. Ale pak mohly být nesprávné i zákony?

"Jdu, Joe ..." řekl John.

Popošel ke dveřím a otevřel je. Všechny dveře vedly do chodby přímo z kajut. Johna napadlo: teď můžeme odstranit schody, poněvadž je už nepotřebujeme. Můžeme je hodit do konvertoru a budeme mít takovou zásobu, jakou jsme nikdy neměli. Joe ho chytil za ruku a řekl:

"Jdeme!"

Šli do pozorovací kabiny.

Všechno bylo tak, jak bylo předpovězeno. Hvězdy stály nehybně. Teď teprve bylo vidět, že hvězdy nejsou točící se ohně, pohybující se na pozadí černého závěsu, ale že visí v prázdnotě. Když ses do té nepochopitelné prázdnoty díval, chtělo se ti pevně se něčeho zachytit, aby se ti z té propasti nezamotala hlava.

Toho dne se nekonaly hry. Všude se shlukovali lidé, kteří vzrušeně debatovali, modlili se v kostele, kde visel největší Svatý Obraz, zobrazující strom a řeku, květy a dům v dáli, nebe s oblaky i vítr, který nebylo vidět, ale jejž bylo možno tušit. Lidé dávali do pořádku kajuty a věšeli Svaté Obrazy na místo - to nejdrahocennější, co každá rodina měla.

Mary vytáhla Svatý Obraz z hromady trosek na podlaze, John si stoupl na stůl, přibíjel jej na stůl a přemýšlel o tom, proč se každý Svatý Obraz od sebe liší. Když pak Mary odešla do sousední kabiny, aby si promluvila s ostatními vylekanými ženami, prošel chodbou a snažil se přitom, aby si nikdo nepovšiml jeho spěchu. Tvářil se, jako kdyby jen tak zbůhdarma utrácel čas. A bylo to lenké, poněvadž to vlastně dělal celý život. S výjimkou několika šťatných nebo nešťastných, kterým byla práce předávána dědičně. Většina z nich však jenom po celý život ubíjela čas ...

Chodba byla prázdná, šeřilo se, poněvadž světel bylo stále míň a míň. John se dostal až k pozorovací kabině a přikrčil se

zde. Měl strach, že jej někdo sleduje, i když věděl, že se bát nemusí. Ale neměl právo riskovat. Nikdo za ním nešel, a tak se vydal dál po poškozeném chodníku, který směřoval k hlavní části lodi. Dříve, když šel z poschodí do poschodí, ztrácel postupně váhu a nakonec spíš plul než kráčel. Tentokrát však vůbec ztrátu nepocítil. Tady už světlo nebylo. Pohyboval se naslepo motanicí chodeb. Konečně došel do lékárny. V jedné ze stěn stála skříň s léky. Našel potřebnou přihrádku a otevřel ji. Sáhl rukou dovnitř a objevil tři věci: Dopis, knihu a lampičku. Nahmatal zástrčku na stěně, zasunul lampu a ta osvětlila maličkou místnost, zaprášenou podlahu, umývadlo a prázdné skříně s otevřenými dveřmi.

Zvedl Dopis ke světlu a přečetl si na obálce slova: OTEVŘÍT V PŘÍPADĚ KRAJNÍ NUTNOSTI ! Nějakou chvíli stál v rozpacích. Vzpomněl si na Rachot a na to, že se zastavily hvězdy. Ano, to je případ krajní nutnosti. Okamžik, pro nějž Dopis prošel tolika pokoleními. Když jej otevře, všechno skončí. Dál už se nebude předávat z otce na syna ani Dopis, ani umění číst. Pomalu převrátil obálku a přejel nehtem po zalepeném okraji. Dávno vyschlý vosk se rozlomil se slabým třeskotem. John vytáhl list papíru, rozevřel jej na stolku pod lampou a začal číst:

"Vzdálený potomku, už ti řekli, a ty tomu patrně věříš, že Loď je jediným životem, že je jediná skutečnost, která nemá ani smyslu ani cíle. Nebudu se ti snažit vysvětlit ti smysl a cíl Lodi, poněvadž je to zbytečné. I když tato slova budou pravdou, budou sama o sobě bezmocná vůči lži, která v té době, kdy budeš číst můj dopis, se stane už náboženstvím. Ale Loď má svůj cíl, i když už teď, kdy píšu tato slova, je zapomenut.

Až budeš číst dopis, bude existence Lodi i lidí na její palubě už vysvětlena. Ale toto vysvětlení nebude pravdivé. Aby bylo možno dovést loď k určenia cíli, je třeba znalostí. A vědění můžeš získat. Na druhém lístku najdeš pokyny, jak toho dosáhnout. Přikazuji ti získat poznatky a využít jich, aby život a myšlenka lidí, kteří Loď vyslali, kteří ji zpočátku řídili a jež i nyní žijí na palubě, nepropadly ladem, aby touha člověka neskonala kdesi mezi vzdálenými hvězdami.

Až budeš číst tyto řádky, budeš vědět daleko líp než já, že nic se nesmí ztratit, nic nesmí být promarněno. A nedosáhne-li Loď svého cíle, pak to bude zbytečná ztráta tisíců životů, ztráta znalosti a naději. Nedoviš se, jak se jmenuji, poněvadž jsem už dávno mrtev. Ale má slova budou žít a v nich moje znalosti a příkaz ... Tvůj předek."

Byl tu Dopis, který však John nerozluštil. Pustil Dopis na zaprášený stolek. Slova bušila v jeho hlavě jako údery kladivem. Loď tedy někam mířila. Ale jak? Cožpak se pohybovala? Nedůvěřivě potřásl hlavou. Nemohl tomu uvěřit. Nepohybuje se přece loď, ale hvězdy. Musí nalézt nějaké jiné vysvětlení. Zvedl druhý lístek, přečetl jej, ale všechno nepochopil. Jeho mozek, jenž si odvykl přemýšlet, byl unaven. Vložil knihu, Dopis i svítilnu zpět do skříňky, zavřel ji a vyběhl z místnosti ...

. . .

Na rodném poschodí si jeho nepřítomnosti nepovšimli, a tak chodil mezi lidmi a snažil se stát opět jedním z nich, ale nijak se mu to nedařilo. Byl to důsledek poznání - strašlivého poznání. Že Loď má svůj cíl i směr, že odněkud vzlétla a někam míří. Až se tam dostane, tak nastane Konec. Nikoli však kolec lodi nebo lidí, ale konec cestování.

"Hledali jsme tě," zavolal na něj Joe.

"Procházel jsem se," odpověděl John. "Byl jsem v hlavních poschodích. Je tam všechno vzhůru nohama..."

"Hvězdy se nehnuly celý den," poznamenal Goerge.
Joe pootočil hlavu a utrousil:
"Už se víc pohybovat nebudou. Tak zní proroctví. To je počátek Konce."
"A co je to Konec?" zeptal se John.
"Nevím," řekl Joe a vrátil se k hrám.
"Dnes se sejdeme," poznamenal George.
John přikývl. Myslel si to. Všichni se shromáždí, aby pocítili ulehčení. Někdo bude opět vyprávět pověst a všichni se budou modlit před obrazem. Ale co já?
"Ty jsi takový klidný, můj drahý," řekla Mary. "Nejsi jako ti druzí. Ale i já jsem už úplně klidná."
Zvedl hlavu a podíval se na ni. Najednou ho napadlo: Co kdyby jí to všechno řekl? Ale hned tu myšlenku zapudil. Musí na sebe dávat pozor. Poví-li něco, bude to prohlášeno za kacířství. A uslyší-li to ona, odvrátí se od něho jako všichni ostatní. Pokud jde o něho, pak je to něco jiného, poněvadž prožil celý svlj život ta pokraji kacířství. Od toho dne, co mu otec řekl o knize. Protože samotná kniha je kacířství. Mary má vlastně pravdu. Nebylo o čem přemýšlet. Všechno je vysvětleno, všechno je v pořádku. Pověst mluvila o začátku Konce. Kdysi byl chaos a z něho se zrodil pořádek ve tvaru Lodi a mimo Loď zůstal chaos. Jednou přijde Konec, ale co to je, to nikdo neví. Pravda, existovala ještě nějaká naděje a Svaté Obrazy byly symbolem této naděje.
"Zpočátku jsem se polekala," svěřovala se Mary,"ale teď už se nebojím. Všechno se stalo přesně tak, jak říkalo proroctví, a nic nemůžeme proti tomu dělat."
John jedl a poslouchal hlasy na chodbě. Teď už to nebyly výkřiky naplněné strachem. Loď se obrátila vzhůru nohama, ale přesto to povede podle mínění všech vlastně "k lepšímu"...

. . .

Když se dostal do kostela, shromáždění bylo už zahájeno. Tiše vklouzl za dveře a postavil se vedle Mary. Vzala jej pod paži a usmála se.
"Opozdil se," zašeptala.
"Je to moje vina," odpověděl John rovněž šeptem. A tak stáli vedle sebe před velkým Svatým Obrazem. Znali lidi, kteří pod ním seděli - Joe, George, Frank. Byl hrdý na to, že jeho přítel Joe byl jedním z těch tří, poněvadž k tomu bylo zapotřebí být nábožným a průměrným- Joe vstal a začal číst:
"Přibližujeme se ke Konci. Uvidíme znamení, jež budou předpovídat Konec, ale o samotném Konci nikdo nic neví, poněvadž je před námi zahalen tajemstvím..."
John cítil, jak mu Mary stiskla ruku. Odpověděl jí stejně. Potřebují útěchu, pomyslel si. Jsou tak sami, zvlášť nyní, kdy se hvězdy zastavily a okny je vidět prázdnota. Jsou ještě víc osamoceni než on sám, protože neznají cíl, neznají nic kromě toho, že všechno "povede k lepšímu".
"Ozve se Rachot a hvězdy přeruší svůj pohyb a budou viset v temnotě, která zachvacuje vše kromě lidí a Lodi."
Tohle je tedy utěšovalo. Pochopení toho, že jsou ukryti před věčnou nocí. Odkuk se vlastně vzal ten pocit? Pozvedl hlavu a podíval se na Svatý Obraz. Na strom a květy, na řeku i na dům v dáli. Na obraze viděl věci a květy, s nimiž se nikdy nesetkal. Kde je takové místo? A možná, že je to pouze symbol, zobrazení touhy těch, kteří jsou zavřeni v Lodi?
Zavřeni v Lodi? Až se zastyděl nad tou myšlenkou. Zavřeni! Nikoliv, ukryti před nebezpečími, která číhala ve věčné temnotě. Sklonil hlavu k modlitbě, aby se kál.

Opět ucítil ruku Mary ve své a napadlo ho, že až starý Joshus zemře, budou moci mít konečně dítě. Vzpomněl si na šachy, které vždy hrál s Joem. Vzpomněl si na tmavé dlouhé noci, kdy vedle něho ležela Mary. Vzpomněl si na svého otce. A znovu dávno vyhaslá slova zaburácela v jeho lebce. Vzpomněl si na Dopis, v němž se mluvilo o znalostech, o směru, o cíli. Co má dělat? Jakou cestou jít? Co vlastně znamená ten Konec?

. . .

Odpočítal dveře, našel ty pravé a vstoupil. Na podlaze ležela silná vrstva prachu, ale svítilo zde světlo. V protější stěně byly dveře s číselníkem, o nichž se mluvilo v Dopise. Popošel k nim, zanechávaje hluboké stopy v prachu a sklonil se nad číselníkem. Setřel rukávem prach, uviděl čísla, položil Dopis na podlahu a uchopil za páčku.

"Pootoč páčkou zpočátku na 6, pak na 15, nazpátek na 8, pak na 22 a konečně na 3." Splnil přesně návod, a když posunul páčkou naposledy, zaslechl slabé cvaknutí zámku. Zatáhl za páčku a otevřel těžké dveře. Když vešel dovnitř, rozsvítil. Všechno tu bylo takové, jak o tom mluvil dopis. Byla tam postel, vedle stroj a v koutě velká ocelová skříň.

A jak tam stál sám v jasném světle, které ozařovalo postel a skříň i stroj, sevřel jej strach, ledové prsty strachu. Pocítil, že se chvěje, i když se snažil stát vzpřímeně a rovně. Tady bylo poznání - vědění, kterého se báli, protože to bylo zlo. Před mnoha lety si vymysleli zákon o čtení a spálili knihy. Ale Dopis hovořil o tom, že vědění je nutné.

Opatrně popošel k posteli, jako kdyby tam byla ukryta past. Ohmatal všechno, ale byla to docela obyčejná postel. Pootočil se ke stroji, opět si jej pozorně prohlédl, prověřil všechny kontakty. Našel přilbu i vypínač, jak přikazoval návod. Po chvilce váhání zapojil první vypínač. Rozsvítilo se červené světlo. Vše bylo připraveno ... Sedl si na postel, vzal přilbu a nasadil si ji na hlavu. Pak si lehl, natáhl ruku a stiskl druhý vypínač. Zaslechl ukolébavku, která se rozezpívala v jeho hlavě. John Hoff usnul...

. . .

Probudil se. Pomalu se rozhlédl, s námahou poznal místnost bez Svatého Obrazu, neznámý stroj, masívní dveře. Ucítil na hlavě přilbu. Sejmul ji, a když ji držel v ruce, vzpomněl si, jak našel tuto místnost, jak ji otevřel, jak našel stroj a jak si s přilbou lehl na postel. Věděl, kde je a proč tu je. Věděl, co dřív neznal. Co znal, jej však polekalo.

Vesmír, prázdnota, nesmírná prázdnota s roztroušenými blikajícími slunci, která se nazývají hvězdami. S prostorem, v němž jsou vzdálenosti tak veliké, že je nelze měřit na míle, ale pouze na světelné roky. A tím prostorem se řítí to, co nazývají Lodí. Nikoli však Loď s velkým písmenem, ale jeden z mnoha obyčejných hvězdoletů. Loď z planety Země, ani ne ze Slunce nebo z hvězdy, ale z jedné z mnoha planet kroužících kolem hvězdy ...

To nemůže být pravda. Prostě nemůže. Loď se přece nepohybuje. Není vesmíru. Není prázdnoty. Nemůžeme být práškem ztraceným v nesmírné propasti nicoty. Je-li to pravda, pak neznamenáme nic. Jsme pouze náhodným faktem v kosmu. Míň než náhodným faktem. Míň než nic. Seděl a díval se upřeně na stroj. Tam jsou znalosti. Tak to bylo řečeno v Dopise. Znalosti zapsané na kotoučích pásu. Znalosti, jež se vpíjejí do mozku spícího člověka.

To však byl pouze začátek, první lekce. Drobečky starých, mrtvých znalostí, které se uchovaly skryty před lidmi na Lodi. A on je získal. Patřily jemu. Teď jde o to jich využít. Vědění

by přece bylo zbytečné, kdyby nemělo cíle. Ale byla to skutečně všechno pravda? Zatím to nemůže zjistit. Věděl ještě tak hrozně málo. Někde musí být vysvětlení, proč planety krouží kolem hvězd. Co je to prostor, v němž jsou hvězdy. Co je to Loď, která se řítí prostorem.

Položil přilbu na místo, vyšel z místnosti, zavřel za sebou dveře a vykročil pevněji, i když ještě pociťoval vinu. Teď už nenarušil jen literu, ale i duch Zákona. Narušil jej ve jménu cíle, který musí zvítězit nad Zákonem. Spustil se po dlouhých chodnících do nižších poschodí. V sále byl Joe, který seděl nad šachovnicí s rozestavěnými figurkami.

"Kdes byl? Čekám tu na tebe."

"Ale tak, procházel jsem se," odpověděl John.

"Bloudíš takhle už tři dny," poznamenal Joe a posměšně se na něho podíval. "Vždyť jsme byli přátelé," pokračoval,"tobě se něco stalo."

"Ale ne, Joe, skutečně se nic nestalo."

"Nu, chtěl jsem ti jen pomoci."

Kdybys tak tušil, napadlo Johna, ty bys mi určitě pomohl. Podíval by ses na mě s hrůzou, pomluvil bys mě v kostele a první bys mě obvinil z kacířství. Protože to bylo kacířství.

. . .

Po mnoha dnech, které John strávil na posteli s přílbou na hlavě, se konečně dověděl všechno. Jak lidé na Zemi postavili hvězdolet a vyslali jej ke hvězdám. Jak vybírali a připravovali posádku, aby čtyřicáté pokolení bylo odvážné a schopné vyrovnat se s libovolnými obtížemi. O jejich výchově a vzdělání, o knihách, které měly uchovat vědění, i o psychice člověka, na níž stál celý projekt. Něco se však stalo. Nikoli s hvězdoletem, ale s lidmi. Knihy hodili do konvektoru. Země byla zapomenuta a objevila se Legenda. Během čtyřiceti pokolení byl cíl zapomenut a lidé žili v pevné víře, že Loď i lidé v ní byli stvořeni jakýmsi božským zásahem a že celý jejich život se řídí jakýmsi božským plánem, podle něhož povede všechno k lepšímu. Hráli šachy, poslouchali hudbu, ale nikdy si nelámali hlavu otázkou, kdo ty šachy vlastně vymyslel, kdo složil hudbu. Utloukali tak bezúčelně nejenom hodiny, ale i celé životy.Neměli historii, nepřemýšleli o budoucnosti. Už za života prvního pokolení se Země stala mlhavým pojmem, který zůstal v temnotě kdesi vzadu. Vytrácel se nejenom z protahujícího se prostoru, a času, ale i paměti: Loď je krmila, chránila před nebezpečím. Neměli kam jít, co dělat, o čem přemýšlet. A pak tomu všemu přivykli.

Bylo prorokováno, že jakmile se ozve Rachot a hvězdy se zastaví na místě, nastane Konec. A byla to pravda. Hvězdy se pohybovaly proto, že se Loď otáčela. Když se přiblížila ke svému cíli, přerušila otáčení a přešla v normální let. A nyní padá dolů k hvězdě, k níž letěla. Zaryje se do jejího žhavého povrchu, jestliže to lidé nezmění. Nemůže se dostat na dráhu kolem cílové planety bez pomoci lidského mozku, bez pomoci lidských rukou. Celých tisíc let se hvězdolet obešel bez pomoci člověka, ale k tomu, aby dosáhl cíle, lidského zásahu potřeboval.

A já, řekl si John Hoff, jsem tím člověkem. Ale může to jeden člověk vůbec zvládnout? Zná Loď, ví, jak se řídí. Ale možná, že je to málo. Že je třeba daleko důvěrnějších znalostí a cviku. Ale na to mu nezbývá čas...

Stál u stroje, který mu dal vědomosti. Nyní už byl celý pásek, na němž byly zapsány informace, přehrán. V koutě stála ještě skříň. Otevře ji a to bude vše. Co pro něho dávní předkové mohli

vykonat, bylo vykonáno. Teď závisí všechno jenom na něm. Nahnul se nad skříní a otevřel ji. Byly tam listy svinuté do trubičky - mnoho listů - a pod nimi knihy, desítky knih. A v jednom koutě skleněný váleček, který měl uvnitř jakýsi mechanismus. Přihlédl blíž a uviděl pistoli. Zvedl trubku a spatřil pod ní obálku s klíčem, se dvěma klíči. U jednoho byla cedulička se slovy: velitelská kabina, u druhého bylo napsáno strojové oddělení. Vsunul klíče do kapsy a rozlomil skleněnou trubičku. Rozlehlo se slabé prasknutí. V jeho ruce byla pistole. John ji zvedl a zmířil. Pocítil příliv moci - síly člověka, který může zabíjet. Zastyděl se a položil pistoli na místo. Vyjmul jeden ze svinutých papírů. Byl to jakýsi výkres. John se snažil rozpoznat, co to je, ale bez úspěchu. Pustil list, jenž se okamžitě svinul jako drak, a vzal druhý. Před ním ležel plán části hvězdoletu. Konečně našel nárys celé Lodi v průřezu. Zpočátku se mu to nějak nezdálo, ale pak pochopil. Kdyby se odřízla velitelská kabina v předu a motorový úsek vzadu, ba, to by bylo v pořádku. Krosi zavřel kdysi dávno tato dvě oddělení, aby je uchránil právě pro tento den. Pro lidi na Lodi ani velitelská kabina, ani motorové oddělení neexistovaly. Proto se Johnovi zdál výkres z počátku nesprávným.

Seděl nad plány a přemýšlel o Svatých Obrazech. Co to vlastně je?

"Tak tady se tedy skrýváš?" ozvalo se náhle od dveří.

John sebou trhl a zvedl oči.

"Joe!" na jeho tváři ztrnul úsměv.

"Knohy ..."

Joe to řekl tak, jako když někdo přistihne druhého při nějakém nekalém díle.

"Joe ..." začal John.

"Schovával ses a četl knihy!"

"Poslechni, Joe, Loď stvořili lidé jako jsme my! Vím už, co je to vlastně Konec ..."

Údiv a strach zmizely z tváře jeho druha. Nyní to byla tvář zlá a surová. Tvář soudce. Nebylo v ní soucitu.

"Joe!"

Ten však už běžel chodbou ke schodišti, aby svolal ostatní. Snad e aby je rozeslal po celé lodi na lod člověka. A až Johna chytí ... Až jej chytí, bude konec všemu. Poněvadž už nebude někoho, kdo by znal cíl a směr. A tisíce lidí zemřou nadarmo. To by bylo strašlivým zločinem. John uchopil pistoli. V jeho nitru narůstal vztek. Vztek člověka, kterého chtějí připravit o život. Rozběhl se ke schodišti. Byl tu mnohokrát, cítil se zde jako doma. Věděl, že v následující chodbě svítí jen jedna lampička. Jen aby se tam dostal dřív než Joe. .. Konečně byl na místě. Přikrčil se ke stěně. A náhle tam v předu, v matném světle žárovky, spatřil běžící tmavou postavu. Napřáhl pistoli a stiskl knoflík.

Pistole sebou trhla a chodba se zaplnila plamenem. Světlo Johna na vteřinku oslepilo. A pak se mu rozbušila v hlavě jediná myšlenka: zabil jsi svého makaráda ... Ale to přece nebyl Joe. To nebyl chlapec, s nímž si hrál a vyrostl. Byl to někdo jiný, s tváří soudce... Cítil, že je v právu, a přece se třásl.

Stál a přemýšlel. Brzy začnou lidi jeho druha hledat. Nesmí jej najít. Nesmí se dovědět, co se tu stalo. Protože byl-li zabit jeden člověk, mohou i druzí začít zabíjet. Až dosáhnou toho druhého světa, budou naopak potřebovat všechnu sílu soudružství, jaké jsou vůbec schopní. Hodí jeho tělo do konvertoru. Stiskl zuby, aby překonal třesavku, a vykročil se svým břemenem mrtvými chodbami. Otevřel víko konvektoru, vhodil mrtvé tělo dovnitř, opět víko zavřel a stiskl uzávěr ...

. . .

Zírala na něho ohromná propast prázdnoty, v níž jiskřily hvězdy. Byly daleko, kromě jedné. A ta zářila jako slunce úplně nalevo. Odtrhl pohled od ohromného okna a spatřil řady přístrojů. Zachvátil jej pocit naprosté bezmocnosti. Nemá čas k tomu, aby se s hvězdoletem sžil, říkal si.

Pomalu vstoupil po schůdcích ke křeslu, na jehož opěradle bylo napsáno: Pilot. Sedl si do něho a připadalo mu, že sedí na okraji propasti a že může každou xhvíli sklouznout do hlubin. Pokusil se orientovat. Před ním byly páčky, knoflíky, kterými mohl posílat rozkazy strojům. Pokusil se přemýšlet, ale vesmír byl příliš blízko. Nemohl jej přelstít. Nemohl s ním bojovat. A vesmíru bylo jedno, co se stane s hvězdoletem a s lidmi na jeho palubě, jedno to nebylo pouze lidem, kteří kdysi dávno hvězdolet postavili, a těm, jež jej řídili na počátku dlouhé cesty. A nyní zůstal jen on. Jenom jemu to nebylo jedno.

Z nenadání na něho dýchlo nebezpečí. Hvězda byla příliš blízko. Podíval se na řídící pult. Ale spatřil jen nesmyslnou změť ručiček a ciferníků, motanici knoflíků. Díval se na pult a pomalu se začal orientovat. Znalosti, které mu dal stroj, se probouzely. Sledoval údaje ručiček a cosi chápal. V jeho mozku zakroužila v divokém tanci matematika, kterou nikdy neznal.

Je to marné, říkal si. Byla to sice výtečná myšlenka, ale nezabrala. Stroj nemůže nacpat do člověka dostatek vědomostí, aby mohl řídit Loď. Kde mohou být planety? Jak je najít? A když je i najde, co má vlastně dělat? Hvězdolet padal na slunce. Joe nevěděl, kde hledat planety. A Loď se pohybovala příliš rychle, daleko rychleji, než měla. Otevřel maličkou zásuvku pod pultem. Tam našel papír a tužky.

Rychlost. Zrychlení. Vzdálenost ke hvězdě. Úhel dopadu na hvězdu. Udělal výpočet, narýsoval graf a pak posunul řídící páku o dva dílky. Doufal, že to udělal správně. Trochu zvýšil rychlost, aby se vyhnul pádu na slunce. Proklouznout kolem něho, pak otočit nazpátek. udělat širokou smyčku v prostoru a opět se vráti ke slunci. To mu stroj přikázal udělat.

Za dvě hodiny se stroj přesvědčil, že hvězdolet dopadne mimo slunce. Proletí sice blízko, sle rychlost Lodi je taková, že kolem něho proklouzne. Až se opět hvězdolet otočí, bude třeba dráhu opravit. Neměl mnoho času, ale musí jej využít. Musí probudit znalosti ukryté kdesi hluboko v mozku. Už is víc věřil. Divil se, jak mohli lidé, kteří hvězdolet vypustili, namířit jej tak přesně. Automaticky, automaticky, zvučelo mu v hlavě. Ano, Loď byla automatická. Sama pokračovala v letitém letu, sama prováděla opravy, sama obsluhovala. Člověk jí musel pouze říci, jak ukončit cestu.

John vstal a obešel kabinu. Našel přístroje, které znal i neznal. Nejdůležitější byl dalekohled. Po několika nezdařených pokusech si vzpomněl, jak se s ním zachází. Teď už věděl, jak najít planety. Jestliže to byla skutečně cílová hvězda a měla-li planety.

Ve chvíli,kdy John konečně jednu planetu zjistil, zaslechl úder na dveře. Odstoupil od dalekohledu a otevřel dveře kabiny. Chodba byla plná lidí. Všichni na něho nenávistně cosi volali. Odstoupil o krok. Vpředu stál Goerge a za ním všichni ostatní. Mary tu nenašel. Řvoucí tlupa se vrhla vpřed. Johna zalila vlna strachu. Zamířil hlavěň pistole k zemi a stiskl knoflík. Záblesk ozářil chodbu a všichni uskočili.

"Tohle je pistole," řekl klidně. "Mohu s ní zabíjet. Zabiju vás, budete-li se mi do toho míchat.Odejděte, vraťte se, odkud jste přišli."

George předstoupil vpřed.

"Ty se mícháš, do čeho ti nic není, my ne."

Udělal ještě jeden krok. John opět pozvedl pistoli a namířil ji

na něho:
"Už jsem zabil jednoho člověka. A zabiju ještě, bude-li to třeba."
"Joe se ztratil, hledáme ho."
"Nemusíte ho hledat."
"Byl přece tvým kamarádem."
"A ty zrovna tak. Ale konečný cíl letu je nad všechno kamarádství. Buď budeš se mnou nebo proti mně. Střední cesta neexistuje."
"Johne, ty ses zbláznil."
"A ty jsi hlupák."
Zpočátku se polekal, ale pak se rozvzteklil. A teď už pociťoval jen lítost k těm na chodbě, kteří vykřikovali ubohé hrozby.
"Přineste mi jídlo," přikázal.
Zaváhali. Zvedl výhružně pistoli.
"Odejděte!"
Otočili se a odešli.

John zavřel dveře a vrátil se k dalekohledu.

Našel šest planet, z nichž dvě - pátá a druhá - měly atmosféru. Podíval se na hodinky. Uběhlo mnoho času. Na dveře nikdo neťukal. Neměl ani jídlo, ani vodu. Unaveně se posadil znovu do křesla. Hvězda byla daleko. Rychlost se zmenšila, ale byla stále ještě veliká. John trhl pákou dozadu a díval se, jak klesá ukazatel rychlosti. Nyní už to nebylo nebezpečné. Hvězdolet byl od hvězdy vzdálen 54 milionů kilometrů. Bylo možno snížit rychlost. Opět pohlédl na řídící desku. Už o ní věděl trochu víc. Není to vlastně tak těžké. Hlavní je, že má čas. Bude ještě třeba přemýšlet a počítat. A tu spatřil knoflík s nápisem Dalekohled. A další s nápisem Dráha a pak Přistání.

Konečně. To je ono, zaradoval se. Hle, jak lidé na Zemi zkonstruovali Loď. Tak jednoduše, že i hlupák s ní může přistát. Stačí jen stisknout knoflík. Ti na Zemi patrně chápali, co se stane na Lodi během mnoha pokolení. Věděli, že Země bude zapomenuta a Loď se lidem stane vším. Předvídali to nebo plánovali? Možná, že to skutečně všechno bylo částí celkového plánu. Cožpak by lidé mohli žít tisíc let zavřeni v Lodi, kdyby znali směr a cíl plavby? Cítili by se podvedeni a okradeni, zbláznili by se z vědomí, že jsou pouze zprostředkovateli života, aby jejich potomci mohli přistát na vzdálené planetě. Jediným způsobem boje bylo - zapomenout. Po několika pokoleních si lidé vytvořili svou maličkou civilizaci a to stačilo. Tisíciletí ztratilo svůj význam, protože nikdo o těch tisíci letech nevěděl. A celou tu dobu se loď zavrtávala do prostoru, hnala se k cíli ...

John popošel k dalekohledu, zachytil planetu číslo pět. Pak se vrátil k počítacímu stroji a stiskl knoflík s nápisem Dalekohled a druhý s nápisem Dráha.

Pak čekal.

Planeta číslo pět byla mrtvá. Analyzátor ornámil, že atmosféra se skládá z metanu, přitažlivost je třicetkrát menší než na Lodi, tlak pod kypícími oblaky metanu dosahoval kolem tisíce atmosfér. John vyvedl Loď z dráhy kolem planety a zamířil hvězdolet ke slunci. Zachytil do zorného pole dalekohledu planetučíslo dvě, spustil počítací stroj a opět čekal.

Buď tedy planeta číslo dvě nebo nic. A bude-li i tato planeta nepříhodnou pro život, co pak?

Na to byla pouze jedna odpověď. Otočit Loď k jiné hvězdě, přidat rychlost a doufat - doufat, že ještě za několik pokolení najdou lidé planetu, na které by se dalo žít.

Měl hlad. Vodu z chladicí soustavy vypil před dvěma dny. Lidé se neobjevovali. Dvakrát otevřel dveře a vyšel na chodbu, ale vždy si to rozmyslel a opět se vrátil. Nebylo možno riskovat, že jej spatří, chytí a nepustí zpráky do kabiny. Ale brzy bude muset riskovat. Za den bude už příliš slabý, aby to udělal. A k planetě číslo dvě poletí loď ještě řadu dní.

Ještě jednou se podíval na řídící pult. Všechno bylo v po-

řádku. Signální lampička počítacího stroje svítila modravým světlem a stroj tiše pocvekával, jako by říkal: vše je v pořádku.

John se schoulil do kouta, kde spal. Lehl si a svinul se do klubíčka, zavřel oči a pokoušel se usnout. Ležel na podlaze a slyšel, jak daleko pracují motory, slyšel mohutnou písen strojů. Zdřími si a opět se probudil. Zaslechl křik a bušení na dveře.

Vyskočil a vrhl se k východu. Do kabiny vpadla Mary. V jedné ruce měla velkou nádobu a v druhé ohromný ranec. A chodbou se ke dveřím hnali lidé, kteří mávali holemi a chraplavě řvali.

John vtáhl Mary dovnitř a přirazil dveře. Zaslechl, jak do nich udeřila běžící těla, jak zabušily hole o kov. Sklonil se nad svou ženou.

"Mary," jeho hrdlo se stáhlo. "Mary!"

"Musela jsem přijít," vlykala. "I kdybys byl udělal cokoliv."

"To, co jsem udělal, povede určitě k lepšímu. Byla to část plánu. Jsem o tom, Mary, přesvědčen. Lidé tam na Zemi všechno předvídali. A já jsme tím, kdo..."

"Ty jsi kacíř," přerušila ho. "Rozbil jsi naší víru. Kvůli tobě se všichni mezi sebou rvou. Ty..."

"Znám pravdu. Znám cíl Lodi."

Zvedla ruce, objala jeho hlavu a přitiskla jí k sobě.

"Mně je to všechno jedno," řekla, "teď už je mi všechno jedno."

Johnovi se rozplynula kabina před očima.

"Tady je jídlo a voda. Vzala jsem, co jsem mohla."

"Moje drahá ženo!"

"Tady je jídlo, Johne, proč nejíš?"

Zvedl ji.

"Hned budu jíst. Ale nejdřív ti chci ukázat pravdu..."

Zavedl jí k oknu.

"Podívej se, tam letíme. To je pravda..."

. . .

Planeta číslo dvě byla živým Svatým Obrazem. Byly tam potoky, stromy, tráva a nebe, oblaka a vítr, sluneční světlo, květy. Mary a John stáli u pilotova křesla a dívali se oknem ven.

Analyzátor splnil po nedlouhém bzučení svůj úkol. "Pro lidi bezpečné!" stálo na lístku papíru. Bylo připojeno ještě mnoho údajů o složení atmosféry, o množství bakterií, o ultrafialovém záření. A o různých jiných věcech. Ale to hlavní bylo vyjádřeno třemi slovy: "Pro lidi bezpečné!"

John vztáhl ruku k hlavnímu vypínači.

"Tisíc let skončilo," řekl.

Otočil vypínačem a všechny ručičky rázem spadly na nulu. Píseň strojů umlkla a na Lodi se rozhostilo ticho, jako když se hvězdy ještě točily a stěna byla podlahou. A najednou zaslechli pláč, připomínající zvířecí kvílení.

"Bojí se," řekla Mary, "jsou na smrt vyděšení. Nedostaneme je z Lodi."

Lidé byli spojení s hvězdoletem po mnoho pokolení, hledali v něm ochranu. Pro ně bude z počátku strašlivé nekonečné nebe i široký okolní svět.

"Musíme je z lodi nějak vyhnat a hvězdolet uzavřít, aby se nevrátili zpět."

"Ale co udělají s námi?" zeptala se Mary. "Neukryjeme se před nimi."

"Nic nám neudělají," řekl John. "Alespoň do té doby, co budu mít tuhle věcičku," a poklepal na pistoli.

"Ale Johne, to zabíjení....."

"Neboj se, strach je přinutí udělat to, co je potřeba. Ale musí nějak začít. Potřebují někoho, kdo by je vedl. Kdo by jim řekl

co musí dělat."

Doufal jsem, pomyslel si hořce, že všechno skončilo. Ale nestačí pouze přistát. Je nutno dál pokračovat ...

Bude nutno se opět učit. Vzpomněl si, že ve skříni bylo mnoho knih, patrně těch základních. A kdesi musí být i další návod, aby je mohl přečíst a plnit.

"Instrukce. Splnit po přistání."

To nebo něco podobného bude napsáno na obálce. Otevře ji a tam budou složeny lístečky papíru. Jako v tom prvním dopise.

"Každý krok na Zemi předem předpovídali," řekl. "Nedivil bych se, kdyby vymysleli i to, jak nás z Lodi bystře vyhnat."

Znenadání - skoro jako ozvěna Johnových slov - se probudil tlampač:

"Poslouchejte všichni," hlas chraptěl jako na staré gramofonové desce. "Poslouchejte všichni. Musíte během dvanácti hodin opustit Loď. Po uplynutí této lhůty bude vpuštěn do Lodi jedovatý plyn."

John uchopil Mary za ruku.

"Měl jsem pravdu. I na to mysleli."

Ještě chvíli stáli oba v zamyšlení."

"Nu tak, půjdeme ..." ozval se opět John.

"Johne ..."

"A teď?"

"Teď už můžeme mít děti?"

"Ano. Teď můžeme mít děti. Každý, kdo bude chtít a kolik bude chtít. V Lodi nás bylo tak mnoho, ale na této planetě nás bude tak málo."

John zavřel za sebou pečlivě velitelskou kabinu. Tlampač se ozval znovu: "Poslouchejte všichni. Musíte opustit Loď."

Mary se k němu přitiskla. Cítil, jak se chvěje.

"Johne, teď vyjdeme?"

Polekala se. I on byl polekán.

"Ještě ne. Musím něco najít."

Uplyne však stanovený čas a budou muset opustit Loď - vylekaní, zbavení ochrany, kterou jim až doposud loď poskytovala. Ale až vyjdou, John už bude vědět, co dělat. Jestliže lidé ze Země všechno tak dobře vymysleli, museli kdesi nechat dopis a pokyny, jak žít dál ...

Tato povídka, patřící do rubriky "Staré povídky....." byla převzata z časopisu Interpress, v kterém vyšla přibližně kolem roku 1971. Jméno autora tam nebylo uvedeno, ale bylo mi řečeno, že se jedná o povídku C. Simaka. Pokud by tomu tak nebylo a našel by se někdo, kdo by přesně věděl autora, redakce bude za informaci zavázána.

PROGRAMÁTOR

Zdeněk P Á V
/ SFK Andromeda, Plzeň /

Johnny Kristl programátor dokončil program. Otevřel okno a zavolal na malého hocha, který bloumal ulicí a desetibonovou mincí objížděl neblýskané laky parkujících vozů.

"Hej hochu! No ty, pojď nahoru!"

Hošík přiběhl, přešlápl z nohy na nohu a čekal.

Johnny Kristl programátor si všiml, že má brýle s úzkou pozlacenou obroučkou a matematický hrbolek na temeni.

"Hochu, chtěl bys být geniální?"

"Kdopak by nechtěl, pane!"

"Výborně. Za ten desetibon ti to udělám."

Chlapec chvíli přemýšlel,pak podal minci a souhlasně přikývl.

"Dobrá."

\- - -

Wesper Din úředník se mezitím vylil na rovnou střechu úřadovny pokrytou asfaltovým tavným kobercem IPA /Wesper Din úředník dospěl jednoho dne k pozoruhodnému zjištění, že podstatnou část těla tvoří tělní tekutiny. Usoudil, že všechno důležité je v nich obsaženo a zbavil se nadbytečné sušiny. Od té doby žije v plastikovém kýblu a libuje si nad skvělými vlastnostmi, které získal: poddajnost, tekutost, dobré měnění tvaru a poslušné vyplňování tvaru nádoby, do níž je vylit. Jeho preferovanou činností je třpytit se vylit v paprscích slunce/.

To, že v asfaltovém tavném koberci IPA je několik velmi nebezpečných prasklin, zjistil až později, když začal protékat do temného a nepříjemného labyrintu trhlin a spár ve zdivu úřadovny.

\---

Johnny Kristl programátor ostříhal chlapci hlavu a vsunul ji do terminálu, do míst, kde obvykle bývá obrazovka.

"Nyní se nehýbej, hochu."

Hoch se nehýbal.

Johnny Kristl programátor spustil svůj program. Vterminálu zasršely jiskry a oholená hlava se matně leskla. Po chvíli program skončil a Johnny Kristl programátor poodstoupil.

Právě vytvořil svou první programaci.

Chlapec-programace vytáhl hlavu z terminálu a rukou si pohladil pleš. Zvolna a lehce táhl dlaň po lebce a rozhlížel se zinteligentnělým pohledem. Vyhlédl z okna, opřel se o parapet a konstatoval:

"Kurva, tady je bordel," zhodnotil stav společnosti a vyšel z budovy.

Urychleně a precizně začal třídit všechny nejnutnější zásahy nutné k ozdravění společnosti.

- - -

Wesper Din úředník protekl do nitra úřadovny.

- - -

Superinteligentní programace zaznamenal všechny nejnutnější zásahy. Zásahů bylocelkem 1 947 625. Jeden milión devětsetčtyřicetsedm tisíc šestsetdvacetpět.

Díky své inteligenci vstoupil na kolmou stěnu budovy a pomalu a důstojně začal stoupat vzhůru, až na rovnou střechu pokrytou asfaltovým tavným kobercem IPA, porušeným prasklinami, jak vímě.

- - -

Wespwr Din úředník protekl až do neodborně instalovaného elektrického rozvodu a jeho tělní tekutiny způsobily mohutný zkrat.

- - -

Johnny Kristl programátor nic nezaregistroval, neboť právě - pln nadšení nad svou první úspěšnou programací - odešel na nevinnou svačinu do bufetu. Dopřál si vydatné stravy za desetibon, minci, kterou mu dal hošík za svou superinteligenci.

- - -

Johnny Krisl programátor tímto vypadává ze hry.

- - -

Máte-li pocit, že vypadává předčasně, není tomu tak.

Jednak konec příběhu není daleko a jednak je to běžný konec Johnnů Kristlů programátorů.

Mimochodem, odchod za hranice budovy úřadovny / až nyní se s překvapením dozvídáme, že zrod prcgramace se udál ve stejné budově, kde protekl Wesper Din úředník/ byl později odsouzen jako nemorální čin a byl připsán Johnnymu Kristlovi programátorovi k tíži.

- - -

Programace zatavila vlivem své superinteligence porušený tavný

asfeltový koberec IPA.

Ještě mu zbývalo provést 1 947 624 zásahů.

Jeden milión devětsetčtyřicetsedm tisíc šestsetdvacetčtyři nejnutnějších zásahů.

- - -

Tělní tekutiny Wespera Dina úředníka se působením silného elektrického výboje srazily a vytvořily poněkud spálenou, lepkavou, mazlavou, houževnatou a neodstranitelnou hmotu.

Wesper Din úředník, nyní neodstranitelně zatelý ve všech spárách budovy úřadovny se tímto stal budovou úřadovny. Když si to uvědomil, podivil se a zaplavila ho vlna hřejivého pocitu moci.

Pyšně se nadzdvihl, aby ukázal světu svou velikost.

- - -

Superinteligent í programace stál na okrajistřechy a právě se chystal vytvořit celou armádu inteligentních uklízeček, dělníků, zametačů, vymetačů, čističů, lovců debilů a průměrně morálních lidí.

Bohužel, svůj čin již nedokončil.

Ani jeho mohutná inteligence nedokázela předvídat akt tak neskonalé tuposti jakou bylo pyšné a samolibé nadnesení Wespera Dina úředníka.

Budova úřadovny se nadzdvihla, vzápětí se zachvěla a zvolna, velmi zvolna, nedůstojně a hloupě se sesula na hromadu trosek.

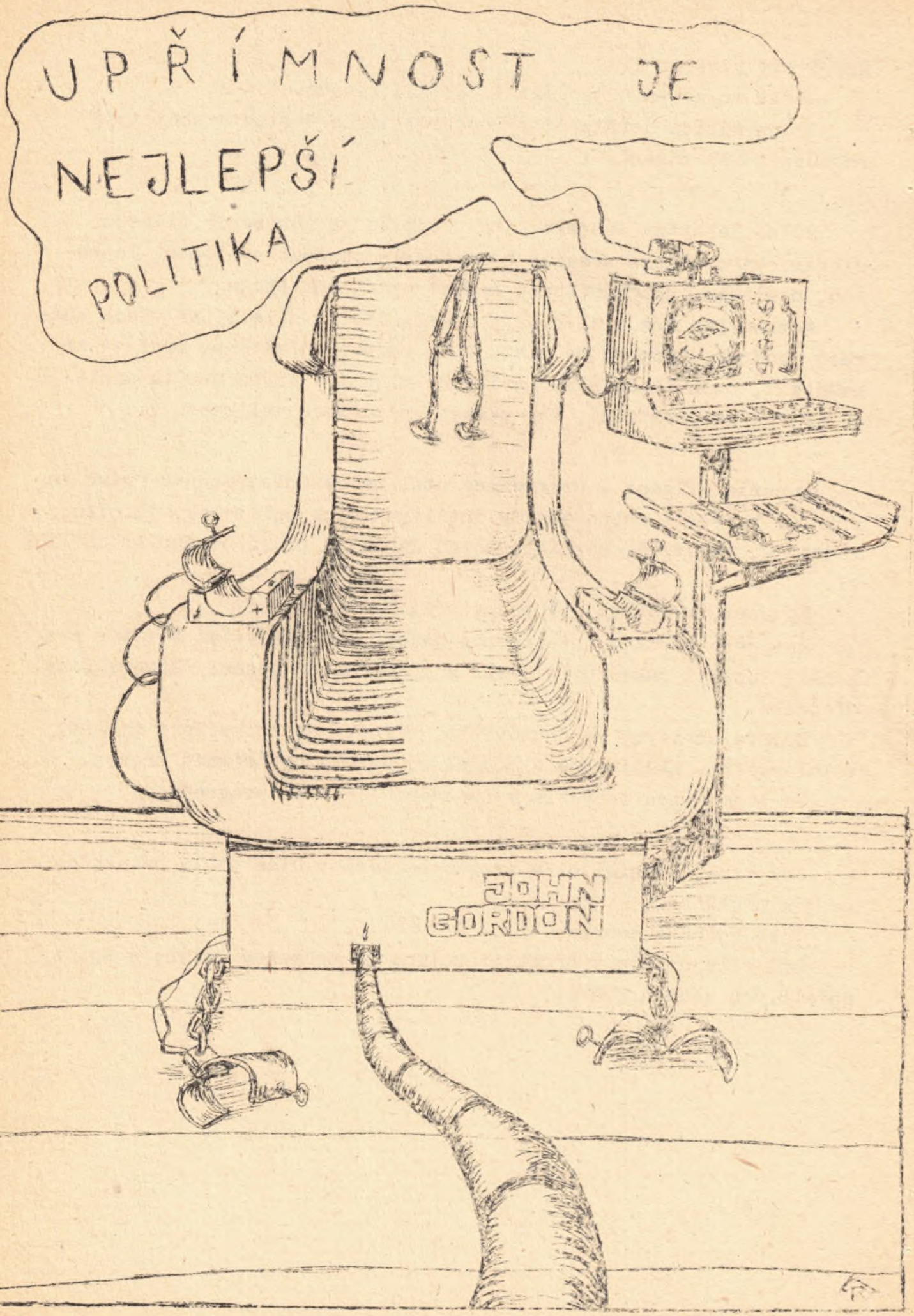
Ve svém nitru pohřbila a superinteligentní programaci.

- - -

Jak víme, nezničitelná sraženina Wesper Dina mohla být zničena jen přetěžko.

Také zničena nebyla.

Dál žila a žije v hromadě sutin, je hromadou sutin, a sní o pošetilých věcech světa.

UPŘÍMNOST JE NEJLEPŠÍ POLITIKA
JOHN GORDON

UPŘÍMNOST JE NEJLEPŠÍ POLITIKA

/Detektor pravdy/

John Gordon

Tagobar Larnimuskulus Warf, Borgax Fanniguisnucu. Bylo to dlouhé jméno a vznešený titul, na něž byl jejich nositel patřičně hrdý. Titul znamenal přibližně "Nejvyšší Šerif, Admirál Fanniguisnocu", přičemž Fanniguisnoc byla bohatá a významná planeta v říši Dal. Jméno i titul působily impoznatně na dokumentech, kterých bylo třeba podepisovat velké množství. Tagobar sám byl skvělým exemplářem svého plemene, ztělesňoval v sobě sílu i hrdost.

Měl podobně jako pozemské želvy vnější a vnitřní kostru, což bylo také jediné, co měl se želvami společného. Jinak se na pohled podobal člověku, něčemu mezi středověkým rytířem v brnění a ragbystou, připraveným vyběhnout na hřiště. Barvu měl jako dobře uvařený rak, barva na kloubech vnější kostry přecházela do tmavého purpuru. Jeho oblek tvořila pouze krátká sukénka, vyšívaná podivuhodnými vzory a osypaná zářivými drahokamy. Emblém jeho hodnosti byl vyryt zlatem na předním i zadním pancíři, takže se dal rozeznat, ať Tagoba přicházel nebo odcházel. Zkrátka to byla dosti solidní postava, nehledě na výšku všeho všudy něco málo přes metr padesát.

Jako velitel vlastního hvězdoletu "Warf" měl za úkol vyhledávat a zkoumat planety, vhodné pro kolonizaci Dalské říše. U této činnosti se rvával již léta a důsledně dodržoval instrukci, jak se na správného velitele sluší. Výsledek korunoval dílo. Svého času nalezl několik slušných planet, ovšem tato byla daleko nejlákavějším soustem ze všech dosavadních.

Tagobar hleděl na zvětšovací obrazovku a spokojeně si mnul ruce. Jeho koráb se plavně vznášel po oběžné dráze vysoko nad nově objevenou planetou a obrazovka směřovala dolů k ní. V této části galaxie se dosud neocitl ani jediný koráb Dalů a bylo příjemné najít tak rychle tak vhodnou planetu.

- Velkolepá planeta! - zvolal Tagobar. -Skvělá planeta! Jen se podívejte na tu zeleň, na to modré moře!

Otočil se k poručíku Palkwashovi a řekl:

- Co tomu říkáš? Není to nádhera?

- Ano, opravdu nádhera, vaše velkoleposti, ujistil ho Palkwash.
- Dostanete za ni ještě jeho vyznamenání.

Tagobar začal o něčem hovořit, ale znenadání se zarazil. Jeho ruce se prudce vztáhly k řídícím pákám a chopily se přepínačů. Silné motory korábu zahřměly přetížením. Koráb zůstal vzhledem k planetě nehybně stát. Krajina na zvětšovací obrazovce se rovněž nehybně zastavila. Tagobar vyladil zvětšení a obraz začal narůstat.

-Tady,- řekl velitel. -Co je to, Palkwashi?

Otázka byla čistě řečnická. Obraz, přerušovaný vlnícími se proudy více než tříset kilometrové atmosféry, se sotva míhal na obrazovce. Nedalo se však pochybovat, že pod nimi je nějaké město. Poručík Palwash to také řekl.

- Mor na ně! - zavrčel Tagobar. -Obsazená planeta! Jen rozumné bytosti staví města.

- Právě,- souhlasil poručík.

Nevěděli, co dělat. Dalové jen několikrát v celé historii objevili rozumné bytosti, které pod vládou Říše postupně vymřeli. Ani jedna z těchto ras nevynikala obzvláštním rozumem.

- Budeme se jistě muset obrátit na Všeobecnou Instrukci, - pronesl nakonec Tagobar. Přešel k druhé obrazovce a začal vytáčet číselný kód.

Hluboko v nitru korábu se pomalu probouzel k životu robot Všeobecné Instrukce. V jeho obří paměti byla uchována deset tisíc let zkušeností Říše, deset tisíc let hotových řešení libovolné otázky. Bylo to něco víc než encyklopedie, byl to obraz života.

Robot prověřil podle nejpřísnějších zákonů logiky svou paměť, až našel odpověď na Tagobarův dotaz. Údaje vyslal na obrazovku.

- Hm, - pronesl Tagobar. - Ano. Všeobecká instrukce 333 953 216 A, kapitola 2919, paragraf 402: "Po objevení rozumného nebo polorozumného života vzít k prozkoumání náhodně zvolený vzorek. Vyhnout se jiným kontaktům, dokud nebude vzorek za vedení Hlavního psychologa prozkoumán ve smyslu Psychologické Směrnice 659 B, oddíl 888 077 d. Získané údaje prozkoumat ve vztahu s Všeobecnou Instrukcí. Jestliže už proběhl bezděčný kontakt, nahlédnout do Všeobecné Instrukce 472 678 - R - S, kapitola 3210, paragraf 553. Vzorky se mají získávaat tímto způsobem ..."

Tagobar dočetl Instrukci a obrátil se na poručíka:

- Palkwashi, připravte pomocný člun pro získání vzorku. Uvědomím psychologa Zandoplita, aby se připravil.

x x x

Ed McRooder se zhluboka nadechl jarního vzduchu a přivřel oči. Vzduch byl báječný, prosycený kořenitými vůněmi poupat a mízy. Aroma bylo sice cizí, ale připadalo mu známé a blízké, dokonce bližší než pozemské.

Ed byl vysoký a štíhlý, měl tmavé vlasy a zářící hnědé oči, které jakoby v sobě tajily smích.

Otevřel oči. Město ještě nespalo, ale tma nastávala rychle. Ed miloval své večerní procházky, i když toulat se po soumraku bylo na Nové Havaji nebezpečné. Žili zde malí noční tvorové, kteří se neslyšně vznášeli ve vzduchu a bez varování se do člověka zakousli. Byly tu i větší noční šelmy. Ed zamířil zpátky k městečku New Hillu, postaveném na místě, kde člověk poprvé vstoupil na tuto planetu.

McRooder byl biolog. Za posledních deset let prošťoural půl tuctu planet, sbíral vzorky, pečlivě je zkoumal a výsledky shromažďoval ve svých zápiscích.

Pomalu, článek po článku sestavoval schéma - schéma života. Měl mnoho přechůdců včetně Karla Linného, ale žádný z nich nepo-

chopil, čeho se mu nedostává. Měli k dispozici jenom jeden typ planety, typ života, a to pozemský, který je ve svém celku stejnorodý. Ze všech planet, které Ed viděl, se mu Nová Havaj líbila nejvíce. Byla to jediná planeta kromě Země, kde člověk mohl chodit bez jakéh koliv ochranného oděvu - alespoň jediná z dosud objevených.

Ed zaslechl nad hlavou tiché svištění a podíval se nahoru. Na noční havěť je ještě brzy.

Již ale zjistil, že to není noční havěť, ale jakási, snad kovová koule ... Na povrhocu vzplála nazelenalá záře a Edovi všechno zmizelo před očima.

x x x

Tagobar Warf lhostejně přihlížel, jak poručík Palkwash vnáší bezvědomý vzorek do zkušebního biologického oddělení. Vzorek vyhlížel podivně - jako parodie na živou bytost. Měl měkkou kůži jako slimák, bledou, okrově narůžovělou pleť a odporný plísňový porost na hlavě a jiných místech.

Biologové převzali vzorek a začali pracovat. Odebrali mu k prozkoumání kousky kůže a trochu krve; elektrické přístroje jim poskytly údaje o jeho svalstvu a nervech.

Hlavní psycholog Zandoplit stál u velitele a pozoroval proceduru. Biologivé prováděli Standartní Proceduru a se vzorkem zacházrli jako s každým jiným, který jim byl předán. Na Zandoplita však čekala práce, kterou dosud ještě nikdy nevykonával. Měl pracovat s mozkem rozumné bytosti jiného typu.

Byl však klidný: v Rukověti bylo zapsáno všechno, každý postup Standardní Procedury. Neměl se čeho obávat.

Zandoplit musel nejprve - podobně jako u jiných vzorků - rozšifrovat Základní Schéma Reakcí. Každý organismus je schopen určitým - sice velmi značným, ale přesto omezeným - počtem způsobů reagovat a tyto způsoby se porovnávají se Základním Schématem. Ke zničení nějakého druhu bytostí stačí jen najít jejich Základní Schéma a dát jim pak úkol, který nejsou schopni zvládnout. Všechno bylo velice prosté a zapsané v Rukověti.

Tagobar se zeptal Zandoplita:

- Opravdu si myslíte, že se může naučit našemu jazyku?

- Jeho základům, vaše velkoleposti,- odvětil Zandoplit. - Náš jazyk je koneckonců velice složitý. Použiji všech možností, abych ho naučil celému systému našeho jazyka, ale pochybuji, že si ho dokáže osvojit ve větší míře. Náš jazyk je založen na logice, právě tak, jako je na logice založena sama mysl. Někteří z nižších tvorů jsou schopni zvládnout počátky logiky, ale většina je neschopna jí porozumět.

- Dobře, uděláme všechno, co budeme moci. Budu ho vyslýchat sám.

Zandoplit se podivil:

- Vaše velkoleposti, všechny otázky jsou podrobně zapsány v Rukoveti!

Tagobar Warf se zachmuřil.

- Umím číst stejně dobře jako vy, Zandoplite. Protože je to první vzorek polorozumného života, objevený za posledních tisíc let, domnívám se, že výslech musí provádět sám velitel.

- Jak si přejete, vaše velkoleposti, - souhlasil Psycholog. Biologové skončili svou práci na Edovi McRoogerovi a umístili ho do Jazykového Bunkru. Na oči mu nasadili světelné zářiče, směřující na jeho sítnici, do uší vpravili akustické zařízení, všude po těle mu připevnili různé elektrody a na hlavu přiložili jemnou drátěnou sítku. Nakonec mu vstříkli do žil speciální sérum. Všechno bylo provedeno dokonale přesně. Pak Bunkr zavřeli a zapojili.

McRooder cítil, že vyplouvá odněkud ze tmy. Spatřil podivné humrovité bytosti, které se pohybovaly kolem něj, a v uších mu šelestily a bublaly jakési zvuky. Postupně začal rozumět. Učili ho

spojobat zvuky s předměty a činnostmi.

x x x

Ed seděl v malé místnosti o rozměrech asi metr třicet na metr šedesát, seděl tu nahý jako Adam a díval se průzračnou stěnou na šest cizinců, které v poslední době vídal tak často. Nemě vůbec ponětí, jak dlouho ho učili svému jazyku. Připadal si jako v mlze.
- Vida,- pomyslel si, - sám jsem nasbíral dost pěkných vzorků, a teď jsem taky vzorek. Připomněl si, jak se svými vzorky zacházel, a lehce se zachvěl.

Nedá se nic dělat, dostali do. Zbývá jen ukázat jim, jak se chovat: stisknout rty, hlavu vzhůru a tak podobně.

Jedna z bytostí přistoupila k panelu s knoflíky a jeden stiskla. V té chvíli uslyšel McRooder zvuky z místnosti za průzračnou stěnou.

Tagobar Warf se podíval na vzorek a pak na lístek s otázkami, který držel v ruce.
- Naši psychologové vás naučili našemu jazyku, viďte? - zeptal se chladně.

Vzorek pokýval hlavou nahoru a dolů. -Ano, říkám tomu nucené krmení.
- Výborně. Musím vám položit několik otázek. Budete na ně pravdivě odpovídat.
- Samosebou, - odpověděl Ed. - Spusťte.
- Dovedem rozeznat, když budete lhát,- pokračoval Tagobar. - Pokud budete hovořit nepravdu, bude s vámi zle. Jak se jmenujete, prosím?
- Theofilus K. Hassenpfeffer, - řekl úlisně Ed.

Zandoplit se podíval na chvějící se ručičku přístroje, a hledě na Tagobara, pomalu zavrtěl hlavou.
- Lžete, - řekl Tagobar.
Vzorek přikýval: - Ovšem. Máte výborný přístroj!
- Je chvályhodné, že uznáváte vysoké kvality našich přístrojů, pronesl temně Tagobar.- Jak se tedy jmenujete?
- Edwin Peter Saint John McRooder.
- Skvělé, - pronesl Tagobar. - Edwine ...
- Postačí Ede, - řekl McRooder.
Tagobar se podivl: -Postačí? K čemu?
- Sby se mi tak říkalo.

Tagobar se podíval na psychologa a něco zamručel. Zandoplit odpověděl podobným zabručením. Tagobar se znovu obrátil ke vzorku.
- Vaše jméne je Ed?
- Přesně vzato ne, - odpověděl McRooder.
- Proč vás tedy máme tak nazývat?
- Proč ne? Říkají mi tak i jiní.

Tagobar se znovu poradil se Zandoplitem a pak řekl:
- Vrátíme se k této otázce později. Tak ... hm ... Ede, jak nazýváte svou rodnou planetu?
- Země.
- Dobře. A jak se nazývá vaše rasa?
- Homo sapiens.
- Co to znamená, pokud to vůbec něco znamená.
McRooder chvíli přemýšlel.
- Prostě název, - řekl.
Sipka se zatřepotala.
- Zase lže, - pravil Tagobar.
McRooder se usmál: - Dělal jsem jen pokus. Opravdu spolehlivá mašinka, jak se patří!

Tagobarovi stoupla krev do hlavy. Celý ztmavěl potlačovaným hněvem.

- Slyšeli jsme to už jednou, - připomněl zlostně.
- Já vím. Když chcete mermomocí vědět, Homo sapiens znamená "člověk rozumný" . - Ve skutečnosti neřekl "člověk rozumný", dalský jazyk neznal přesný výraz pro tento pojen a Ed dělal, co mohl, aby ho vyjádřil. Ve zpětném překladu do angličtiny by řekl přibližně "bytosti s velkou silou mysli".

Tagobar po této odpovědi otevřel do široka oči údivem a otočil se, aby se podíval na Zandoplita. Psycholog rozhodil své skořápkovité ruce: šipka se nepohnula.
- Zdá se, že máte o sobě vysoké mínění, - pronesl Tagobar, znovu se obrátiv k Edovi.
- Možná, - odvětil pozemšťan.

Tagobar pokrčil rameny, nahlédl do svého seznamu a výslech pokračoval. Některé otázky připadaly Edovi nesmyslné, jiné byly zjevně součástí psychologické prověrky.

Zcela jasná byla jedna věc: detektor pravdy byl maximalista. Jestliže McRooder hovořil čistou pravdu, ručička přístroje se nepohnula. Stačilo však jen trošku málo zalhat, a vyletěla až ke stropu.

Několik prvních lživých odpovědí Edovi prošlo, ale nakonec Tagobar řekl:
- Už jste se nalhal dost, Ede.

Stiskl tlačítko a na pozemšťana se obořila drtivá vlna bolesti. Když pominula, McRooder cítil, že břišní svaly se mu proměnily v tvrdé uzliny, že má sevřené pěsti a zuby a že mu po tvářích stékají slzy. Pak ho přepadla nezadržitelná nevolnost a zvracení.

Tagobar se s opovržením odvrátil.
- Odneste ho zpátky do komory a ukliďte tady. Je silně poškozen?

Zandoplit se podíval na své přístroje.
- Myslím, že ne, vaše velkoleposti, snad lehký šok, nic víc. Ale při příštím pokusu ho stejně musíme prověřit. Pak se to dovíme najisto.

x x x

Ed seděl na okraji jakési police, která mohla sloužit buď za nízký stolek nebo vysokou postel. Sedělo se mu nepohodlně, ale nic jiného v komoře nebylo a podlaha byla ještě tvrdší.

Uplynulo už několi hodin od chvíle, snad i více, co ho sem přinesli, a stále se ještě nemohl vzpamatovat. Ta hnusná mašina působí i bolest! Stiskl pěsti, stále ještě pociťoval křeče v břiše a ... s tu pochopil, že křeče vůbec nejsou vyvolány přístrojem, ty už ho dávno přešly. Křečovité napětí bylo vyvoláno strašlivou, jako led chladnou zuživostí.

Chvíli o tom přemýšlel a pak se rozesmál. Sedí tu jako pitomec a vzteká se, až je mu špatně. Tím neprospěje ani sobě, ale ani kolonii.

Bylo jasné, že cizáci, zaobaleně řečeno, nezamýšlejí nic dobrého. Kolonie v New Hillu čítá šest set lidí - jediná skupina lidí na Nové Havaji, nébere-li se v úvahu několik průzkumných čet. Jestliže se tento koráb pokusí obsadit planetu, kolonisté proti němu nic nepořídí. A co kdyby cizáci našli Zemi? Neměl nejmenší představu, jak je koráb vyzbrojen a jak je veliký. Podle všeho je v něm místa dost. Věděl, že teď všechno závisí na něm. Musí něco nějak udělat. Ale co? Má vylézt z komory a přepadnout koráb? Nesmysl! Nahý člověk v prázdné komoře je docela bezmocný. Co tedy? Ed si lehl a dlouho uvažoval. Pak se ve dveřích otevřel panel a za průzračným čtverečkem se objevila modrofialová tvář.
- Máte bezpochyby hlad, - vítězně pronesla bytost. - Analýzy procesů ve vaše těle nám ukázaly, jakou stravu potřebujete. Hned Vám ji dáme.

Ve výklenku ve stěně se vysunul džbán slušných rozměrů; vy-

cházela z něj zvláštní vůně. Ed vzal džbán a nahlédl do něj. Byla v něm šedožlutá poloprůhledná tekutina, připomínající řídkou polévku. Namočil do ní prst a ochutnal. Chutové vlastnostistály hluboko pod nulou. Mohl se jen dohadovat, že obsahuje dvě desítky aminokyselin, tucet vitamínů, hrst uhlovodanů a několik procent jiných látek. Něco jako falešný protoplazmový roztok - vysoce vyvážená strava. Pomyslel si, zda v ní není néco ošklivého, ale pak usoudil, že ne. Kdyby ho cizáci chtěli otrávit, nemuseli by se uchylovat ke lsti. Kromě toho je to stejná břečka, kterou ho krmili při učení své řeči. Předstíral sám sobě, že jí hovězí polévku, a vypil džbán do dna. Možná, že až se zbaví pocitu hladu, bude se mu lépe přemýšlet.

A bylo tomu tak.

x x x

Už za necelou hodinu ho znovu vzali k výslechu. Ed se rozhodl, že tentokrát těm druhým nedovolí stisknout onen knoflík. - Nakonec, - usuzoval, - budu muset někomu budoucímu zalhat. Nemusím zrovna získat podmíněný reflex proti lži. Podle toho, jakou bolest mu přístroj způsobil, si byl jist tím, že po několika takových zničujících ranách by podmíněný reflex určitě získal.

Měl plán. Velice nejasný a pružný plán. Musí prostě přijímat, co přijde, spoléhat na štěstí a doufat ve zlepšení. Sedl si do křesla a čekal, až stěna znovu zprůzrační. Myslel si, že bude mít možnost utéci, když ho odváděli z komory, ale uvědomil si, že s šesti opancéřovanými cizáky by nic nesvedl. Nebyl si jist, zda by svedl něco i s jedním. Jak bojovat proti někomu, jehož nervový systém neznáš a jehož tělo je obrněné jako tank?

Stěna se vyjasnila a za ní stál cizák. McRooder hádal, zda jde o stejného tvora, který ho vyslýchal předtím, a když si prohlédl zlatou kresbu na jeho pancíři, usoudil, že ano. Opřel se o záhlaví křesla a čekal na první otázku.

x x x

Tagobar Warf byl ve velkých nesnázích. Pečlivě porovnal psychologické údaje o Edovi s Všeobecnou Instrukcí hned poté, co je psychologové porovnali s Rukovětí. Výsledky se mu vůbec nelíbily.

Všeobecná Instrukce sdělila pouze: "S rasou podobného typu jsme se ještě v Galaxii nesetkali. V takovém případě musí velitel jednat podle Všeobecné Instrukce 234 511 006 d, kapitola 2410, paragraf 666."

Podíval se na odkaz a poradil se se Zandoplitem.

- Jaký je váš názor? - zeptal se. - Proč vaše věda nenalézá odpovědi?

- Věda, vaše velkoleposti, - odpověděl Zandoplit, - je proces získávání a koordinování informací. Nemáme ještě dost informací, ale zcela jsem přesvědčen, že je získáme. Nemáme žádný důvod upadat do paniky. Musíme být objektivní, jen objektivní! - podal Tagobarovi ještě jeden papír. - Tady jsou otázky, které teď musíte položit v souladu s Rukovětí psychologie.

Tagobar pocítil úlevu. Všeobecná Instrukce říkala, že v podobném případě, jako je tento, bude další jednání záviset na velitelových vlastních rozhodnutích.

Zapojil polarizaci stěny a pohlédl na vzorek.

- Teď odpovíte na několik otázek záporně, - řekl - není důležité, nakolik budou odpovědi pravdivé, musíte odpovídat pouze "ne". Rozumíte mi?

- Ne, - odvětil Ed.

Tagobar se zasmušil. Instrukce se mu zdála dokonale jasná, ale

co se stalo se vzorkem? Což je hloupější, než si mysleli?
- Lže, - řekl Zandoplit.
Tagobar potřeboval dobrých třicet sekund, aby pochopil, co se stalo, a pak mu nepříjemně ztravil obličej. Nedá se nic dělat, vzorek uposlechl rozkazu. Jeho velkolepost zhluboka nasála vzduch, zadržela ho a pomalu vydechla. Pak začala krotkým hlasem klást další otázky.
- Jmenujete se Edwin?
- Ne.
- Žijete na planetě pod námi?
- Ne.
- Máte šest očí?
- Ne.
Po pěti minutách podobné besedy Zandoplit pravil:
- Stačí, vaše velkoleposti, všechno se shoduje. Jeho nervový systém nebyl bolestí poškozen. Teď můžete přejít k další skupině otázek.
- Teď budete mluvit pravdu, - řekl Tagobar Edovi. - Jestliže ne, budete opět potrestán. Je vám to jasné?
- Dokonale jasné, - odvětil Ed.

x x x

Ačkoli jeho hlas zněl docela klidně, Ed cítil, že se zlehka chvěje. Od tohoto okamžiku musí pečlivě a zároveň rychle promýšlet své odpovědi.
- Jak početná je vaše rasa?
- Několik miliard. - Ve skutečnosti čtyři, ale v dalském jazyce bylo "několik" označením počtu vyššího než pět.
- Znáte přesnou cifru?
- Ne, - odpověděl Ed, - nikoli s přesností na jednoho člověka," pomyslel si.
Ručička se nepohnula. Samozřejmě, cožpak mluví nepravdu?
- Vaše Rasa sežije celá na Zemi? - Zeptal se Tagobar, odbočiv poněkud od seznamu otázek. - Nežije v jednom městě?
Se záblesk čisté radosti Ed pochopil, jakou hroznou chybu cizák udělal. Dosud netušil, že pozemšťané ovládají astronautiku. Proto když se zeptal na jméno rodné Edovy planety, ten mu odpověděl Země, ale cizinec myslel Novou Havaj! Hurá!
- Ne, - řekl pravdivě Ed, - nás je zde jen několik set.
"Zde" znamenalo ovšem Novou Havaj.
- Většina vašeho národa tedy uprchla ze Země?
- Uprchla ze Země? - rozhořčeně se divil Ed. - Propána, ovšem že ne! My jsme jen kolonizovali planety; všichni jsme řízeni jednou centrální vládou.
- Kolik je vás v každé kolonii? - Tagobar už zcela odložil seznam otázek.
- Nevím přesně, - odpověděl Ed, - ale ani na jedné z námi kolonizovaných planet není větší počet obyvatel než na Zemi.
Tagobar byl ochromen. Okamžitě odpojil výslechovou místnost. Zandoplit byl rozladěn.
- Nevyslýcháte podle Rukověti, - řekl žalostně.
- Já vím, vím, slyšel jste ale, co říkal?
- Slyšel, - odpověděl sklesle Zandoplit.
- Je to pravda?
Zandoplit se vztyčil v celé své půldruhametrové výši.
- Vaše velkoleposti, můžete odbočovat od Rukověti, ale nedovolím vám pochybovat o práci Detekrotu Pravdy. Realita je pravda, tedy pravda je realita. Detektor se nezmýlil od ... zkrátka nikdy!
- Já vím, - řekl spěšně Tagobar. - Ale chápete význam toho, co říkal? Na jeho rodné planetě žije několik set lidí, ve všech ko-

loniích vždy méně! A jeho rasa čítá několik miliard! Znamená to, že obsadili kolem deseti milionů planet!
- Chápu, to zní podivně, - souhlasil Zandoplit, - ale Detektor se nikdy nezmýlí!
V tom si připomněl, s kým mluví, a dodal: - Vaše velkoleposti. Ale Tagobar si porušení etikety ani nevšiml.
- Naprosto správně. Jak jste však řekl, je v tom něco podivného. Musíme pokračovat ve výslechu.

x x x

Tagobarův hlas řekl:
- Podle našich propočtů je v této galaxii málo planet vhodných k životu. Čím vysvětlíte, co jste nám povídal?
McRooder rychle změnil hledisko a pomyslel na Mars, který byl odsud vzdálen mnoho světelných let. Na Marsu dlouhou dobu existuje vědecká stanice, ale je odsud pořádně daleko a planeta je nepříhodná k životu.
- Můj národ, - pronesl opatrně, - je schopen žít i na planetách, kde se klimatické podmínky lidí silně od pozemských.
Tagobar nestačil vyslovit další otázku, když se pozemšťanovi mihla hlavou nová myšlenka. Tisícipalcový teleskop na měsíci Objevil za pomoci spektroskopu velké planety v Mlhovině Andromedy.
- Kromě toho, - pokračoval směle, - jsme našli planety i v jiných galaxiích, než je tato.
Tak, tohle je pořádně poplete.
Zvuk byl znovu vypojen a McRooder viděl, že se oba cizáci horečně dohadují. Zvuk se znovu ozval a Tagobar zahovořil o něčem jiném.
- Kolik máte kosmických korábů?
Ed přemýšlel dlouhou sekundu. Na Zemi je deset hvězdoletů - příliš málo, aby se s nimi dalo kolonizovat deset milionů planet.
Načapali ho! Ne! Počkat! Na Novou Havaj přilétá každého půl roku koráb se zásobami, ale vlastní koráby tam nejsou.
- Kosmické koráby? - zeptal se prostoduše. - My je nemáme.

x x x

Tagobar Warf opět vypojil zvuk a dokonce zaclonil i stěnu.
- Nemají koráby? Nemají koráby? Lhal, doufám ...
Zandoplit zasmušile zavrtěl hlavou.
- Mluví absolutní pravdu.
- Ale ... ale ...
- Vzpomeňte si, jak nazval svoji radu - pronesl tiše psycholog.
Tagobar velice pomalu zamžikal. Promluvil chraptivým šepotem:
- Bytosti s velkou silou mysli.
- Právě, - potvrdil Zandoplit.

x x x

Ed seděl dlouho ve vyšetřovací místnosti, nic neviděl ani neslyšel. Pochopili, co jim řekl? Nebo prohlédli jeho hru? Chtělo se mu hryzat si nehty, okusovat ruce, rvát si vlasy, přinutil se však sedět klidně. Konec je ještě vzdálený. Pojednou stěna opět zprůsvitněla.

x x x

- Je pravda, - ptal se Tagobar, - že vaše rasa je schopna pohybovat se v prostoru jedině silou mysli?
Na okamžik zůstal Ed ohromen. Otázka překonávala jeho nejsmělejší

naděje. Rychle se však ovládl. "Jak člověk chodí?" pomyslel si.
- Je pravda, že využíváme sil rozumu k řízení fyzické energie, - pronesl opatrně. -Jsme schopni pohybovat se z místa na místo bez pomoci hvězdoletů nebo jiných podobných přístrojů.
Stěna ihned znovu pohasla.

x x x

Tagobar se pomalu otočil a pohlédl na Zandoplita. Psychologova tvář se zbarvila do nachové šedi.
- Zdá se, že je na čase svolat důstojníky, - řekl. - Nárazově jsme přišli na nějakého netvora.
Během tří minut se všech dvacet důstojníků ohromného Warfu schromáždilo v kabinetu psychologie. Tagobar jim dal pohov a objasnil situaci.
- Co tedy navrhujete? - zeptal se.
Necítil se zdaleka dobře. Všichni byli napjati jako tětiva luku. První promluvil poručík Palkwash:
- Co říká Všeobecná Instrukce, vaše velkoleposti?
- Ve Všeobecné Instrukci se praví, - odvětil Tagobar, - že v tom případě jsme povinni hájit svůj koráb a svůj národ. Volba prostředků je ponechána veliteli na uváženou.
Nastalo dlouhé, trapné mlčení. Pak se poněkud vyjasnil obličej poručíka Palkwashe:
- Vaše velkoleposti, můžeme jednoduše na tu planetu svrhnout ničivou bombu.
Tagobar zavrtěl hlavou.
- Také jsem už na to myslel. Mohou-li se přemisťovat v prostoru pouhou silou myšlenky, tedy se zachrání a pak se nám pomstí za zničení jedné ze svých planet.
Všichni se zachmuřili.
- Počkejte minutka, řekl opět Palkwash. - Proč od nás neutekl, když se může pohybovat silou myšlenky?

x x x

Ed viděl, že se stěna projasňuje. Místnost za ní byla teď plná cizinců. U mikrofonu stál ten hlavou Tagobar.
- Chtěli bychom vědět, - řekl, - proč jste zůstal zde, když jste schopen kamkoliv odejít. Proč od nás neutečete?
Zase musí rychle kombinovat.
- Od hosta by bylo neuctivé, - řekl, - opustit hostitele, dokud neskončí svou práci.
- Ani potom, kdy jsme vás ... hm, potrestali?
- Drobných nepříjemností není třeba si všímat, zvláště když hostitel jednal z nejhlubší nevědomosti.
Kterýsi z Tagobarových podřízených něco zašeptal, jiný se začal přít a už zazněla nová otázka.
- Máme se tedy domnívat - soudě podle vaší odpovědi, že se na nás nehněváte?
- Jistě že se hněvám, - řekl s upřímností Ed, - avšak hněvám se jen já osobně pro vaše naduté chování vůči mně. Mohu vás ujistit, že můj národ jako celek se ani trochu nehněvá na váš národ jako celek ani na kohokoliv z vás jednotlivě. "Hraj vabank, Ede, už jsi je určitě zmátl", říkal si pro sebe. Za stěnou znovu vznikly rozepře.
- Říkáte, - zeptal se Tagobar, - že váš národ se na nás nehněvá. Odkud to víte?
- Mohu to tvrdit, - odvětil Ed. - Vím bez stínu pochybností a přesně, co si každý jednotlivec z mého národa v tomto okamžiku o vás myslí. Kromě toho mi dovolte připomenout, že jste mi zatím

neublížili. Nemají se proč zlobit. Konečně, vždyť vás ještě nezničili.

Vypnutí zvuku. Znovu horečnaté spory. Zapnutí zvuku.

- Byla vyslovena domněnka, - pravil Tagobar, - že bez ohledu na všechny okolnosti jsme byli donuceni vzít jako vzorek právě a jenom vás. Existuje domněnka, že jste nám byl poslán vstříc.

Páni, teď musí být hrozně, ale hrozně opatrný.

- Jsem jenom velmi skromný představitel své rasy, - řekl Ed, hlavně aby získal čas. Ale počkat! Což není mimozemský biolog?

- Avša, - pokračoval, - mé povolání spočívá v tom, abych vyhledával mimoplanetární bytosti. Musím přiznat, že k této práci jsem byl ustanoven.

Tagobar byl zjevně ještě více zneklidněn.

- Mám tomu rozumět tak, že jste věděli o našem příletu?

McRooder chvilku přemýšlel. Už před staletími mnozí předvídali, že lidstvo se jednou může stekat s mimozemskými bytostmi.

- Věděli jsme už dávno, že přijdete, - řekl klidně.

Tagobar byl viditelně rozčilen.

- V tom případě musíte vědět, kde se v Galaxii nalézá naše rasa, musíte vědět, kde se nalézá vaše i naše planeta.

Zase těžká otázka. Ed se zahleděl skrze stěnu na Tagobara a jeho podřízené, kteří se kolem něho nervózně shlukli.

- Vím, kde se nacházíte, - pronesl, - vím přesně, kde se nachází každý z vás.

Za stěnou sebou všichni rázem trhli, ale Tagobar se statečně držel:

- Kde se nacházíme?

McRooder si na okamžik pomyslel, že už mu definitivně podrazili nohy, ale pak našel nejlepší vysvětlení. Tak dlouho se snažil kličkovat, že docela zapomněl na možnost upřímné odpovědi. Podíval se soucitně na Tagobara.

- Spojení pomocí hlasu je příliš nepohodlné. Náš systém koordinátů vám bude naprosto nepochopitelný. Navíc, pokud si vzpomínám, jste mě nechtěli naučit vašemu.

Mluvil čistou pravdu. Dalové nejsou natolik hloupí, aby vzorku sdělovali svůj systém koordinátů; stopy by mohly vést k jejich planetě, a kromě toho to zakazuje Všeobecná Instrukce.

Tagobar opět prohodil:

- Jste-li v telepatickém kontaktu se svými druhy, čtete i v našich myšlenkách?

McRooder se na něj s despektem podíval:

- Já i můj národ máme své zásady. Nelezeme nikam bez pozvání.

- Zná celý váš národ polohu naší základny?

McRooder pojoně odpověděl:

- Ujišťuji vás, Tagobare Warfe, že každý člen mé rasy na kterékoli z nám patřících planet ví o vaší základně a její poloze právě tolik, co já.

- Zdá se neuvěřitelné, - řekl po několika minutách Tagobar, - že vaše rasa s námi dosud nenavázala kontakt. Naše rasa je velmi starobylé a obsadili jsme planety v dobré polovině galaxie. Přesto jsme na vás nikde nenarazili a o vašem národě jsme nikdy neslyšeli.

- Naše politika, - odvětil Ed, - spočívá v tom, že se snažíme neprojevovat svou přítomnost. Nadto nevedeme s vámi žádný spor a vůbec netoužíme brát vám vaše planety. Teprve když se někdo začne chovat hloupě, a nerozumně válečnicky, podjímáme se námahy ukázat mu svou sílu.

Byla to dlouhá řeč, snad až příliš dlouhá. Držel se důsledně pravdy? Stačil jediný pohled na Zandoplita. Hlavní psycholog nespouštěl svá malá korálková očka z ručičky přístroje a vypadal stále víc a víc ustaraně, podle toho, jak mu přístroj ukazoval

naprostou pravdivost odpovědí.

Tagobar byl doopravdy poplašen. Zato McRooder čím víc si na cizáky zvykal, tím lépe mohl číst v jejich tvářích. Navíc měl jednu velkou výhodu: dopustili se chyby, když ho naučili svému jazyku. On jejich znal, oni jeho nikoli.

Tagobar řekl:

- Byly tedy jiné rasy, které jste potrestali?

- Za mého života se tak nestalo, - odpověděl Ed. Vzpomněl si na neandrtálce a dodal: - Kdysi existovala rasa, která nás vyprovokovala. Už neexistuje.

- Za vašeho života? Jak jste stár?

- Podívejte se na vaši obrazovku, na planetu pod vámi, - pronesl slavnostně Ed, - Když jsem se narodil, nic z toho, co vidíte, na Zemi nebylo. Pevniny na Zemi byly zcela jiné, může byla docela jiná. Na Z i, na které jsem se narodil, jsou rozsáhlé polární čepičky - podívejte se dolů a neuvidíte je. Neučinili jsme nic, abychom změnili planetu, kterou vidíte - všechny změny na ní se udály cestou dlouhého geologického vývoje.

- Glik! - tento podivný zvuk vyrazil Tagobar ve chvíli, kdy vypínal zvuk i stěnu.

"Docela jako prastarý film" - pomyslel si Ed, "zvuk není a obraz se pořád trhá".

Stěna se už neprojasnila.

Místo toho se asi po půlhodině nehlučně odsunula ke straně a odhalila pohled na celý důstojnický sbor Warfu, stojící v pozoru. V pohovu stál pouze Tagobar Larnimuskulus Warf, Borgax Fanniguisnocu. Jeho tvář měla dokonce o něco slabší purpurový odstín než jindy.

- Edwine Petře Saint Johne McRoodere, - prohlásil slavnostně, - jako velitel tohoto korábu, Nobil Velké Říše a sama císaře vám nabízím nejsrdečnější pohostinství. Jednajíce pod dojmem mylné představy, zachovali jsme se k vám nedůstojně. Prosíme proto pokorně za prominutí.

- To nestojí ani za řeč, - chladně pronesl Ed, Teď vám zbývá jen snést se na naši planetu, aby se váš i náš národ mohly domluvit k obapolné spokojenosti. - Přelétl je pohledem. - Pohov! - dodal velitelsky. - A přineste mi šaty!

Nebyl si jist, co se stane s koráby a cizáky, až přistanou. Řešení se musí přenechat prezidentu planety a vládě Země. Neviděl však před sebou zvláštní těžkosti.

Když Warf přistál na povrchu planety, jeho velitel přistoupil k Edovi a rozpačitě se ho zeptal:

- Co myslíte, budeme se vašim lidem líbit?

McRooder pohlédl na Detektor Pravdy. Byl vypnut.

- Jestli se jim zalíbíte? Úplně se do vás zamilují!

Už se mu dělalo zle, když musel mluvit pořád pravdu.

Z ruského překladu Z. Bobyra přeložila J. Kopcová. Sborník Sovremennaja zarubežnaja fantastika, Moskva, Molodaja gvardija, 1964

VETŘELEC

VERSUS

VETŘELCI

/ ještě jednou ze světa filmu, tentokrát jinak/

Film "Vetřelci" /Aliens/ je pokračováním nejslavnějšího kosmického horroru. První část končila scénou, v níž se do hybernace ukládá jediná zbylá z posádky Nostroma, žena jménem Ripley, která vyhrála souboj s vetřelcem.

Druhý díl začíná ve chvíli nalezení modulu pohybujícího se 57 let ve vesmíru, lodí té samé společnosti, která kdysi vyslala posádku Nostroma na misi ke hvězdám. Hrdinka je v šoku, vyvolaném minulými událostmi, kterým nikdo nechce věřit. Na planetě, kde kdysi přistálo Nostromo, nebylo při dalších letech nalezeno nic hrozného, proto tam byla vysláno skupina kolonistů.

Za padesát sedm let se na Zemi moc nezměnilo. Dokonce i technika ukázána velmi pečlivě a efektně, neučinila takový kvalitativní skok, který by znemožnil pilotce pokračovat v práci. Překáží pouze lidé, jejichž myšlení a motivace se rovněž nezměnily. Pro konsorcium je nejdůležitejší ztráta lodi, nikdo nemyslí na posádku, která zahynula před půl stoletím!

Zděšená Ryplev se snaží onjasnit, jaká hrůza čeká na rodiny vyslané ke kolonizaci. Marně. Až do chvíle, kdy spojení s planetou bylo náhle přerušeno.

Všechna pokračování nebo přetvoření filnů, zvláště známých nebo přímo slavných, vybízejí ke srovnání. V případě Vetřelce to tím spíš vybízí, protože obě části realizovali dva různí režiséři. Ridley Scott je jedním z nejvýjmečnějších tvůrců SF filmů, stavěný po bok takovým esům žánru, jako je Kubrick nebo Carpenter. Popularita režiséra druhého dílu - Jamese Camerona - je pozdějšího data, ale po úspěchu Terminátora se jeho jméno stalo velmi známé.

Oba režiséři začínali jako grafici. Ale přesto se jejich filmová tvorba různí. Jako filmař začal Ridley Scott reklamními

filmy. Z té doby mu zůstala náruživost tvoření obrazů bohatých vizuálně i konstruktivně. Návrh každé jim točené scény / přičemž vždy stojí za kamerou/ je důkladně rozepsaný a rozkreslený. Kvůli ověření výsledků práce používé paralelní videokamery. Sám dohlíží na tvorbu kostýmů, dekorací, umístění světel, přípravu speciálních efektů a optických triků.

Ve Vetřelci Ridley SCott vytvořil atmosféru jakoby z Hitchkokových filmů - hrůza je pečlivě vytvářena pomocí drobných, zdánlivě neohrožujících událostí. Strach budí zlo, které není definováno do konce.

James Cameron přesedlal ze zaměstnání grafika k práci se speciálními efekty. Také pracuje při natáčení tak, žedůkladně rozkreslí scény, ve kterých musí být každý detail precizně určen. Ale pro něj je to pouze způsob dorozumívání s jinými lidmi, pracujícími při natáčení filmu - herci, kaskadéry, techniky. Když sám tvoří nějakou scénu, má jí v "hlavě". Camerona uchvacují komiksy, které jsou pro něj ztělesněním akce.

Proto také tehdy, když Scott kolem nás spřádá pavučinovou síť, Cameron uhání k cíli. Od snímku ke snímku. Od události k události. V druhé části Vetřelců, po první části, připomínající divákovi historii Nostroma, se děj začíná odvíjet ve stylu Terminátora.

Na záchranu kolonistů / po ztrátě kontaktu s planetou již nikdo netvrdí, že ohrožení, před kterým varovala Ripley, je nepodstatné/ je vysláno skupina komandos pro speciální účely. Nechybí mezi nimi robot /nebo jak chce být sám nazýván - syntetický člověk/. Je to jedna z mnoha reminiscencí na scénář prvního dílu.

Po přistání na planetě komandos začínají bojovou akci. Avšak v tomto případě jejich strategie zklame. Ukáže se, že malé dítě /děvčátko Newt/ dokáže účinně přežít v situaci, kdy jsou po zuby ozbrojení vojáci bezbranní.

Ve Scottově filmu je zlo velkou část filmu neznámé. Posádka neví, s kým válčí / scénografie filmu byla dílem švýcarského malíře surrealisty - H.G.Gigera/. Film pod pláštíkem horroru přinášel hlubší poznání - jak snadné je zničení vlastní rasy kvůli obyčejné neopatrnosti nebo hlouposti / ještě jedna varianta pro tvrzení: víme, že nic nevíme/. Podle jiné interpretace ukazuje, že zlo, které nám hrozí, tkví v nás samých, což simbolizuje scéna, kdy se vetřelec "rodí" z člověka.

Když se Cameron rozhodl, že natočí druhou část, věděl, že musí upustit od toho, co tvořilo atraktivnost prvního filmu - ta-

jemnost, nedopovězenost. A tak od samého začátku bylo jasné, že vznikne úplně jiný film.

Ve Vetřelcích není místo na reflexy, na budování atmosféry strachu. To je kompenzováno rychlostí akcí a množstvím nepřátel. V prvním filmu stačil jeden vetřelec, v druhém máme co dělat s celou jejich kolonií.

V obou filmech vystoupila v roli Ripley Sigourney Weaver. Podala výkon plný náruživosti, povedlo se jí přitom chránit ho přehmanosti a směšnosti. Role schopné pilotky jí nevadila ukázat se také jako žena vroucí, plné půvabů, zvláště ve scénách s Newt. Podobně jako v Terminátorovi obsadil Cameron hlavní mužskou roli sympatickým Michaelem Biehnou, maskujícího nesmělost zdánlivou drsností a shovávajícího uvnitř sebe bohatství pocitů.

Vetřelci v sobě nemají nic, co by mohlo zastínit Vetřelce, ale je to film neobvykle efektní, dovře udělaný a celkově si zaslouží popularitu. Myslím, že jediná věc ,která mu ubližuje, je jeho souvislost s filmem Ridley Scotta.

Dorota Malinowska

z polského originálu in Fantastyka 11/87
přeložil TJ

PLACET JE NADHERNÁ PLANETA

Frederic B R O W N

I když jste si na to už mohli zvyknout, občas vás to uzemní. Jako toho rána - pokud to vůbec bylo ráno. Ve skutečnosti byla noc. Jenže na Placetu používáme pozemský čas, protože čas Placetu byl na této planetě stejně nemožný jako všechno ostatní. No řekněte, jak byste si zvykli na šestihodinový den, dvouhodinovou noc a pak hned patnáctihodinový den a jednohodinovou noc? Nemůžete přece počítat s takovýmto časem na planetě, která vytváří osmičku na své dráze kolem dvou nestejných sluncí, mezi kterými se motá jako netopýr. A sama obě slunce se točí jedno kolem druhého, tak strašně rychle a blízko sebe, že je pozemští astronomové považovali a chápali za jediné slunce, dokud tu nepřistála před dvaceti lety Balkesleeova expedice.

Víte, rotace planety Placet je v porovnání s oběhem kolem jejich sluncí nepatrná a pak je tu ještě mezi oběma slunci Blakesleeovo pole, v němž světelné paprsky zmenšují svou rychlost, až se úplně plazí, a kromě toho ...

Jestli jste nečetli správně zprávu Blakesleeovy expedice, pevně se držte a poslouchejte:

Placet je jediná známá planeta, která tvoří sama sobě zatmění, každých 40 hodin se řítí sama na sebe a pak se honí a honí.

Nedivím se vám . Taky jsem tomu nevěřil, takže když jsem stál poprvé na Placetu a pozorval jsem, jak se na nás Placet řítí, pořádně mě to vzalo. A přitom jsem už znal Blakesleeovu zprávu a věděl jsem, co to ve skutečnosti znamená. Bylo to něco jako ve starých kinech, kde se kamera umístila před vlak a diváci viděli, jak se k nim lokomotika blíží, a měli nutkání utéci, i když věděli, že *tam žádná opravdová* lokomotiva není.

Ale začal jsem tím, že toho rána jsem seděl u svého stolu, pokrytého trávou. Moje nohy byly - nebo se mi zdálo, že jsou - na koberci pokrytém tekoucí vodou. Ale nebyly mokré.

Na trávě na mém stole stál růžový květináč, do kterého byla nosem zabořena zelená sturnská ještěrka. Ve skutečnosti - to mi říkalo moje vědomí, nikoli zrakový vjem - to bylo pero v kalamáři. Taky tam byla dečka s vyšitým nápisem: "Bože, chraň náš dům." Tohle byl radiogram ze Střediska na Zemi, který právě přišel. Nevím, co obsahoval, protože jsem vešel do kanceláře, když už působil účinek B. P. Nepředpokládal jsem, že je v něm napsáno: "Bože, chraň náš dům", jen proto, že tak vypadal. A tehdy byl jsem skrz-

naskrz otráven, měl jsem všeho dost a obsah toho radiogramu mi mohl být ukradený.

Snad bych to už měl vysvětlit: Blakesleeovo pole začíná působit, když je Placet přesně mezi oběma slunci, kolem nichž vytáčí osmičku - Argylem I a Argylem II. Má to vědecké vysvětlení, ale to se dá vyjádřit jen ve formulkách, nikoli slovy. Zhruba je to takhle: Argyl I je z terestrické hmoty a Argyl II z antiterestrické hmoty, čili negativní. Mezi nimi - a je to pořádný kus prostoru - je pole, v němž se rychlost světelných paprsků snižuje. V poli se pohybují asi rychlostí zvuku. Výsledkem je, že pohybuje-li se něco rychleji než zvuk - jak sama planeta Placet - vidíte toto těleso, jak se k vám blíží, když už vás dávno minulo. Optický obraz Placetu prochází polem po 26 hodin. Mezitím skutečný Placet oběhl kolem jednoho ze sluncí a na zpáteční cestě potkává svůj vlastní obraz. V poli se jeden obraz blíží a druhý vzdaluje, přičemž tvoří zatmění u obou sluncí. O kus dál se málem Placet sám se sebou srazí, což každého pozorovatele notně vyděsí, i když ví, co se děje.

Já vám to vysvětlím, než vás trefí šlak. Představte si, že se k vám blíží staromódní lokomotiva, ale mnohem rychleji než je rychlost zvuku. Míli před vámi zahvízdá. Pak vás mine, a teprve p o t o m uslyšíte hvízdnutí z místa, kde už lokomotika dávno není. Tak se projevuje zvukový efekt, když se nějaký předmět pohybuje rychleji než zvuk; a to, co jsem před chvílí popsal, je vizuální efekt, když se předmět pohybuje po oběžné dráze ve tvaru osmičky rychleji, než jeho vlastní viditelný obraz.

A tohle ještě není to nejhorší: můžete zůstat uvnitř a vyhnout se všem "srážkám" a zatměním, ale nemůžete uniknout psychofyziologickému účinku Blakesleeova Pole.

A tenhle psychofyziologický účinek je kapitola sama pro sebe. Pole totiž nějak působí na nervová střediska zraku nebo na tu část mozku, v níž se optické nervy spojují, podobně jako některé drogy, takže máte - nedá se to přesně nazvat halucinace, protože nevidíte neexistující předměty, ale to, co existuje, vnímáte zkresleně.

Byl jsem si dobře vědom, že sedím u stolu, pokrytého sklem, a ne trávou; pod nohama jsem měl podlahu z umělé hmoty, a nikoli vodní plochu. Na mém stole nestál růžový květináč, v němž byla zaražená saturnská hnědá ještěrka, ale starožitný kalamář z 20. století a stejně staré pero, dečka s nápisem "Bože, chraň náš dům" byl obyčejný radiogram na sériovém papíře. To všechno jsem si mohl ověřit hmatem, na který Blakesleeovo pole nepůsobí.

Můžete samozřejmě zavřít oči, ale neudělal jsem to, protože i s tím zkreslením jsem mohl určit alespoň výšku všech předmětů i to, jak jsou daleko od sebe, takže pokud jsem byl ve známém prostředí, mohl jsem za pomoci paměti a logické dedukce určit, na co se vlastně dívám.

Když se tedy otevřely dveře a vešel dvouhlavý netvor, věděl jsem, že je to Rex. Rex není dvouhlavý netvor, ale dovedl jsem rozeznat zvuk jeho kroků.

Řekl jsem: "Ano, Rexi?"

Dvouhlavý netvor řekl: "Šéfe, strojovna se nám třese v základech. Možná, že budeme muset porušit pravidla a pracovat během účinku pole."

"Ptáci?" zeptal jsem se.

Obě hlavy přikývly. "Ta část zdí, která je pod zemí, musí bejt od těch ptáků jako řešeto. Měli bysme je rychle zpevnit. Co myslíte, zastaví je ty nové pruty ze zpevněné hmoty, které přiveze Archa?"

"Určitě!" zalhal jsem. Zapomněl jsem na pole a pohlédl jsem zvrchu na hodiny. Místo nich jsem na stěně uviděl bílý lilový věnec. Z toho ovšem nezjistíte, kolik je hodin. Řekl jsem: "Doufal jsem,

že nebudeme muset zdi zpevňovat, než do nich zapustíme ty nové pruty. ARCHA tu má být každou chvíli. Asi jsou už blízko a čekají, až účinek pole pomine. Myslíš, že bychom nemohli počkat, než ..."

Ozvala se rána.

"No, počkat můžeme," řekl Rex. "Teď se strojovna právě zřítila, takže není žádný spěch."

"Nebyl nikdo uvnitř?"

"Snad ne, ale mrknu se."Vyběhl ven.

Takový byl tedy život na Placetu. Měl jsem ho už plné zuby; bylo toho dost. Když byl Rex pryč, rozhodl jsem se.

Když se vrátil, vypadal jako bleděmodrá kostra.

Řekl: "Je to O. K., šéfe. Nikdo tam nebyl."

"Jsou nějaké stroje rozbity?"

Zasmál se: "To si pište, šéfe. Nic z toho nepoznáte. A víte, jak právě ted vypadáte?"

Řekl jsem: "Jestli to řekneš, vyrazím tě."

Už nevím, jestli jsem žertoval, nebo zda jsem to myslel vážně; měl jsem toho právě po krk. Vytáhl jsem zásuvku stolu, tu věc s nápisem "Bože, chraň náš dům" jsem strčil dovnitř a zabouchl jsem zásuvku. Bylo toho už moc. Placet je bláznivá planeta, a jestli na ní zůstanete příliš dlouho, riskujete, že se i vy zbláznite. Každý desátý pracovník Střediska musel být po jednoletém nebo dvouletém pobytu na Placetu po návratu na Zemi hospitalizován. A já jsem tu trčel už skoro tři roky. Moje smlouva skončila. Rozhodl jsem se.

"Rexi," řekl jse.

Už mířil ke dveřím, ale zarazil se. Zeptal se: "Ano, šéfe?"

Řekl jsem: "Pošleš Středisku radiogram. Stačí stručně: KONČÍM L.

Řekl: "O.K., šéfe." Vyšel a zavřel za sebou dveře. Posadil jsem se a zavřel oči. Tak jsem to udělal. Pokud se teď nerozběhnu za Rexem a neporučím mu, aby ten radiogram neposílal, je definitivně rozhodnuto a nedá se na tom nic změnit. Středisko už má takového manýry: na jedné straně se k vám chovají nesmírně slušně, ale jakmile to jednou vzdáte, tak s nimi nic nehne. Je to železná zásada a v meziplanetárních a mezigalaktických podnicích, jimiž se Středisko zabývá, je v devadesáti devíti případech ze sta i oprávněná. Když chce někdo dělat tuto práci, musí na ni mít stoprocentní zájem. Jakmile jej ztratí, pozbyl své ceny.

Věděl jsem, že doba působení pole co nevidět skončí, ale stále jsem tu seděl se zavřenýma očima. Nechtělo se mi je otevřít a dívat se na hodiny, dokud neuvidím o p r a v d o v é hodiny a ne to, co bych teď právě viděl. Seděl jsem a přemýšlel jsem.

Trochu mě zamrzelo, jak Rex tu zprávu lehce přijal. Byli jsme už deset let dobrými přáteli; mohl mi aspoň říci, že je mu líto, že odcházím. Mohl si samozřejmě dělat naděje, že teď získá moje místo, ale i v tom případě se měl chovat diplomaticky. Alespoň snad mohl ...

T a k s e u ž p ř e s t a ň l i t o v a t, řekl jsem si. P l a c e t m á š z a s e b o u a S t ř e d i s k o t a k y. T e ď s e h e z k y r y c h l e v r á t í š n a Z e m i, j a k m i l e t ě v y s t ř í d a j í, a t y s i b u d e š h l e d a t z a m ě s t n á n í. A s i b u d e š z n o v u u č i t.

Ale toho Rexe stejně čert vem. Byl na Pozemském polytechnickém institutu mým studantem, sehnal jsem mu tuhle práci na Placetu. Dělat pomocníka koordinátorovi planety s téměř tisícem obyvatel - to nebyla špatná práce pro chlapce v jeho letech. Když jsem už u toho, moje práce nebyla v m é m věku taky špatná - bylo mi teprve jedenatřicet. Výborná práce, jen by vám nesměly budovy, které postavíte, stále znovu padat na hlavu a N e c h u ž t o -

h o f ň u k á n í, řekl jsem si. T e ď t o m á š z a s e b o u, v r a c í š s e n a Z e m i a z a s e b u d e š u č i t. Z a p o m e ň n a t o.

Byl jsem unaven. Opřel jsem si hlavu o stůl a asi jsem chvilku podřimoval. Vzhlédl jsem při zvuku kroků; tohle nebyl Rex. Už jsem viděl lépe a viděl jsem iluzi. Vypadala jako velmi půvabná rusovláska, ale žádná taková tu nebyla. Na Placetu je málo žen - většinou to jsou manželky místních techniků.

Řekla: "Vy mě nepoznáváte, pane Rande?" Byla to skutečně žena. Slyšel jsem nádherný ženský hlas. Jako bych ho už někde slyšel.

"Nemluvte hlouposti," řekl jsem. "Jak bych vás mohl poznat v době ..."

Najedou jsem za jejím ramenem zahlédl hodiny, a byly to skutečné hodiny, žádný pohlřební věnec nebo kukaččí hnízdo. Pole přestalo působit a už jsem neměl žádné haluci ace.

Můj pohled se vrátil k rusovlásce. Uvědomil jsem si, že skutečně vypadá t a k h l e . A najednou jsem ji poznal, i když se honě změnila. A to rozhodně k lepšínu, i když už před čtyřmi - ne, pěti lety byla Vonda Chimová velmi půvabná dívka.

Tehdy byla půvabná. N ní však byla krásná. Byla přímo okouzlující. Jak je to možné, že si jí nevšimli televizní reportéři? Co vlastně chtěla tady? Určitě právě vystoupila z ARCHY, ale - uvědomil jsem si, že na ni neustále civím. Vstal jsem tak prudce, že jsem málem upadl na stůl.

"Jistěže vás poznávám, slečno Chimová," vykoktal jsem. "Posaďte se, prosím. Jak jste se sem dostala. Dovolili snad konečně osobní návštěvy? Přišla jste sem někoho navštívit?"

Zavrtěla hlavou a usmála se. "Nejsem tu na návštěvě, pane Rande. "Středisko mělo volné místo technické sekretářky na vaší planetě. Zkusila jsem to a byla přijata, samozřejmě pod podmínkou, že moje jmenování schválíte. Jsem tu vlastně v měsíční zkušební lhůtě."

"Skvělé," řekl jsem.Byl jsem tím přímo nadšen. "Ohromné ..."

Uslyšel jsem, jak si někdo odkašlává. Ohlédl jsem se a spatřil Rexe, jak stojí ve dveřích. Tentokrát nevypadal jako modrá kostra ani jako dvouhlavá potvora. Byl to prostě Rex.

Řekl: "Přišla odpověď na váš radiogram." Prošel kanceláří a hodil mi ji na stůl. Podíval jsem se na ni. Byla stručná: "V pořádku - 19. srpna." Má divoká naděje, že snad mou rezignaci nepřijmou, se zhroutila stejně jako dům, kterým proletí zdejší "ptáci". Vzali to stejně zkrátka jako já. 19. srpna - to je den příštího příletu ARCHY. Rozhodně neztrácejí čas svůj ani můj. Pouhé čtyři dny.

Rex řekl: "Myslel jsem si, že byste to chtěl vědět hned, Phile."

"Jo," pohlédl jsem na něj, "Tak dík." Tak přece jen místo nedostaneš, chlapečku, pomyslel jsem si s nemalým zadostiučením. To by to bylo v radiogramu určitě napsáno. Takže posílají náhradníka v ARŠE.

Nahlas jsem to ale neřekl: slupka civilizace byla stále ještě silná. Řekl jsem:

"Slečno Chimová, tohle je ..." pohlédli na sebe a rozesmáli se. Já jsem si vzpomněl. V mé třídě, kde jsem učil přírodní botaniku, byli přece Vonda i Rex. Byl tam i Vondin bratr - dvojče Conrad. Ale nikdo jim neříkal Vonda a Conrad. Kdekdo znal jejich přezdívky - Von a Con.

Rex řekl: "Viděl jsem, jak Von vystupuje z Archy. Řekl jsem jí, kde najde vaši kancelář, když jste ji nepřišel přivítat."

"Díky," řekl jse. "Přišly ty zpevňovací pruty?"

"Snad jo," odvětil. "Vyložili tu nějaké bedny. Strašně pospíchali, aby už zase byli pryč." Přikývl jsem.

Rex řekl: "Tak já se jdu na ten náklad podívat. Jen jsem vám

tu dobrou zprávu chtěl sdělit hned."

Odešel a já jsem ho sledoval s němým pohledem. Ten darebák. Rex. Vonda se zeptala: "Mám se dát hned do práce, pane Rande?"

Nasadil jsem sebejistý výraz a vykouzlil na tváři úsměv. "Ovšemže ne!" odvětil jsem- "Jistě si budete chtít nejprve prohlédnout okolí. Musíte se tu aklimatizovat. Chtěla byste se projít do vesnice a něco si vypít?"

"Samozřejmě."

Prošli jsme cetcu až k malé skupince malých jednopatrových domů ve tvaru čtverce.

Řekla: "Je to tu pěkné. Připadá mi to, jako bych chodila ve vzduchu. Jsem tu tak lehká. Jaká je tu vlastně gravitace?"

"0,74," odpověděl jsem. "Pokud na Zemi vážíte řekněme 120 liber, budete tady vážit asi 89 liber. A to je u vás výborné."

Zasmála se. "Děkuji, pane profesore ..,ach, vždyť teď už nejste můj učitel. Teď jste můj šéf a já vám musím říkat pane Rande."

"Snad by to mohl být Pfil, Vondo."

"Ale musíte mi říkat Von; nesnáším Vondu, stejně jako Con nesnáší Conrada."

"Jak se mu vede?"

"Dobře. Je teď instruktorem na polytechnice, ale moc se mu to nelíbí." Podívala se na vesnici. "Proč je tu tolik malých domků, a ne několik velkých?"

"Protože budova na Placetu vydrží v průměru tři týdny. Nikdy nemůžete vědět, kdy vám spadne na hlavu. To je náš největší problém. Zbývá nám jen stavět malé a lehké budovy, vyjma základů. Ty děláme tak pevné, jak to jen jde. Dosud nebyl při zřícení domu nikdo vážně zraněn, ale ... Cítila jste to?"

"To chvění? To bylo zemětřesení?"

"Ne," řekl jsem. "To pod námi letěli ptáci."

"Cože?"

Když jsem uviděl její výraz, musel jsem se zasmát. Řekl jsem: "Placet je bláznivá planeta. Před chvilkou jste řekla, že vám připadá, jako byste chodila po vzduchu. V jiném smyslu je tomu přesně tak. Placet je jednou z mála známých planet, které se skládají jak z obyčejné, tak i zhuštěné hmoty. Je to hmota se zhroucenou molekulární strukturou, takže byste nevzala do ruky ani malý kamínek z této hmoty. Z ní se skládá jádro Placetu. Proto má tato malinká planeta, asi jen dvakrát větší než Manhattanský ostrov, gravitaci rovnou třem čtvrtinám zemské přitažlivosti. Na tomto jádře je život - nikoli inteligentní, ale žijí tam zvířata i ptáci a jejich molekulární struktura je stejně hustá jako struktura samotného jádra. Takže normální hmota je pro ně totéž, jako pro nás vzduch. Oni skutečně létají skrze hmotu planety, tak jako pozemští ptáci létají vzduchem. Z jejich hlediska chodíme po povrchu atmosféry Placetu."

"A ty vibrace při jejich letu způsobily, že se tu bortí domy?"

"Ano. Ale je to ještě horší - oni létají přímo skrze základy, ať už je děláme z čehokoli. Ať už je jakkoli zpevníme, pro ně je to jenom plyn. Prolétají železem i ocelí stejně jako skrz písek i hlínu. Teď právě měli poslat ze Země nějaký zvláštní zpevňovací materiál - tu speciální slitinu, o které jsme mluvili s Rexem - ale moc nadějí v ni ani nevkládáme."

"A nejsou ti ptáci nebezpeční? Nemyslím to, že svým letem boří domy. Nemůže se stát, že některý vylétne ze země a začne tu poletovat?Co kdyby pak proletěl přímo skrz někoho, kdo by mu stál v cestě?"

"To by proletěl," odpověděl jsem. "Ale to se nestane. Oni nikdy nelétají blíže povrchu na několik stop. Nějaký jejich smysl jim říká, že se blíží k vrcholu jejich atmosféry. Je to něco jako radar, který má každý netopýr. Jistě víte, že netopýři dovedou létat v naprosté tmě a nikdy nenarazí na žádnou překážku."

"Ano, jenže netopýři nepoužívají radiové, ale zvukové vlny. A tihle ptáci mají asi něco podobného, co je zastaví, když se blíží k naší atmosféře, která je pro ně vakuum. Tak jako naši ptáci by nemohli žít ve vzduchoprázdnu, nemohli by tito ptáci létat v naší atmosféře."

Když jsme si ve vesnici dali koktejl, rozhovořila se Vonda o svém bratrovi. Řekla mi: "Conovi se učení vůbec nelíbí. Nemohl byste mu nějak sehnat místo na Placetu?"

"Už dlouho bombarduji Středisko, aby mi poslali dalšího administrativního pracovníka," řekl jsem. "S množstvím osetých ploch tu přibývá i práce. Rex už skutečně potřebuje pomocníka. Určitě jim..."

Její tvář se rozjasnila. A tu jsem si vzpomněl, že už nemohu nic udělat. Já jsem se vším skoncoval. Moji žádost by ted Středisko prostě ignorovalo. Nejistě jsem odpověděl: " ... řeknu, aby se s tím něco udělalo."

Řekla: "Děkuji vám, Phile." Moje ruka ležela na stole vedle sklenice a na chviličku na ni Vonda položila svou. Vím, že vám to bude znít jako metafora, ale v tu chvíli jako by mnou projel elektrický proud. Byl to jak fyzický, tak psychický úder a já jsem si v tu chvíli uvědomil, že jsem v tom až po uši. Úplně mi to vyrazilo dech. Nedíval jsem se na Vondinu tvář, ale podle toho, jak na zlomek sekundy přitiskla svou ruku k mé a pak ji prudce odtáhla, jako by se popálila, jsem viděl, že to pocítila taky.

Trochu nejistě jsem se postavil a navrhl jsem, abychom se vrátili na základnu.

Teď jsem byl v naprosto nemožné situaci. Středisko přijalo mou výpověď a já jsem ted zcela bez perspektiv. Ve chvíli stresu jsem úplně zničil svou budoucnost. Vždyť jsem ani nemusel sehnat místo učitele. Terránské Středisko je nejmocnější organizace v celém vesmíru a má prsty skoro ve všem. Jestliže mě dají na černou listinu ...

Na cestě zpátky mluvila hlavně Vonda. Intenzivně jsem přemýšlel. Chtělo se mi říci jí pravdu - a přitom jsem nechtěl.

Mezi jednoslabičnými odpověďmi jsem si to všechno nechal projít hlavou. A vnitřní boj jsem prohrál. Nebo vyhrál, chcete-li. Rozhodl jsem se, že jí to zatím neřeknu, aspoň dokud znovu nepřiletí ARCHA. Budu předstírat, že je všechno v nejlepším pořádku, a zatím vyčkám. Třeba se do mě Vonda mezitím zamiluje. Dal jsem si čtyři dny.

A pak - nu, pokud bude ke mně cítit totéž, co já cítím k ní, řeknu jí, jaký jsem byl blázen a že bych chtěl - ale ne, ať se zatím na Zemi nevrací, aspoň pokusím se do té doby zajistit si budoucnost. Snad si přece jen do té doby nějakou práci seženu - vždyť je mi teprve jedenatřicet a ...

Něco na ten způsob.

V kanceláři na mě čekal Rex a bylo vidět, že je pořádně navztekaný. Řekl: "Ti géniové ve Středisku to zase pěkně zvorali. Zvláštní zpevňovací ocel neposlali."

"Jak to?"

"No prostě jsou tu jen prázdné bedny. Asi se něco porouchalo na nakládacích mašinách. Vsadím se, že tam o tom ještě nevědí."

"Jsi si jistý, že to mají být právě tyto bedny?"

"No samozřejmě. Jinak přišlo přece, všechno tak, jak mělo, a podle dodávkového listu měla být ta ocel právě v těchto bednách."

Pročísl si rukou vlasy. Vypadal přitom jako chundelatá kočka.

Zašklebil jsem se na něho. "Třeba je to neviditelná ocel."

"Ano, neviditelná, nehmatatelná a bez váhy. Můžu jim něco od plic odvysílat?"

"Řekni jim, co chceš," odpověděl jsem. "Ale počkej minutku. Ukážu

teď Von, kde bude bydlet, pak bych s tebou chtěl chviku mluvit."

Zavedl jsem Vondu do nejlépe vybavené místnosti z celé vesnice. Znovu mi děkovala, že jsem ochoten zkusit sehnat práci také Conovi. Já jsem si připadal jako nejsprostší zrádce.

"Ano, šéfe?" zeptal se Rex, když jsem se vrátil do kanceláře.

"Pokud ude o ten radiogram na Zemi," řekl jsem mu, "co jsem dnes ráno poslal, neříkej nic o tom prosím tě Vonde."

Uchechtl se. "Chcete jí to říct sám, co? O. K., budu držet jazyk za zuby."

"Třeba to bylo ode mne bláznovství," řekl jsem suše.

"Co?" řekl. "Udělal jste dobře. Byl to skvělej nápad."

Vyšel ven. Musel jsem se držet, abych po něm něčím nehodil.

Druhého dne bylo úterý. Pokud vás to zajímá, toho dne jsem vyřešil jeden z hlavních problémů na Placetu. Byla to vskutku ironie osudu.

Právě jsem diktoval nějaké poznámky o místních kulturách. Placet je pro Zemi významný tím, že se na něm dají pěstovat rostliny, které nikde jinde nerostou, ale kterých se používá ve formě derivátů pro léčiva. Práce mi moc nešla, protože jsem se stále díval na Vondu, jak píše. Trvala na tom, že hned druhý den začne pracovat. A najednou to přišlo jako blesk z čistého nebe - dostal jsem nápad. Přestal jsem diktovat a zavonil na Rexe.

"Rexi," řekl jsem, "objednej pět tisíc ampulí preparátu J-17. A řekni jim, aby si pospíšili."

"Copak si už nevzpomínáte, šéfe? Tohle jsme už přece taky zkusili. Doufali jsme, že bychom s tím mohli vidět normálně, když působí pole, ale nebylo to k ničemu. Stále máme ty halucinace. Snad to lidem pomůže zvyknout si na vysokou nebo nízkou teplotu, ale s očima ..."

"Anebo to pomůže zvyknout si na delší nebo kratší období spánku," přerušil jsem ho. "O to tu jde, Rexi. Podívej se. Placet obíhá kolem dvou sluncí a období světla nebo tmy tu pro nás nemají žádný význam. Je to tak?"

"Jistě, ale ... "

"Ale přece když se nemusíme řídit obdobím světla nebo tmy, proč máme používat denní rytmus podle vzdáleného Slunce, které tu stejně nevidíme? Proč máme mít pořád čtyřiadvacetihodinový den? Tady působí pole pravidelně každých dvacet hodin. Za pomoci správných preparátů bychom si mohli zvyknout na dvacetihodinový den - šest hodin spánku, dvanáct hodin bdění. V době, kdy pole působí, mohou všichni kliedně spát a nebudou nic vidět. A i kdyby se probudili, tak v zatemněné místnosti skoro nic neuvidí. Budeme mít více kratších dnů v roce - a nebudou z nás už psychopati. No řekni, jestli v tom najdeš nějaký háček?"

Zamžikal očima a ubodil se do čela.

"Bylo to příliš jednoduché, než abychom na to přišli," řekl. "Je to tak jednoduché, až geinální. Dva roky tu pomalu cvokatíme a nikoho tohle nenapadlo. Hned ty ampule objednám. "

Obrátil se k odchodu, ale zastavil se. "Tak jak udržíme pohromadě ty naše budovy? Honem, dokud je vám múza nakloněna."

Zasmál jsem se. "Co kdybys použil tu neviditelnou ocel v těch tvých bednách?"

"Blbost," řekl a vyšel ven.

Druhého dne byla středa. Praštil jsem s prací a vzal jsem Vondu na procházku, na procházku po Placetu. Dá se obejít za den. Bylo to prima, ale věděl jsem, že mi s ní už zbývá jenom den. Konec světa nastane v pátek.

Zítra ARCHA odstartuje ze Země s nákladem ampulek, které vyřeší jeden z našich problémů - a s jakýmsi manikem, kterého pošle Středisko, aby zaujal moje místo po boku Vondy. Přeskočí v prostoru až na místo, bezpečně vzdálené od systému obou sluncí a doletí s pomocí raketového pohonu na Placet. V pátek přistane

a vezme mě s sebou. Ale snažil jsem se na to nemyslet. Dařilo se mi to tak dlouho, než jsme došli na základnu, kde mě přivítal Rex s širokým úsměvem na tváři. Řekl: "Šéfe, vy jste to dokázal."

"No dobře," řekl jsem, "co jsem to dokázal?"

"No, odpověděl jste mi, když jsem se vás ptal, čím máme zpevnit základy. Vyřešil jste to."

"Cože?" řekl jsem.

"No jistě. Že ano, Von?"

Vonda se tvářila stejně nechápavě jako já. Řekla: "Dělal si jen legraci. Řekl ti přece, abys použil obsah těch prázdných beden."

Rex se zašklebil. "On si jen myslel, že žertuje. Ale my to teď budeme doopravdy používat. Prostě NIC. Vydíte, šéfe, je to jako s těma ampulema - prostě nás to nenapadlo. Dokud jste mi neřekl, abych na to vzal to, co je v těch prázdných bednách, a já jsem si to nechal projít hlavou."

Na chvilku jsem se zarazil a pak jsem udělal totéž, co včera Rex. Uhodil jsem se do čela.

Vonda se stále tvářila nechápavě.

"Uděláme duté základy," řekl jsem. "Jediná věc, kterou zdejší ptáci neproletí, je přece vzduch. Teď můžeme stavět budovy tak vysoko, jak se nám zachce. A základy uděláme dvojité, aby byl mezi stěnami vzduch. Můžeme ..."

Zarazil jsem se, protože jsem už nemohl mluvit v množném čísle. Mne už se to přece netýkalo. Já si budu dělat na Zemi zaměstnání ...

Přešel čtvrtek a přišel pátek.

Tvrdě jsem pracoval až do poslední chvíle, protože to bylo to nejlepší, co se dalo dělat. Sestavoval jsem s Rexem a Vondou seznam věcí,které budou zapotřebí pro nové konstrukce. Nejprve se postaví třípatrová budova asi se čtyřiceti místnostmi jako administrativní středisko.

Museli jsme pracovat rychle, protože brzy mělo začít působit pole, při kterém nevidíte na to, co píšete.

Ale v duchu jsem byl na ARŠE. Zvedl jsem telefon a zavolal jsem ke spojařům.

"Právě se ozvali," řekl mi operátor ve službě. "Už vystoupili z hyperprostoru, ale nestačí přistát dřív, než začne působit pole. Přistanou hned, jak to skončí."

"Dobře," řekl jsem a musel jsem se vzdát naděje, že snad přistanou o den později.

Vstal jsem a přešel jsem k oknu. Blížili jsme se k postavení mezi slunci. V dálce na severu jsem už viděl, jak se na nás řítí Placet.

"Von," řekl jsem, "pojďte sem."

Přistoupila ke mně a dívali jsme se spolu. Položil jsem jí paži kolem ramen. Ani nevím, jak se to stalo, ale neodtáhla se.

Za námi si Rex odkašlal. "Předám ten seznam spojařům. Odvysílají to hned, jak přestane působit pole." Vyšel a zavřel za sebou dveře.

Vonda se ke mně přisunula blíž, až jsem cítil její teplo. Dívali jsme se spolu z okna na blížící se Placet. Řekla: "Je to krásné, viďte, Phile?"

"Ano," řekl jsem. Ale obrátil jsem se a díval jsem se na její tvář. A pak - i když jsem to neměl v úmyslu - jsem ji políbil.

Šel jsem zpátky a posadil jsem se ke stolu. Řekla: "Phile, co je s tebou? Přece nemáš někde na Zemi manželku se šesti dětmi? Byl jsi svobodný, když jsem se díky studiu na polychnice do tebe zamilovala - pět let jsem se snažila přes to přenést, ale nedokázala jsem to. Nakonec jsem požádala o místo na Placetu jen proto, abych ..." řekla. "Mám tě sama požádat o ruku?"

Zasténal jsem. Neodvažoval jsem se na ni podívat.
"Von, miluji tě k zbláznění - jenže těsně před tím, než jsi přišla, jsem poslal na Zem radiogram, kde jsem napsal: Končím. Budu muset z Placetu teď s ARCHOU odletět a ani nevím, jestli na Zemi seženu aspoň místo učitele, protože jsem si proti sobě poštval Středisko a ... "

Řekla: "Ale Phile!" a přitiskla se ke mně.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to Rex. Výjimečně jsem mu byl za to vyrušení vděčen. Zavolal jsem, aby šel dál. Otevřel dveře.

Řekl: "Už jste to Von řekl, šéfe?"

Jemně jsem přikývl.

Rex se ušklíbl. "Fajn," řekl. "Už jsem měl nutkání říct jí to sám. Bude to prima, zase vidět Cona po tak dlouhé době."

"Cože?" řekl jsem. "Jakého Cona?"

Rexův úsměv pohasl. Řekl: "Šéfe, není vám něco? Copak si nevzpomínáte, jak jste mi dal odpověď na ten radiogram ze Země před čtyřmi dny, těsně před tím, než přišla Von?"

Zíral jsem na něj s otevřenými ústy. Já jsem přece ten radiogram vůbec nečetl, natož abych se na snažil dát odpověď. Zbláznil se Rex anebo já? Pak jsem si vzpomněl, že jsem ho uložil do zásuvky stolu. Vytrhl jsem zásuvku a vytáhl jsem radiogram. Zněl: "Žádost o vyslání o druhého asistenta vyřízena kladně. Navrhněte kandidáta."

Znovu jsem pohlédo na Rexe. Řekl jsem: "Ty tvrdíš, že jsem na tohle pdpověděl?"

Nevěřícně na mě pohlédo.

"Vždyť jste mi to přikázal, " řekl.

"A co mělo být v té odpovědi?"

"Con Chim." Zíral na mě. "Šéfe, jste v pořádku?"

Jako by mi v hlavě něco explodovalo. Vztyčil jsem se a přešel jsem k Vonde. Řekl jsem: "Von, chceš si mě vzít?" Objal jsem ji - právě včas, neboť pole začalo působit. Neviděl jsem, jak právě vypadá, a ona mě také ne. Ale přes její rameno jsem viděl, jak vyhlíží Rex. "Vypadni odsud, ty opičáku," řekl jsem a myslel jsem to doslova, protože přesně tak vypadal. Jako žlutý opičák.

Podlaha se mi zachvěla pod nohama a i všechno ostatní se začalo houpat. Nevšilm jsem si toho, dokud se opičák ve dveřích neotočil a nezařval: "Šéfe, pod námi letí ptáci! Honem pryč, než vás ..."

Ale dál se nedostal, protože dům nám spadl na hlavu a ztratil jsem vědomí.

Placet je bláznivá planeta. Moc se mi tady líbí.

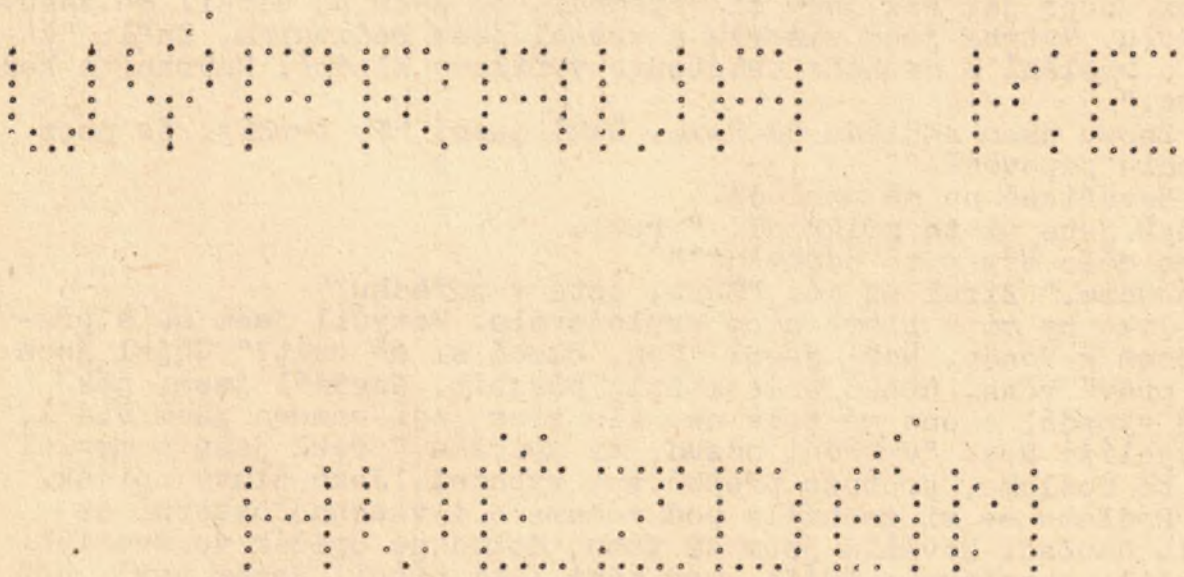
Z anglického originálu Placet is A Crazy Place, vydaném v antologii Old Of This World I, vydavatel Blackie - London and Glasgow, 1965, přeložil Jan Pavlík.

na následujících stránkách

najdete

ROMÁN NA POKRAČOVÁNÍ

E. A. Vogta

"Vydrží Padesát Sluncí v úkrytu před pozemskou lodí?"
"Viděl jsi nějaké známky rezignace?"
"Proč bylo před lidmi zatajeno druhé ultimatum?"
"Jaký má smysl to šlapání nepříteli na paty?"
"Hvězdný Roj je sledován jen Atmionem, nebo i jinými loděmi?"
"Do jaké situace se dostaneme my, naváže-li Padesát Sluncí nečekaně kontakty s tou lodí?"

Nečekaně jej přitiskli ke zdi, takže potřeboval chvíli času, aby si uvědomil, že otázky tvoří logický sled a že je to vše nedorozumění. Zvedl ruku.

"Pánové, je jasné, že vám nedá spát otázka, zda se budeme moci objevit na scéně a využít situace, změní-li jiní své úmysly. Ve skutečnosti ale o to nejde. Náš názor je ten, že budeme stát po boku Padesáti Sluncí bez ohledu na jejich rozhodnutí. Jsme jen malou částí celku. Nebudeme riskovat, abychom dosáhli větších výhod, než jaké nám byly nabídnuty. Vím, že jste mezi kladivem a kovadlinou," končil už mírnějším, sympatičtějším tónem. "Prosím, abyste mi věřili, že si vysoce vážím vašich názorů, i těch soukromých. Jenže my musíme zachovat jednotu. Nemáme na to, abychom té kritické situace využili."

Muži se po sobě podívali. Někteří z nich, zvláště ti mladší, vypadali nespokojeně, jako kdyby polkli hořkou pilulku. Ale nakonec se všichni shodli na tom, že zatím Maltbyho plán podpoří. Nakonec padla klíčová otázka:

"Co udělat s Hunstonem?"

"Chtěl bych si s ním promluvit," lakonicky odpověděl Maltby.

Collings, nejstarší z nejbližších Maltbyho přátel, po několik sekund sledoval jeho tvář a pak odešel do radiové kabiny. Když se vrátil, byl blebý jako stěna.

"Nechce sem přijít. Říká, že pokud se s ním chceš vidět, máš přijít za ním. Petře, to je urážka."

"Řekni mu," Maltby ani nemrkl, že tam za chvíli budu." Usmál se nad jejich ustaranými tvářemi. "Pánové," řekl pateticky, "ten člověk se nám přímo cpe do rukou. Odvysílejte, že jedu dolů ve jménu přátelství a solidarity tváří v tvář ohrožení. Z tonu tohoto prohlášení musí být cítit lehký nepokoj o má bezpečí, ale nesmíte to přehnat. Samozřejmě, že se mi nic nestane," končil věcně, "dokud situaci ovládá loď. Přesto ale nevrátím-li se do půl druhé hodiny, pokuste se se mnou spojit. A pak krok po kroku, počínaje od varování, směřujte k zahájení palby."

Přesto, že s tím nepočítal, pocítil podivný pocit prázdnoty a osamocení, když jeho letoun přistál na střeše Hunstonova sídla. Hunston byl vysoký muž ve věku něco málo přes třicet let, jeho tvář měla ironický výraz. Když viděl Maltbyho, vcházejícího do jeho kanceláře, vstal a stiskl mu ruku.

"Chtěl jsem tě dostat z dosahu těch kecalů, co se drží tvých nohavic," řekl klidným a milým tonem, "nějakou urážku majestátu jsem v úmyslu neměl. Chci si s tebou promluvit. Myslím, že se mi podaří přesvědčit tě."

Mluvil tiše, distingovaným, ale živým hlasem. Jenže argumentoval zastaralými důkazy o jasné nadřízenosti Míčenců. Mluvil s hlubokým přesvědčením a Maltby se nakonec nemohl zbavit dojmu, že hlavní vinou tohoto člověka byl nedostatek jak obecných, tak i podrobných informací o vnějším světě. Příliš dlouho žil v uzavřeném světě ukrytých míšeneckých měst, příliš mnoho let prožil s řečmi a myšlenkami bez souvislosti se širší skutečností. Přes bystrost svého mozku měl Hunston provinciální názory. Vůdce rebelů končil svůj monolog:

"Věříš tomu, že se Padesát Sluncí dokáže ukrýt před pozemskou civilizací?"

"Ne," odpověděl Maltby upřímně. "Věřím tomu, že je časem objeví."

"A přesto je v tom jejich zbytečném úsilí podporuješ?"

"Podporuji jednotu v této situaci. Věřím tomu, že je moudré být

"Podporuji jednotu v této situaci. Věřím tomu, že je moudré být opatrným v navazování kontaktů. Možná, že se nám podaří ukrýt na sto, nebo i více let."

Hunston mlčel. Jeho hezká tvář se zachmuřila.

"Vidím," řekl,"že se názory velice liší."

"Možná," řekl důrazně Maltby, který z něj nespouštěl zrak," naše konečné záměry jsou stejné. Je to jen odlišnost ve výběru metod k dosažení stejného cíle."

Hunstonova tvář se rozjasnila.

"Kdybych tomu tak mohl věřit, Excelence," zmlkl a jeho oči se nečekaně přivřely. "Chtěl bych znát váš názor na příští úlohu Míšenců v civilizaci."

"Bude-li jim dána příležitost, užijí-li legální formy," odvětil Maltby klidně, "dostanou se bezpochyby na čelné místo. Nebudou-li zneužívat svých schopností ovládání myslí ostatních lidí, ovládnou nejprve Padesát Sluncí, pak celou centrální galaxii. Užijí-li ale kdykoli na své cestě k vládě nad vesmírem síly, budou vybiti do posledního muže, ženy i dítěte."

Hunstonovy oči se rozhořely.

"Jak dlouho na to budeme podle tvého názoru čekat?"

"Může to začít za tvého i mého života. Ale ke konečnému cíli bude třeba nejméně tisíc let v závislosti na tom, jak rychle se budou mezi sebou spojovat Deliané a Nedeliané, jakož nyní, jak víš, je takovým manželstvím zakázáno mít potomky."

Hunston zklamaně přikývl.

"Byl jsem o tvém postoji mylně informován. Jsi jedním z nás."

"Ne!" rozhodně nesouhlasil Maltby. "Neplet si strategii s krátkodobou taktikou. V tomto případě je to rozdíl mezi životem a smrtí. Dokonce i zmínka o tom, že očekáváme nakonec vládu, vystraší lidi, kteří se k nám chovají s rezervovaným přátelstvím. Ukážeme-li ale nyní svou jednotu s nimi, může to být dobrý počinek pro začátek. Zaujmeme-li ale oportunistický postoj, bude ta nepočetná rasa nadlidí, k níž oba patříme, dříve nebo později zničena."

Hunston se postavil.

"Souhlasím, excelence. Půjdu s tebou. Ještě chvíli počkáme."

Pro Maltbyho, který počítal s užitím síly, to bylo nečekané vítězství. Věřil Hunstonovi, přesto ale nechtěl důvěřovat jen jeho slovům. Ten člověk může svůj názor změnit, sotva zmizí hrozba Atmionu. Řekl mu to otevřeně a skončil slovy:

"V této situaci tě musím požádat o souhlas se šesti měsíci vězení v odloučení od tvých stoupenců. Bude to ale jen domácí vězení. Můžeš si s sebou vzít ženu. Budeme se k tobě chovat s úctou a pustíme tě okamžitě, pokud v té době dojde ke sblížení mezi Padesáti Slunci a Pozemskou lodí. Budeš spíše hostem než vězněm. Dám ti dvacetčtyři hodiny na rozmyšlenou."

Nepokoušeli se jej zadržet, když odcházel ke svému letounu, který jej měl dopravit na Atmion. Hunston se svěřil do jejich rukou po skončení čtyřiadvacetihodinového ultimata. Dal jen jednu podmínku - podrobnosti jeho domácího vězení musí být uveřejněny v rozhlase. A tak se Padesát Sluncí nemuselo obávat okamžitého prozrazení, protože nebylo pochyb o tom, že jedna loď bez pomoci nedokáže najít ani jednu planetu tak dokonale skryté civilizace.

To Maltbyho ponechávalo v klidu. Zbýval tu problém neodvolatelného objevení za několik let, kdy z hlavní galaxie přiletí jiné lodě. Nečekaně se právě teď, kdy zmizelo nejvážnější nebezpečí, začal strachovat o budoucnost. Když vedl bojovou loď Padesáti Sluncí Atmion na původní kurs, uvažoval o tom, co by se dalo dělat pro větší bezpečnost lidí z Velkého Magellanova Mraku. Byl toho názoru, že by měl někdo prozkoumat velikost tohoto nebezpečí. Až se zachvěl, když si pomyslel, jak by to bylo třeba udělat, ale přesto s každou další hodinou cítil stále větší přesvědčení a jistotu, že pouze on

sě svou dobrou vůlí je jedinou osobou, která dokáže tento úkol vykonat. Stále ještě přemýšlel o tom, jak dokázat, aby byla jeho loď chycena, když se ozval poplachový signál.

"Lady Laurr, máme tu loď v poli horní rezonance."

"Zajměte ji!"

VI

Maltby ani nevěděl, jak k tomu došlo. Zpočátku se chtěl nechat chytit. Když ale svazek paprsků zachytil Atmion, bylo už na nějakou analýzu pozdě. Těžko už zjistí, jak se nepřátelská loď na něj dostala. S Maltbym se něco dělo, fyzicky cítil vtahování vírem, napětí a uvolňování těla, jako kdyby byla roztahována základní stavební hmota jeho těla. Ať už to bylo, co chtělo, ustalo to ve chvíli, kdy paprsky zachytily bojovou loď Padesáti Sluncí a táhly jej do vzdálené tmy, v níž byla druhá loď, ještě stále v prostoru neviditelná.

Maltby s bušícím srdcem sledoval navigační přístroje, zda mu alespoň přibližně dokáží pomoci s odhadem velikosti nepřátelské lodi. Uběhly celé minuty, než dokázal pochopit, že pohled na loď je nemožný. Ve všeobjímající nekonečné noci vypadala dokonce i blízká slunce jako nevýrazná světélka. Velikost jakéhokoli objektu bylo možno porovnat pouze v daném prostoru. Objekt tak malý jako je kosmická loď připomíná zrníčko prachu, ztraceného v neproniknutelné tmě.

Jeho pochybnosti se potvrdily. Atmion se nacházel ještě několik světelných mitut od svého únosce, když mu ostrá, příšerná bolest křečovitě stáhla svaly. Stačil si ještě pomyslet, že to je paralyzující paprsek. A za chvíli se svíjel v křečích na podlaze řídící kabiny, ve tmě, která kolem něj zavládla.

Procitl napjatý, bdělý, přesvědčen, že musí situaci ovládnout, ať už je jakákoli. Věděl, že mají prostředky, jak jej donutit k tomu, aby mluvil. Musel dokonce počítat i s možností porážky svého mohutného dvojitého mozku, začnou-li se domýšlet, čeho je schopen. Pomalu povoloval svaly víček a otevíral oči. Někde zblízka se jakoby na dané znamení ozval podivný, ale srozumitelný mužský hlas:

"V pořádku, teď přechodovou komorou."

Maltby zavřel oči, ale stačil si povšimnout známé kajuty Atmionu. Pravděpodobně ještě bojovou loď Padesáti Sluncí vtahovali dovnitř nepřátelské lodi. Skutečnost, že ještě ležel na podlaze tam, kde upadl, ve velitelské kabině, znamenala, že ani důstojníci, ani posádka Atmionu ještě nebyli vyslechnuti. Maltbyho to vzrušilo. Copak je to tak jednoduché? Je to možné, že stačí, aby opatrně pronikal svými dvěmi myšlenkovými systémy a ovládl každou lidskou bytost, která se dostane so jejich dosahu? A že tak ovládne celou posádku na palubě? Copak je to všechno vůbec možné?

A přesto to bylo možné. Ano, bylo. Spolu s ostatními byl Maltby odveden chodbou, vedoucí daleko dopředu. Ozbrojení členové posádky pozemské lodi, muži i ženy, šli v čele i na konci dlouhé řady zajatců. Ale ve skutečnosti se opravdovými vězni stali důstojníci, vedoucí průvod. Ve správné chvíli velitel, hbitý, mladý, asi třicetiletý muž, přikázal průvodu další pochod chodbou. Maltby se zbývajícími důstojníky astrogace a meteorologie zatočili do postranní chodby a vešli do velkého apartmá s několika ložnicemi.

"Tady to budete mít dobrý," řekl pozemský důstojník věcně. "Přineseme vám uniformy a můžete se po lodi pohybovat po libosti jenom moc nemluvte s našimi lidmi. Máme tu na lodi nejrůznější dialekty, ale žádný z nich nepřipomíná váš. Nechtěli bychom, aby si vás povšimli, takže si dávejte pozor!"

Maltby se nestaral. Nadešel čas, aby se seznámil s lodí i s jejím velením. Už teď nepochyboval o tom, že je to loď veliká a že na

její palubě je o hodně víc lidí, než kolik jich dokáže jeden Míšenec kontrolovat, Bál se také pastí na nepozorného vetřelce. Ale s takovým rizikem musel počítat. Jen co se důkladně seznámí s celou lodí i s jejími sekcemi rychle se zorientuje a objeví neznámé nebezpečí.

Po odchodu strážců se zúčastnil výpravy svých druhů do kuchyně. Jak předpokládal, nelišila se strava příliš od jejich. Delianští i Nedelianští humanoidi s sebou před tisíci lety přivezli domácí zvířata. A teď v jejich lednicích visely hovězí steaky, vepřové i skopové kotlety, pečeně i obrovské množství ptactva pozemského původu, všechno ve zvláštních hermetických obalech z průzračné hmoty. Najedli se dosyta a Maltby jim s neobyčejnou vážností vyjevil tajemství jejich postavení. Byl si naprosto vědom toho, že dělá nebezpečnou věc. Měl co do činění s bystrými mozky a spojil-li si alespoň jeden z nich tyto události se strachem z Míšenců, jímž trpělo obyvatelstvo Padesáti Sluncí, mohlo jeho hlášení vystrašit nadřízené více, než pozemská loď.

S úlevou přivítal důstojníka, vracejícího se s plnou náručí uniforem. Problém ovládání jeho mysli v přítomnosti lidí z Padesáti Sluncí byl velice složitý. Bylo třeba, aby sama oběť uvěřila tomu, že koná dle vlastního přesvědčení. Tento důstojník byl hluboce přesvědčen o tom, že musí udělat všechno pro to, aby si zajistil přátelství důstojníků unesené lodi. Navíc se mu zdálo, že by nebylo moudré mluvit o tom s nadřízenými a že o tom nemůže mluvit ani se svými kolegy, důstojníky Hvězdného roje. Byl tedy rozhodnut poněkud své lodi obelhat, aby Maltbymu a jeho lidem umožnil alespoň omezený pohyb po palubě. Neměl ale v úmyslu podat jim příliš mnoho informací o samotném Hvězdném roji. Dělo-li se to v přítomnosti ostatních, souhlasil Maltby s tímto omezením. Jenže to byl on, kdo doprovázel důstojníka, když odcházel s vědomím splněné povinnosti.

K Maltbyho zklamání se ukázalo, že ten člověk není vůbec citlivý na veškerý nátlak, když šlo o zprávy o lodi. Měl snahu, ale nebyl schopen sdělit znalosti tohoto druhu. Něco jej drželo, nějaké vnitřní zábrany, snad také hypnotického charakteru. Nakonec bylo jasné, že na některé věci se bude Maltby muset otázat vyšších důstojníků, majících svobodu volby. Nižším důstojníkům zřejmě tato svoboda dopřána nebyla a na analýzu a zlomení této bariéry Maltby neměl čas.

Uvědomoval si, že velení lodi zjistilo, že chybí astrogátoři a meteorologové z Atmionu. Zabývá se tím někdo s vojenským myšlením, rozhodným a přímočarým, Kdyby jen mohl mluvit s tou ženou, která velí pozemské lodi... Ale to už sebou přinese další nezbytné kroky. Útěk?

I když si menchl dovolit ztrácet čas, musel obětovat dvě hodiny k zhypnotizování správných důstojníků k tomu, aby je ovládl natolik, aby jim na dané znamení společně zorganizovali útěk. Pokaždé musel použít skutečný, nebo vymyšlený rozkaz vyššího důstojníka, aby získal automatickou podporu svého požadavku. Z opatrnosti vyjasňoval, že Atmion bude uvolněn na důkaz přátelských vztahů k vládě Padesáti Sluncí, po čemž oznámil nejvyššímu důstojníkovi, že se s ním chce vidět první kapitánka. Měl matný dojem, že už to konečně všechno skončí.

Poručice Neslorová přišla na velitelský můstek a usadila se v křesle. Vzdychla si.

"Něco mi tu nehraje," zauvažovala.

První kapitánka odtrhla zrak od kontrolní tabule a zkoumavě se zadívala na starší ženu. Nakonec vybuchla a vzrušeným hlasem prohlásila:

"Někteří lidé z Padesáti Sluncí určitě ví, kde se nacházejí jejich planety."

Psycholožka zakrotila hlavou.

"Na palubě jsme nenašli žádné důstojníky astrogace. Zbývající zajatci tím byli udiveni stejně jako já."

První kapitánka se zamračila.

"Asi tomu nerozumím," řekla pomalu.

"Bylo jich pět," řekla poručice Neslerová. "Všichni byli viděni ještě několik minut před tím, než jsme Atmion vtáhli na naši palubu. Teď tu nikde nejsou."

Lady Laurr začala spěchat.

"Prohledejte celou loď! Vyhlaste všeobecný poplach!"

Znehybněla, napůl otočena k velké tabuli. S očekáváním se podívala na psycholožku.

"Vidím, že to nepovažuješ za nejlepší způsob."

"Už máme jednu zkušenost s Delianem," padla odpověď.

Lady Laurr se lehce zachvěla. Vzpomněla si na strážce Gisseru, muže zajatého na meteoritové stanici.

"Takže, co mi radíš?" otázala se pochvíli.

"Čekat! Musí mít nějaký plán, bez ohledu na to jak se jim podařilo uniknout našim energetickým čidlům. Chtěla bych vědět, co hledají, co tím sledují."

"Chápu," zdržela se první kapitánka komentáře. Dívala se jako uřknutá do jednoho bodu.

"Samozřejmě," ozvala se poručice Neslerová, "že budeš potřebovat ochranu. Postarám se o to."

Kapitánka Laurr pokrčila rameny.

"Ale já si nedokážu představit, že by někdo cizí mohl mít alespoň minimální naději, že se dostane do mého apartmá. Kdybych někdy já zapomněla způsob, jak se sem dostat, nepokoušela bych se ani lámat si hlavu nad tím, jak se sem dostat." Na chvíli se odmlčela. "Můžeš mi poradit jen tolik? Jen abych čekala, jak se situace vyvine?"

"Jen tolik."

Mladá žena zakroutila hlavou.

"Mně to ale nestačí, má milá. Předpokládám, že mé dřívější rozkazy o prostředcích opatrnosti byly splněny a platí dosud."

Prudce se otočila od kontrolní tabule. Za chvíli se na obrazovce objevila tvář.

"Ach, kapitáne," řekla Glorie, "co právě teď dělá vaše poličcie?"

"Kontroluje a střeží," padla odpověď.

"S jakými výsledky?"

"Loď je naprosto zabezpečena před náhodnou explozí. Všechny bomby jsou pod kontrolou, dálkově řízená čidla střeží hlavní vchody. Nemůže nás nic zaskočit."

"Výtečně," řekla první kapitánka, "mějte se ale na pozoru." Zívla a přerušila spojení. "Myslím, že půjdu spát. Dobrou noc, miláčku."

Poručice Neslerová se zvedla.

"Jsem si naprosto jista, že můžeš klidně spát."

Odešla. Kapitánka strávila půl hodiny při diktování příkazů různým sekcím a u každého z nich poznamenala čas jeho odeslání. Pak se svlékla a lehla si do postele. Usnula skoro okamžitě.

Probudila se s pocitem podivné nespokojenosti. Jak obyčejně tonul celý můstek, kromě kontrolní tabule, ve tmě, ale ona si po chvíli s údivem pomyslela, že není v pokoji sama. Ležela úplně bez pohybu, nasávala atmosféru ohrožení a připomínala si, co říkala poručice Neslerová. Zdálo se jí neuvěřitelné, že by někdo, kdo tento nestvůrně obrovský koráb dokonale nezná, dokázal najít cestu k ní tak rychle. Teď už její oči, které si už na šero přivykly, dokázaly rozeznat obrys lidské postavy, stojící několik stop od její postele. Vetřelec bezpochyby čekal, až jej objeví. Nějak musel zjistit, že už nespí, protože se ozval:

"Nerozsvěcuj! A zachovej klid!"

Jeho hlas byl příjemný, skoro něžný, což ji přesvědčilo o tom, že tento člověk je nebezpečný. Jeho rozkaz ji zadržel v posteli s rukou na polštáři. Dostala dokonce strach, že zemře dříve, než jí kdokoli přijde na pomoc. Mohla jen doufat, že poručice Neslorová nespí a všechno vidí.

"Nestane se ti nic, uděláš-li přesně to, co jsem řekl," znovu řekl muž.

"Kdo jsi?" Její ton prozrazoval, že touží po tom, aby se to dozvěděla.

Maltby jí neodpověděl. Našel si křeslo a usadil se na něm, ale jeho situace jej neuspokojovala. Na palubě této vojenské lodi bylo příliš mnoho automatiky na to, aby se na ní mohl cítit bezpečně. Mohli jej porazit, dokonce i zabít bez varování. Lehce si dokázal představit, že dokonce i v této chvíli je pod dohledem z nějakého neviditelného místa, které leží mimo dosah jeho možností.

"Nic se vám nestane," začal pomalu hovořit, "neučiníte-li sama nějaké nepřátelské gesto. Přišel jsem sem s nadějí, že dostanu odpovědi na některé své otázky. Abych vás uklidnil, řeknu vám, že jsem jedním z astrogátorů lodi Padesáti Sluncí Atmion. Nebudu vám objasňovat podrobnosti toho, jak jsme vám unikli, hovořím s vámi ... tím způsobem jen díky vaší propagandě. Měla jste pravdu v tom, že lid Padesáti Sluncí není jednotný. Někteří si mylsí, že bychom vaše podmínky měli přijmout. Jiní se bojí. Samozřejmě, že ti vystrašení tvoří většinu, takže zvítězili. Vždycky se zdá bezpečnější čekat a doufat."

Zmlkl a probíral si v mysli, co řekl. A i když to mohl, jak se mu alespoň zdálo, vyjádřit mírněji, měla jeho slova správný smysl. Měli-li by lidé z této lodi uvěřit tomu, co jim řekne, měla to být přednostně skutečnost, že on i jiní, jemu podobní stále ještě nejsou rozhodnuti. Maltby se do toho pustil stejně rozvážným, pomalým způsobem:

"Reprezentuji skupinu, stojící v těchto událostech na poněkud zvláštních pozicích. Polohu obydlených planet vám dokáží podat pouze astrogátoři a meteorologové z nejrůznějších lodí. Je jisté, že by se našlo několik desítek tisíc potencionálních zrádců, kteří by obětovali své národy pro vlastní prospěch, ale mezi vysoce kvalifikovanými kádry administrace nebo armády nikoho takového nenajdete. Jsem si jist, že mi rozumíte."

Žena se během Maltbyho proslovu uvolňovala. Jeho slova zněla soudně, jeho úmysly vypadaly podivně, ale věrohodně. To, co jí trápilo, se s celou touto událostí nedalo vůbec srovnávat. Jak našel cestu do jejího pokoje? Každý, kdo by byl s lodí méně seznámen, by tuto skutečnost přijal jako fakt a stačilo by mu to. Jenže ona znala velikost pravděpodobnosti, o níž tu šlo. Vypadalo to stejně, jako kdyby někdo, kdo přišel z úplně cizího města do města se třiceti tisíci tisíci obyvatel a šel přímo do bytu osoby, s níž by se chtěl vidět. Sotva postřehnutelně zakroutila hlavou, když odmítala takovou možnost a čekala na jeho další slova. Již si byla jista vlastním bezpečím - a mimoto si byla stále jistější přítomností poručice Neslorové na stanovišti. Třeba se dokonce i něco dozví.

"Musíme znát trochu více podrobností," říkal Maltby. "Rozhodnutí, k němuž se nás snažíte donutit, je těžké, takže se jej všichni snažíme odložit. Bylo by pro nás daleko lehčí, kdybyste se vrátili do centrální galaxie a poslali sem v budoucnu jinou loď. Měli bychom čas připravit se na to, co je neodvratné a nikdo z nás by se neocitl v nepříjemné situaci zrady vlastních lidí."

Gloria v šeru přikývla. Tohle dokázala pochopit.

"Takže, co potřebuješ vědět?" ozvala se.

"Jak dlouho už jste ve Velkém Magellanově mraku."

"Deset let."

"Jak dlouho tu ještě chcete zůstat?"

"Na to nedokážu odpovědět," řekla první kapitánka pevně. Překvapilo ji, jak je toto tvrzení shodné s pravdou, alespoň pokud jde o ni. Hlasovat se mělo až za dva dny.

"Radím vám, abyste mi na mou otázku odpověděla," řekl Maltby.

"A co se stane, když neodpovím?" Když se takhle ptala posouvala se jí dlaň nepostřehnutelně k malé kontrolní tabulce na okraji lůžka, konečně dosáhla cíle, triumfálně stiskla jedno z tlačítek a okamžitě se uvolnila. Z temnot zazněl Maltbyho hlas:

"Rozhodl jsem se, že ti to dovolím. Doufám, že se díky tomu budeš cítit bezpečněji."

Jeho klid jí dělal starosti, ale přemýšlela, zda si skutečně byl vědom toho, co učinila. Chladně mu vysvětlila, že právě spustila systém regulačních světel. Od této chvíle jej budou sledovat mnohé elektronické oči. Každý pokus o užití energetické zbraně je odsouzen k neúspěchu. Jenže se raději nezmínila o tom, že zbraně nemůže užít ani ona.

"Nemám v úmyslu použít energetickou zbraň," řekl Maltby. "Ale chtěl bych, abys mi odpověděla na další otázky."

"Dobře," její hlas zněl mírně, ale začala se už zlobit na poručici Neslorovou. K čertu, nač ještě čeká?

"Jak velká je tato loď?? otázal se Maltby.

"Má délku tisíc pět set stop a posádka se skládá ze tří tisíc osb, důstojníků i posádky."

"To je obrovská loď " řekl Maltby pod dojmem z této informace a přemýšlel, ajk dalece ji přehnala.

První kapitánka byla zticha. Ve skutečnosti byla loď desetkrát větší. Jenže velikost lodi nebyla důležitá, důležité bylo její vybavení. Byla si skoro jista, že si tazatel ani nebyl schopen uvědomit, jak velikému útočnému i obrannému potenciálu velela. Jen několik vysokých důstojníků znalo povahu jistých sil, jež mohla uvést do pohybu. Tito důstojníci se v této chvíli měli nacházet pod dohledem dálkově řízených čidel.

"Můžeš mi vysvětlit, jak jste nás vůbec zajali?" uslyšela Maltbyho hlas.

Takže se k tomu konečně dostal. Kapitánka Laurr vykřikla:

"Poručice Neslorová!"

"Ano, urozená paní," přišla okamžitě odpověď někde ze tmy

"Nemyslíš si, že ta komedie trvá už nějak moc dlouho?"

"Samozřejmě. Mám jej zabít?"

"Ne. Teď nám zase on odpoví na nějaké otázky."

Když Maltby spěchal k transmitéru, ovládal již její mysl. Za jeho zády...

"Nestřílej!" vykřikla Glorie hlasem, plným napětí. "Pusť ho!"

Dokonce ani později nepochybovala o svém rozkazu, či lépe řečeno impulsu, který vedl k jeho vydání. Jak si to později sama sobě vysvětlovala, neohrožoval-li vetřelec její život a byl-li jedním z tolik potřebných astrogátorů, byla jeho likvidace velice nerozumná. Ve skutečnosti Maltby klidně opustil velitelský můstek, což mu umožnilo dát znamení, které osvobodilo Atmion. Když loď Padesáti sluncí začala mizet v dáli, začínali pozemští důstojníci podle Maltbyho instrukcí zapomínat na svou roli v útěku. Ze subjektivního pohledu dosáhl jen tolik. Dostat se na nepřítelskou loď a bez problémů ji opustit - už jen to se zdálo být příliš riskantním úkolem. Informace, které získal, nebyly příliš uspokojivé, ale přesvědčil se, že mají co do činění s obrovskou lodí. Hvězdný roj se bude muset mít při setkání s flotilou Padesáti sluncí na pozoru, ale Maltby nepochyboval o tom, že nepřítel má k dispozici zbraň, dovolující mu zničit několik bojových lodí najednou. Nejvíc jej hryzalo pomyšlení, jak na tento incident zareagují důstojníci Atmionu a celé lidstvo

Padesáti sluncí vůbec. Je to všechno příliš slížité na to, aby to dokázal pochopit jediný člověk. Ještě těžší k vysvětlování se zdály události na palubě Hvězdného roje. Reakce se neobjevily okamžitě. Maltbymu bylo jasné, že admirál Dreehan poslal hlášení vládě Padesáti sluncí. Ale dva dny se nic nedělo. Třetího dne dostali zprávu z Hvězdného roje, že prudce změnil směr letu. Příčina této změny byla nepochopitelná. Čtvrtého dne se na obrazovce u Maltbyho v kabině objevila tvář kapitána Dreehana.

"Všeobecné hlášení pro všechny důstojníky," oznámil velitel pohřebním hlasem. "Právě jsem obdržel hlášení z hlavního štábu naší flotily." Nevzrušeně četl zprávu: "Oznamujeme vyhlášení války mezi národy Padesáti sluncí a pozemskou lodí Hvězdný roj. Flotila dostala rozkaz odříznout jí cestu a zničit ji. Lodě, jež nejsou schopny vést bitvu a jsou ohroženy tím, že by mohly padnout do zajetí, musí zničit hvězdné mapy a všichni důstojníci astrogace a meteorologie na jejeich palubách si musí vzít život. Vláda Padesáti sluncí chce útočníka zničit."

Maltby zbledl a napjatě poslouchal, jak Dreehan pokračuje, přičemž změnil ton řeči na přátelštější:

"Dostal jsem důvěrnou informaci, že vláda vyvodila důsledky z toho, že Hvězdný roj uvolnil naši loď Atmion, aby se nevystavil našemu hněvu. Na podkladu tohoto i jiných faktů naši velitelé rozhodli, že pozemskou loď je možno zničit rozhodným útokem, vyplníme-li bezchybně tento rozkaz, nezajistí nepříteli převahu ani náhodné zajetí jednotlivých lodí. Pro případ toho, že by se astrogátoři a meteorologové v poslední chvíli zalekli vyplnění rozkazu, jsem již určil popravčí jednotky. Pamatujte na to, prosím. Kapitán Peter Maltby, hlavní meteorolog Atmionu a jeho nižší astrogátor pocítil tlak v podbřišku, když si uvědomil, že je konec. Zajistil politiku spolupráce s obyvateli Padesáti sluncí. Teď je vyloučeno, aby se jí ze soukromých pohnutek zřekl. Jedinou naději viděl v tom, že si "vlci prostoru", jak se často říkalo bojovým lodím, rychle poradí s pozemskou lodí. Jenže narazili na tygra.

VII

Hlasování prohrála krutým rozdílem devět k deseti. Smutně vydala veliké lodi rozkaz k návratu domů. O něco později téhož dne se jí otázali spojaři:

"Podáváme dál hlášení o našem kursu?"

O tom ještě rozhodovat mohla.

"Samozřejmě," odvětila lakonicky.

Dalšího dne odpoledne ji z dřímot vytrhl hlas poplachových sirén.

"Před námi jsou tisíce lodí!" hlásil operační důstojník.

"Bojová rychlost! Na svá místa!" vydala rozkazy.

Po vykonání těchto rozkazů, kdy rychlost lodi nepřekračuje tisíc mil za sekundu, vystoupila na poradě kapitánů.

"Tak co, dámy a pánové," řekla s neskrývaným uspokojením, "dostanu souhlas s vedením bitvy s flotilou této mizerné vlády, která právě dokázala, že je schopna nanejvýš nepříjemných rozhodnutí proti pozemské civilizaci."

"Glorie," ozvala se jedna z žen, "nevrtej do nás. Je to jeden z těch okamžiků, kdy prostě musíš mít pravdu, že?"

Jednohlasně se rozhodli pro boj. Po hlasování padla otázka:

"Zničit je, nebo zajmout?"

"Zajmout!"

"Všechny?"

"Všechny!"

Flotila Padesáti sluncí a pozemská loď se nacházely ve vzdále-

nosti asi čtyřiceti milionů mil od sebe, když Hvězdný roj postavil zábrany, zaujímající rozlehlou část prostoru. Vytvořil miniaturní vesmír s velikým zakřivením. Lodě, které pluly stále před sebe, se vracely stále na totéž místo. Pokusy o prolomení této bariéry nadsvětelnou rychlostí byly neúspěšné. Rakety vystřelené do středu tohoto prostoru, se vracely a bylo je třeba nechat vybuchovat v prostoru, aby neničily vlastní lodě. Nedokázali navázat spojení s žádnou z planet Padesáti sluncí. Po uplynutí čtyř hodin, vyslal Hvězdný roj prameny přitahujících paprsků. Lodě flotily se jedna po druhé neodvratně blížily ke gigantické bojové lodi. V této chvíli byly důstojníkům meteorologie a astrogace vydány nelidské rozkazy. Maltby byl na Atmionu jedním z pobledlé skupinky mužů, tisknoucích ruku admirálu Dreehanovi, aby okamžitě nato, v přítomnosti velitele přiložili ke skráním energetický vrhač. V poslední chvíli Maltby zaváhal. Mohl bych je teď ovládnout a zachránit si život. Ale zlostně si řekl, že je to zbytečné. Objevení Padesáti sluncí je neodvratné, takže k němu dojde bez ohledu na to, co udělá. Ale hned nato si pomyslel: Právě to jsi hájil před Míšenci. Musíme být s nimi až do konce, bude-li to třeba. Jeho krátké váhání skončilo. Dotkl se aktivátoru zbraně.

Když technická služba vtahovala na palubu lodi první zajaté lidi, žena, velící největší lodi, jaká kdy dorazila do Velkého Magellanova mraku, neskrývala radost. Když se dozvěděla o sebevraždách, bylo jí to líto.

"Oživte je všechny," přikázala. "Není důvodu, aby někdo umíral."

"Někteří z nich jsou velmi rozbití. Užili vrhače energie."

Zachmuřila se. Znamenalo to množství práce navíc.

"Pitomci," řekla, "skoro si tu smrt i zasluhovali. "Zabrzdila svůj hněv. "Užijte veškeré možné prostředky. Bude-li třeba, protáhněte celé lodě přes transformátory hmoty, se zvláštní péčí o syntézu požkozených tkání a orgánů."

Pozdě v noci pak seděla za stolem a přijímala hlášení. Přivedli jí několik obživených astrogátorů, jež vyslechla s pomocí poručice Neslorové z Psychologického střediska. Než odešla spát, byla ztracená civilizace nalezena.

VIII

Tisíc mil a let letěl plyn. Odpad deseti tisíc sluncí, difúzní směs ztichlých explozí, odumřelých pekelných ohňů a zuřivosti atamilionů rozběsněných slunečních skvrn, bez tvaru, bez cíle. Byl to teprve počátek. Plyn pronikal do veliké tmy. Obsahoval vápník, sodík a vodík, většinu prvků a rychlost jeho letu dosahovala dvacei mil za sekuncu. Trvalo to nekonečně dlouho a gravitační síly nepřestávaly působit ani na okamžik. Počáteční množství se rozdělilo. Veliké plynné kanky přijímaly nestálé tvary a postupovaly rozlehlými, oddělenými oblastmi dál a dál. Až konečně dorazily na místo, na němž kdysi dávno tisíce žhnoucích hvězd vytrvale "proráželo cestu" hlavnímu proudu mezihvězdné hmoty oblasti číslo I. Roztaly ji a vlastní exkrementy ponechaly oblasti číslo II. První nápor rozlehlé světy plánu oživil. Neutronový mrak se jako útočící jízda vrhl do pozitronové mlhy cizí hmoty, která útočila stejně prudce. V jednom okamžiku se lehčí neutrony a pozitrony rozplynuly v intenzivním záření Rodila se bouře. Holá jádra hvězdné hmoty teď nesly strašlivé nálože, odrážející elektrony, ale přitahující atomová jádra mezihvězdné hmoty. Ze své strany, z jádra této hmoty, přitahovala další nukleony. Výsledek střetu těchto nálož byl prudší než by si člověk vůbec mohl pomyslet. Dvě protikladné masy na sebe narážely a zmítala se v kataklyzmatu vzájemné reakce..Předtím letěly odlišnými směry, ale

teď se stále víc stávaly jediným svázaným, vířícím vírem. Zpočátku nejasný směr se vytříbil a pak se bouře o šířce devíti světelných let a rychlosti jen o málo nižší než rychlost světla řítila za s svým osudem. Unášela slunce do propasti na půl století, vyplivovala je za sebe a jen bombardování kosmického záření ukazovalo, že byla centrem jinak nezjistitelného atomového pustošení. V tomto svém roce 419 bouře protala ve zlomku sekundy dráhu novy. Teprve teď vyrazila.

Na trojrozměrné mapě Ústřední meteorologické stanice Hlavního velení na planetě Kaider III. obarvili bouři oranžově, což znamenalo, že je to největší z více než čtyřiceti bouří zuřících v oblasti Velkého Magellanova mraku, v níž se nacházelo Padesát sluncí. Vypadala jako nepravidelná skvrna, dosahující čelně šířky 473, délky 228, výšky 190 parseků ve zvláštní stupnici. Padesáti sluncí, jejíž stupně neměly nic společného s magnetickým polem celého mraku. Hlášení o nově ještě nebylo zaznačeno. Až se tak stane, dostane skvrna barvu agresivní červeně.

Přestali se na mapu dívat. Maltby stál ve skupině politiků u obrovského okna a díval se na pozemskou loď. Vypadala jen jako sotva viditelný stříbřitý stín v hloubi oblohy. Ale pohled na ni zřejmě působil paralyzující fascinací na starší muže. Maltby byl klidný, ovládal se, ale tvářil se ironicky. Je to velice zábavné, že ti... občané Padesáti sluncí v hodině strachu žádají pomoc právě od něj. Odvrátil zrak od lodi a soustředil svůj ocelový pohled na buclatého, potícího se představitele autonomní vlády Kaideru III. Soustředil svou mysl a stáhl můžův pohled na sebe. Rádce, který si nebyl vědom donucení a jen zjistil, že se otočil, otevřel ústa.

"Pochopil jste instrukce, kapitáne Maltby?"

Maltby přikývl.

"Pochopil."

Bylo to řečeno velice stručně. Přijal jejich cíle, jejeich postoje, jako integrální část své víry, že jen co nejširší spolupráce umožní Míšencům bezpečné místo v civilizaci, z níž vyšli. Ale teď ji opožděný odpor Padesáti sluncí již odsuzoval k zániku. Jemu, důstojníkovi, nenáleželo posuzovat jejich logiku. Lakonická odpověď musela vyvolat jisté vzpomínky. Tlustý obličej se svraštil jako povrch otřásající se želatiny a po tvářích skanuly nové krůpěje potu.

"Kapitáne Maltby, vy nesmíte zklamat, nesmíte. Požádali meteorologa, aby je zavedl na Cassidor VII. sídlo ústřední vlády. Nesmí se tam dostat. Musíte je dostat do velké bouře na šířce 473. Dali jsme vám tento úkol, protože máte dvojitou mysl Míšenců. Je nám velice líto, že jsme v minulosti nedocenovali vaše schopnosti. Doufám ale, že přiznáte, že po válce s Míšenci byla naše opatrnost vůči Míšencům přirozená..."

Maltby přerušil koktavé omluvy.

"Není o čem mluvit, řekl. Podle mého názoru jsou v tom Míšenci stejně, jako Deliané a Nedeliané. Ujišťuji vás, pane, že udělám vše, co budu moci, abych tu loď zničil."

"Dávejte pozor!" varoval jej vzrušeně rada. "V okamžiku dokáže obrátit v prach nejen nás, naši planetu, ale i naše slunce. Nedokázali jsme si vůbec uvědomit ani představit, že by nás mohla Země tak dalece předstihnout a vytvořit tak neuvěřitelně mocnou zbraň. I mezi námi jsou přeci Deliané a samozřejmě, že i Míšenci, kteří dokážou vědecky pracovat. Ti první dokonce už tisíc let ani nic jiného nedělají. A konečně, nezapomínej, že tě nežádáme o to, abys obětoval život. Ta válečná loď je neporazitelná. Během její prohlídky jsme nezjistili, jak dokáže přežít bouři. Ale přežije ji. Na její palubě ale určitě upadnou všichni do bezvědomí. Jako Míšenec se znej probereš jako první. Spojené síly naší flotily budou čekat na tvé znamení k útoku. Je to jasné?"

Bylo to jasné od té chvíle, kdy jej s tímto plánem seznámili, ale ti Nedeliané měli ve zvyku opakovat se, jako kdyby jejich

REX STAR

Ukradená socha Davida byla umístěna na zahradě soukromého satelitu barona Borgase.

Na pozorovacím stanovišti baronova satelitu se na obrazovce objevil raketoplán.

REX STAR
Hlásím: srážka s meteoritem odvrácena. Směr letu: Borgasův satelit.
Budu předstírat, že jdu na kontrolu vnějšího osvětlení.
Vždyť jste se netrefil, vy hlupáku! Poslal jste na nás policii.
Promiňte, barone.
Haló, výcvikové středisko? Pošlete ihned nového radarového specialistu! Ano... Právě se tu uvolnilo místo.
Policejní raketoplán se blíží k našemu satelitu. Vaše pokyny, pane barone?
Inspektor bude tvrdit, že chce kontrolovat osvětlení, ale zatím slídí po soše Davida... Vpusťte ho.
Inspektore, průlet volný! Udržujte stanovený kurs!
Jsem Rex Star, pane barone. Přiletěl jsem služebně...
Přirozeně, pane Stare, jste vítán. Dnes se s námi zúčastníte malé hostiny a zítra můžete plnit své povinnosti.
Moje dcera Marta se postará, aby vám nic nechybělo. Vaše návštěva nám způsobila radost.
Vše zařídím, tatinku.
7-25
Příště: Intriky.

REX STAR
Když se raketoplán Rexe Stara blížil k soukromému satelitu barona Borgase, byl ohrožován meteoritem. Rexovo podezření zesílilo.
Všechny povinnosti hoďte za hlavu, inspektore. Vyřídíme je zítra.
Souhlasím, barone.
Mám všechno, nač si vzpomenu. Jídlo! Pití! Hudbu! Umělecká díla...
Máte překrásnou sbírku obrazů, barone! Skutečné poklady!
Myslel jsem, inspektore, že se zajímáte jen o techniku.
Ani ne... Ale co říkáte krádeži Michelangelova Davida... Zmizel v nekonečnu...
Tatinku, nech mne chvíli s inspektorem o samotě.
Pojďte, pohovoříme si. Připravila jsem stůl jen pro nás. Naleji vám naše nejlepší víno.
Skutečné přepychové sídlo!
Na zdraví, Rexi!
Slečna se mnou hraje vysokou hru...
Zbožňuji romantiku...
Teď už vím bezpečně, že David je tady.
Martin uspávací prostředek začíná působit. Ale na koho?
No vidíš, můj hrdino! Už spinkáš. A co se to děje se mnou?
Příště: Tajný vchod

REX STAR
Na soukromém satelitu barona Borgase hledá Rex Star uloupenou sochu Davida.
Byl to krásný večírek, barone. Na či počest se konal?
Což musí mít vše nějaký důvod?
Není krásné strávit večer se svými přáteli jen tak?
Pane barone, inspektor zmizel.
Rex Star? Ten je přece v péči mé dcery.
Zatím inspektora nepotřebuji. Náš soukromý rozhovor se uskuteční až zítra.
Mezitím v knihovně ...
Odpusťte, má drahá, že jsem zaměnil naše sklenice. Ale já teď spát nemohu...
Rychle prohledat, co se dá! Než mne objeví!
© King Features Syndicate, Inc., 1963. World rights reserved.
8-8
Zrovna tady by se David skvěle vyjímal.
Nepřihořívá? Nepřihořívá?
Vstup zakázán
Příště: Plán pomsty

REX STAR
Hloupý ten Rex není... míří přímo do mé soukromé zahrady. Za svou zvědavost však draze zaplatí!
SNAP
Praskot zlomené větvičky upozornil Rexe Stara na útočníka za jeho zády.
No vida, je nejen mazaný, ale umí se i rvát
Zbavil se mé ztřeštěné dcery, zneškodnil strážce...
...ale tím odložil svůj konec jen o jeden den.
Příští den.
Pane barone, vaše řídicí a osvětlovací systémy jsou v úplném pořádku.
Díky, tím tedy končí vaše práce u mne, ale...
...ještě vám ukáži výcvik svých mužů.
Je přesně deset hodin. Ranní trenink začíná.
Je to vždy skvělá podívaná.
Příště: V zajetí přísер

REX STAR
Rex Star zkontroloval soukromý satelit barona Borgase. Socha však nebyla k nalezení.
Nechcete si zatrénovat s mými chlapci?
Proč ne, včera večer jsem to již zkusil.
Poznáte alespoň, jak je u nás tvrdý život.
Baron přichází i s inspektorem...
Oplatím Rexovi ten včerejšek.
Je to skvělé vidět Rexe zápasit s baronovými strážci.
Pro své hosty má otec vždy nějaké překvapení.
Děkuji vám, barone, za trenink, ale chtěl bych ještě vidět vaši sbírku...
Hned, jen co vám ukáži svou zoologickou zahradu.
Budoval jsem ji deset let. Jsou tam kusy i ze vzdálených planet.
Dveře se otevřely... a baron srazil Rexe přímo před tlamy obrovských oblud.
... Pane Star, nezapomeňte přijít včas k obědu.
8-22
Příště: Velký boj